

Dr. Sidney I. Smith,
with the author's compliments

CARCINOLOGISKE BIDRAG

TIL

NORGES FAUNA.

AF

G. O. SARS.

[illegible] Smith
New Haven
[illegible] the author's compl[illegible]

I.

MONOGRAPHI

OVER

DE VED NORGES KYSTER FOREKOMMENDE

MYSIDER.

TREDIE HEFTE

MED 34 AUTOGRAPHISKE PLANCHER.

UNIVERSITETS-PROGRAM FOR FØRSTE HALVAAR 1880.

CHRISTIANIA.

TRYKT HOS A. W. BRØGGER.

1879.

Forord.

Materialierne til nærværende Monographi have allerede i mange Aar ligget færdige, idet samtlige Arter forlængst af mig ere blevne underkastede en i Detaillerne gaaende Undersøgelse, ligesom baade Habitusfigurer og Figurer af de anatomiske Detailler have været udførte af alle. Forskjellige Aarsager, hvoriblandt navnlig Mangelen paa tilstrækkelige Midler til Planchernes Udførelse, have imidlertid hidtil hindret Afhandlingens Publication i sin Helhed. Ved Bistand af det Kgl. Norske Videnskabers Selskab i Trondhjem har jeg rigtignok faaet udgivet en Del af samme, fordelt paa 2 Hefter med ialt 8 lithographerede Plancher in 4to. Denne Del udgjør dog kun et forholdsvis lidet Afsnit af min Afhandling, der omfatter omtrent èt dobbelt saa stort Antal Arter. Ved den af mig i de senere Aar anvendte autographiske Methode, der vistnok vil blive af uberegnelig Nytte for fremtidige naturvidenskabelige Arbeider, har jeg nu seet mig istand til at overvinde en af de væsentligste Hindringer, der tidligere har stillet sig i Veien for en mere udførlig Publication af de mange og forskjelligartede zoologiske Undersøgelser, jeg i en lang Række af Aar har havt Anledning til at anstille ved vore Kyster. Jeg udfører nu selv mine Plancher, hvorved en enorm Besparelse baade i Tid og Penge vindes. Det har derved blevet mig muligt ved Understøttelse fra Universitetets Side at faa min Monographi endelig helt afsluttet og illustreret med de tilstrækkelige Afbildninger, uden at jeg heri har behøvet at foretage nogen væsentlig Reduction. De her leverede Plancher, hvis Numerering slutter sig til de tidligere publicerede til denne Monographi hørende, ere væsentlig udførte ved Hjælp af Pen

og Tusch, dog saaledes, at der ved Habitusfigurerne tillige er anvendt Kridt, for at give dem den fornødne Rundning og Blødhed. Til Grund for disse sidste ligge i de allerfleste Tilfælde colorerede Tegninger, udførte efter levende Exemplarer og senere omhyggeligt corrigerede efter Spiritusspecimina. Alle Afbildninger ere udforte med Tilhjælp af Camera lucida og deres Correcthed derved garanteret.

Forfatteren.

Fortegnelse

over de hidtil ved Norges Kyster observerede

Mysider,

med Henvisninger til Beskrivelserne og Afbildninger i dette Værk.

Gen. VI.

Mysideis, G. O. Sars. 1869.

Charact. gener.

Corpus forma et habitu eidem generis Mysidopsis non dissimile.

Scutum dorsale breve cephalothoracem imperfecte obtegens, antice medio rotundato-productum.

Oculi magni, pyriformes, leviter complanati, pedunculis brevibus.

Antennarum superiorum pedunculus sat robustus, articulo basali ceteris junctis breviore, in mare lobo magno et hirsuto ad apicem inferne instructus; inferiorum sqvama lanceolata, undiqve setis marginata.

Mandibulæ magnæ, extremitate incisiva securiformi, processu molari bene distincto, palpo valde hirsuto, articulo ultimo brevi.

Maxillæ 1mi paris ramis valde incurvatis, interiore cordato setis pluribus obsito; 2di paris intus 2 solummodo lobis incisivis instructæ, margine interno pectine magno setoso ornatæ.

Maxillipedes et 1mi et 2di paris robustissimi, articulis ex parte complanatis, ultimo lato, fere palæformi et fortiter spinifero, spina mediana majore, ungviformi.

Pedes sat magni, maxillipedibus 2di paris multo longiores, articulo 3tio et 4to elongatis et complanatis setisqve numerosis marginis interioris ornatis, tarso 3-articulato, fasciculato-setoso, ungve terminali parum conspicuo.

Laminæ incubatoriæ feminæ 6, anteriores bene evolutæ.

Appendices genitales maris breves, extus setiferæ.

Pleopoda feminæ ut vulgo rudimentaria, structura fere ut in genere Mysidopsi, maris omina bene evoluta, natatoria, biramea, ramo interno in 1mo pari brevissimo, uniarticulato, apice obtuse rotundato, non exserto, externo penultimi paris valde elongato, parte ultima setis destituta aculeo singulo terminali margine altero dense ciliato instructo. Dilatatio externa ad basin rami interni laminam subovatam ad apicem et marginem exteriorum setis auditoriis longis ornatam formans.

Telson bene evolutum, elongato-triangulare, apice breviter fisso setisqve 2 elongatis ornato, marginibus lateralibus et apice loborum terminalium fortiter aculeatis.

Uropoda structura solita, organo acustico ad basin laminæ interioris bene evoluto, otolitho magno et incrustato.

Nærværende Slægt er grundet paa den af mig i 1864 kortelig beskrevne Mysis insignis, som jeg dengang kun kjendte i et enkelt fuldvoxent Hun-Individ. Efter senere at have gjenfundet denne Form i flere Exemplarer, saavel Hanner som Hunner, kom jeg dog snart til Erkjendelsen af, at den ikke var nogen ægte Mysis, men maatte, i Lighed med flere andre af mig opdagede Mysider, opfattes som Typen for en egen Slægt, for hvilken jeg 5 Aar senere foreslog Benævnelsen Mysideis. Blandt de øvrige Mysideslægter synes den efter den ydre Habitus nærmest at slutte sig til Sl. Mysidopsis[1]), fra hvilken den dog bestemt skiller sig ved en væsentlig forskjellig Bygning af saavel Kindbakkerne som det 2det Par Kjæver. Slægten indeholder for Tiden kun en eneste Art, og de i generisk Henseende udmærkende Characterer ville derfor nærmere blive omhandlede ved dennes Beskrivelse.

---

13. **Mysideis insignis**, G. O. Sars.
(Tab. IX & X.).

Mysis insignis, G. O Sars, Zoologisk Reise i 1863, pg. 21.

Mysideis insignis, G. O. Sars, Undersøgelser over Christianiafjordens Dybvandsfauna, pg. 28.

Charact. spec.:

Corporis forma sat robusta, cephalothorace leviter dilatato, corpore postico illo nonnihil angustiore.

Scutum dorsale breve, segmenta 3 postica cephalothoracis supine nuda relinqvens, angulis infero-lateralibus rotundato-productis, lamina frontali inter oculos leviter exerta et anguste rotundata.

Oculi permagni et lati, approximati, breviter pyriformes, latiores qvam longiores, pedunculis brevissimis, pigmento maximam oculi partem occupante intus profunde emarginato.

Antennarum superiorum pedunculus tertiam circiter cephalothoracis longitudinis partem æqvans, articulo ultimo sat magno et basali vix breviore.

---

[1]) Se 2det Hefte af denne Monographi.

Antennarum inferiorum sqvama pedunculo superiorum vix duplo longior, lanceolata, 5ies fere longior qvam latior, apice obtuse conico, setis marginalibus numerosis ornata.

Pedes longitudinem scuti dorsalis circiter æqvantes, articulo 3tio et 4to longitudine subæqvalibus, tarso articulo antecedente paulo breviore.

Telson qvartam corporis postici longitidinis partem vix superans, elongato-triangulare, sensim attenuatum, apice incisura parva inermi, setis vero 2 longis et plumosis ornata fisso, lobis terminalibus truncatis spinis 3 elongatis armatis, marginibus lateralibus in tota longitudine æqvaliter aculeatis, aculeis utrinqve 22—24.

Uropoda elongata, lamina interna telsone nonnihil longiore, lanceolata, ad basin leviter modo dilatata, serie obliqva aculeorum 5 pone organum acusticum armata, externa illa fere tertia parte longiore, sublineari, apice truncato.

Corpus totum pigmento læte rubro et aurantiaco ornatum, marsupio feminæ utrinqve intense coccineo colorato, oculis obscure fuscatis.

Longit feminæ adultæ: 25mm.; maris paulo minor.

Beskrivelse af Hunnen.

Længden af de største Exemplarer er, regnet fra Spidsen af de nedre Antenners Blad til Enden af de ydre Halevedhæng, 25mm., og den hører saaledes til vore anseligste Mysider.

Farven er paa friskt indfangede Exemplarer særdeles brillant. Det halvgjennemsigtige Legeme er nemlig overalt prydet med et vakkert morgenrødt, tildels i purpurrødt overgaaende Pigment, der ikke viser den hos de egentlige Mysider sædvanlige dendritiske Forgrening, men er afsat i talrige smaa Punkter eller Pletter, der delvis ordne sig i paa forskjellig Vis slyngede Baand. Paa Bagkropssegmenterne danne disse Pigmentpletter mere sammenhængende og temmelig brede Tværbaand ved Enden af hvert Segment. De nedre Antenners Blad og Halevedhængene ere fint punkterede med purpurrødt, Fødderne og Munddelene mere ensformigt røde. Fortil skinner Tyggemaven igjennem Rygskjoldet med en smuk carminrød Farve. Hunnens Brystpose endelig er til hver Side i den bageste Del prydet med en intensiv skarlagenrød Skygning. Øinenes Pigment er mørkt, men falder noget i det brunlige.

Kropsformen er (se Tab. IX, Fig. 1 og 2) temmelig kraftig, og den ligner i denne Henseende mest Arterne af Slægten Mysidopsis. Forkroppen er fortil betydelig bredere end Bagkroppen, hvilken sidste Del kun afsmalnes ganske svagt bagtil og har sidste Segment forholdsvis kort, paa langt nær ikke opnaaende de 2 foregaaendes Længde.

Rygskjoldet er forholdsvis lidet udviklet og dækker kun ufuldstændigt Forkroppen, saa at dennes 3 sidste Segmenter oventil blive ganske ubedækkede. Dets nedre forreste Hjørner danner til hver Side en temmelig stor, stumpt tilrundet Lap, der delvis dækker de nedre Antenners Grunddel (se Fig. 2). Oventil i Midten gaar Rygskjoldet ud i en

smalt tilrundet Pandeplade, der skyder frem mellem Øinene, hvis Insertionspunkter den dækker. Cervicalfuren er tydeligt markeret og temmelig dyb. Oventil er Rygskjoldet ganske jevnt hvælvet, med den øvre Contour temmelig lige og horizontal. Man bemærker her bag Cervicalfuren det sædvanlige bagtil tungeformigt udløbende Felt, der betegner det Parti, hvor Rygskoldet danner den umiddelbare Begrændsning af Kropscaviteten.

Øinene ere overordentlig store, men rage desuagtet, da de staa tæt sammen, ikke særdeles meget ud over Rygskjoldets Sider. De ere af en meget bred pæredannet Form, betydeligt bredere end lange, men noget fladtrykte. Den pigmenterede og facetterede Del indtager den overveiende største Part af Øiet og viser indad en dyb Udrandning. Selve Øiestilken er derimod ganske kort og indad konisk tilløbende.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 4) er af temmelig kraftig Bygning, omtrent $1/3$ saa langt som Forkroppen og bestaar som sædvanlig af 3 Led. 1ste Led er oventil noget indhulet, og dets ydre tilskjærpede Kant har ved Basis den sædvanlige Gruppe af Hørebørster og løber i Enden ud i en kort, med nogle lange divergerende Fjærbørster besat Fortsats. 2det Led er neppe halvt saa stort og viser oventil en liden Knude, hvortil er fæstet en lang Torn og nogle korte Fjærbørster. Sidste Led er af betydelig Størrelse og neppe kortere end Basalleddet, jevnt tykt og ved Enden forsynet med den sædvanlige lille skjælformige Plade mellem Svobernes Insertion. Til det indre Hjørne og langs ad den indre Rand er fæstet flere stærke Fjærbørster. Svøberne ere stærkt forlængede, men, da de altid paa de indfangede Exemplarer ere mere eller mindre ufuldstændige, kan ikke deres Længde nøiagtigt angives. Langs Basis af den ydre og længere Svøbe ere de sædvanlige Lugtetraade fæstede i en regelmæssig Rad.

De nedre Antenners Grunddel (se Fig. 5) er af sædvanlig Form og bestaar af 3, paa sin nedre Side tydeligt begrændsede korte Segmenter, hvoraf det sidste paa den ydre Side løber ud i en temmelig stærk tornformig Fortsats. Det bladdannede Vedhæng er ikke fuldt dobbelt saa langt som de øvre Antenners Skaft, lancetformigt, næsten 5 Gange længere end bredt og ender i en stumpt tilrundet Spids, der ved en tydelig, noget skraatgaaende Sutur er sondret fra det øvrige Blad. Langs saavel den ydre som den indre Rand samt Spidsen ere til særegne Afsatser fæstede talrige stærke Fjærbørster, hvoraf som sædvanligt de i den indre Kant ere de længste. Svøben er særdeles lang, vistnok af hele Legemets Længde; men den er paa ingen af mine Exemplarer fuldstændig. Dens Skaft er omtrent af samme Længde som de øvre Antenners Skaft, men meget smalere og bestaar som sædvanligt af 3 Led, hvoraf det 2det er længst. Saavel dette som sidste Led er ved Enden forsynet med en hel Del knippevis ordnede Fjærbørster.

Overlæben (Fig. 6, L.) er som hos de fleste Mysider temmelig voluminøs og af hjelmdannet Form eller fortil gaaende ud i en stump konisk Fortsats.

Underlæben (ibid. l og Fig. 7) er meget mindre og bestaar af 2 ved Basis sammenhængende ovale, i den indre Kant tæt cilierede Lapper.

Kindbakkerne (Fig. 6) ere kraftigt udviklede og af den typiske Bygning. Deres indre Ende (Fig. 9) er oxeformigt udvidet og tilskjærpet, visende et forreste grovt tandet Parti og et bageste med en fin Brolægning af rue Knuder besat, noget fremspringende Parti (den saakaldte Tyggeknude). Mellem begge findes en svag Udrandning, og i Bunden af denne er fæstet et ikke meget betydeligt Antal af bøiede Torner, hvis Udseende, ligesom Tandbevæbningen paa det forreste Parti, forøvrigt er noget forskjellig paa høiere og venstre Kindbakke. Palpen (ibid. p. og Fig. 8) er noget længere end selve Kindbakken. Af dens 3 Led er det 1ste som sædvanligt særdeles lidet og smalt. Derimod er 2det Led meget stort, pladeformigt, med den indre Kant paa Midten stærkt udbuet og ligesom den ydre tæt besat med cilierede Børster, der tildels staa i flere Rader. Sidste Led er neppe halvt saa stort, af oval Form og har foruden de sædvanlige kamformigt ordnede Torner ved Enden, 3 Længderader af stærke Fjærbørster.

1ste Par Kjæver (Fig. 10) ere temmelig smaa og udmærkede derved, at begge Grene ere overmaade stærkt indbøiede, dannende en næsten ret Vinkel med Grunddelen. Den ydre Gren afsmalnes jevnt mod Enden, der er tvært afkuttet og bevæbnet med en hel Del temmelig lange Torner. Den indre Gren danner en tynd, næsten hjertedannet Plade, der i Spidsen er forsynet med 3 cilierede Torner og i hver Kant med en Del kortere Børster. Langs den ydre Side af Grunddelen bemærkes en fremstaaende, cilieret Kant, der forestiller den rudimentære Vifte.

2det Par Kjæver (Fig. 11) ere som sædvanlig pladedannede og vise den Eiendommelighed, at her kun findes 2 Tyggelapper (lobi incisivi), medens disses Tal normalt er 3. Bag disse Lapper viser Grunddelens indre Kant den sædvanlige tætte Besætning af tynde og bøiede, kamformigt ordnede Børster. Viften er ikke meget udviklet og danner en membranøs, triangulær Plade, der bærer ialt circa 20 fint cilierede Børster. Imellem Viften og Tyggelapperne fortsætter Kjæven sig som sædvanligt i en 2-leddet Endedel. Dennes sidste Led er af en noget uregelmæssig oval Form og langs sin ydre Kant forsynet med en regelmæssig Rad af fortilrettede Fjærbørster.

1ste Par Kjævefødder (Tab. X, Fig. 1) ere af en særdeles kraftig og undersætsig Bygning. De bestaa af 6 tydelige Led, hvoraf dog det 2det er saa kort, at det let undgaar Opmærksomheden. Basalleddet er meget bredt, transverselt og danner ikke nogen bemærkelig laminær Udvidning indad. 3die og 4de Led ere indbyrdes omtrent af samme Størrelse, noget pladedannede, eller indad forsynede med en tilskjærpet Kant, hvortil der ligesom paa de 2 foregaaende Led er fæstet en tæt Rad af Fjærbørster. 5te Led, der med foregaaende danner en stærk knæformig Boining, er omtrent af dettes Længde, stærkt indknebet ved Basis og udvidet i Enden, der er tvært afskaaret. Det er i begge Kanter besat med en Del tynde, i forskjellige Retninger bøiede Børster. Sidste Led endelig, der er ubevægeligt forbundet med 5te, er ganske kort, men meget bredt, næsten spadeformigt og foruden med en hel Del tynde Børster forsynet langs Kanterne med circa 12 stærke

Torner, der alle ere cilierede med Undtagelse af den betydelig stærkere midterste Torn, der forestiller Endekloen. Svømmegrenen er adskilligt længere end selve Kjævefoden. Dens Grunddel gaar paa den ydre Side ud i et skarpt Hjørne. Endedelen er sammensat af 11 Led. Viften, der som sædvanligt er fæstet tæt bag Svømmegrenen til den ydre Ende af Basalleddet, er noget kortere end dette og af lancetdannet Form.

2det Par Kjævefødder (Fig. 2) ere ligeledes af en usædvanlig robust Bygning og noget, skjøndt ikke betydeligt længere end 1ste Par. Basalleddet er forholdsvis betydelig mindre og gaar indad ud i en kort tungeformig, tæt børstebesat Fortsats, 2det Led er ogsaa her meget kort og i Enden skjævt afskaaret. Derimod er 3die Led temmelig stort og meget bredt, pladedannet, med den indre Rand udbuet og forsynet med talrige lange og stærke Fjærbørster. 4de Led er adskilligt længere end 3die, men neppe mere end halvt saa bredt og i den indre Kant forsynet med nogle faa korte Børster. 5te Led er omtrent af samme Længde, stærkt indknebet ved Basis og i begge Kanter, men navnlig den ydre, tæt børstebesat. Sidste Led har en lignende bred, spadedannet Form som paa 1ste Par Kjævefødder og ogsaa en lignende Bevæbning med Torner, der dog her ere talrigere. Ogsaa her udmærker den mediane Torn sig fra de øvrige ved sin betydeligere Størrelse og ved Mangel af Ciliering. Svømmegrenen er fuldkommen af samme Udseende som paa 1ste Par Kjævefødder.

Føddeme (Fig. 3) ere alle af ens Udseende, temmelig kraftigt byggede og betydelig længere end sidste Par Kjævefødder eller omtrent af Rygskjoldets Længde. Af deres Led er 3die og 4de mest udviklede, noget sammentrykte og indbyrdes omtrent af ens Længde. Begge ere i den indre Kant forsynede med talrige tynde Børster, der paa 4de Led ere ordnede knippevis. Endedelen eller Tarsen er noget kortere end det foregaaende Led og bestaar selv foruden Endekloen af 3 Led, hvoraf det 1ste er større end de 2 øvrige tilsammen, de ere alle forsynede med tætte Knipper af fine Børster. Endekloen (se Fig. 4) er liden og tynd samt næsten ganske skjult mellem de fra sidste Led udgaaende Børster. Den bestaar som sædvanligt af 2 Afsnit, en tykkere Basaldel, der egentlig forestiller Fodens sidste Led, og en tynd tornformig Endedel. Svømmegrenen, der i alt forholder sig ganske som paa Kjævefødderne, rækker fortilstrakt omtrent til Enden af Fodens 4de Led.

Brystposen eller Klækkehulen dannes paa hver Side af 3 tydelige Plader (Fig. 5), der udgaa fra Basis af de 3 bageste Fodpar. De forreste Plader ere vistnok betydelig mindre end de øvrige, men dog tydeligt udviklede og som hine forsynede med de sædvanlige tynde Randbørster.

Bagkroppens Buglemmer (Fig. 6—7) ere af det for Mysidehunnerne sædvanlige rudimentære Udseende. De ere forholdsvis korte og brede samt foruden den sædvanlige Længderad af Fjærbørster forsynede i begge Kanter med et usædvanlig stort Antal af de eiendommelige saakaldte Horebørster. Sidste Par (Fig. 7) er omtrent dobdelt saa langt som 1ste Par (Fig. 6).

Det midterste Halevedhæng (Fig. 8) er forholdsvis temmelig kort, nemlig kun ligt $^1/_4$ af Bagkroppens Længde og kun lidet længere end sidste Segment. Af Form er det aflangt triangulært, bredest ved Basis og successivt afsmalnende mod Enden. Sidekanterne ere i sin hele Længde bevæbnede med temmelig ensformigt udviklede Torner, 22—24 paa hver Side, hvoraf de yderste ere noget længere end de øvrige. Enden af Vedhænget viser i Midten et ganske kort vinkelformigt Indsnit, der er begrændset af fuldkommen glatte Rande, medens der fra Bunden af samme rage frem 2 lange, tæt cilierede Børster. De ved Indsnittet dannede terminale Lapper af Vedhænget ere i Enden tvært afkuttede og bære hver 3 Torner, hvoraf de 2 yderste ere temmelig lange, medens den inderste er ganske kort.

De ydre Halevedhæng (Fig. 9) ere af den sædvanlige Bygning med temmelig smale Endeplader. Den indre Plade er adskilligt længere end det midterste Halevedhæng, lancetformig og ved Basis forsynet med det sædvanlige Høreapparat. Otolithen er temmelig stor og af den normale haarde, glasagtige Beskaffenhed. Tæt bag Hørecaviteten sees paa den nedre Side nærmere den indre Kant en skraa Rad af 5 tæt sammentrængte Torner. Den ydre Plade er mere end $^1/_3$ længere end den indre, næsten overalt af ens Brede og langs begge Kanter samt den tvært afkuttede Spids tæt børstebesat.

Hannen (Tab. IX, Fig. 3) er ialmindelighed noget mindre end Hunnen og let kjendelig fra denne ved de stærkt udviklede Bagkropslemmer.

De øvre Antenners Skaft (Tab. X, Fig. 10) er endnu noget plumpere bygget end hos Hunnen og ved Enden nedentil forsynet med det sædvanlige tæt haarede Appendix. Dette er temmelig stort, omtrent af Skaftets halve Længde og af konisk Form. Naar de talrige børsteformige Filamenter, som kostformigt udstraale til alle Kanter fra dette Appendix, bortfjernes (Fig. 11), viser det sig, at de alle udspringe fra et smalt, 3 Gange zigzagformig bugtet Baand langs den nedre Side.

De nedre Antenners, Munddelenes og Føddernes Bygning stemme i alt væsentligt fuldkommen overens med samme hos Hunnen. Dog ere Svømmegrenene, som sædvanlig hos Hannerne, noget stærkere udviklede, med Grunddelen bredere og stærkere muskuløs.

De ved Basis af sidste Fodpar udgaaende Kjønsvedhæng (Fig. 12) ere forholdsvis korte og tykke samt langs den forreste Side forsynede med en tæt Rad af Fjærbørster. Spidsen er utydelig tvelappet og forsynet med en Del tynde ucilierede Børster, hvoraf de til den forreste Lob fæstede ere længst og stærkt krummede.

Bagkroppens Buglemmer ere alle udviklede til kraftige Svømmeredskaber som hos de høiere Decapoda macrura. De bestaa (se Fig. 13—15) af en bred, 4kantet, noget pladedannet og med stærke Muskler fyldt Basaldel, til hvis Ende ere fæstede 2 leddede, med lange cilierede Børster besatte Grene, hvoraf den indre ved Basis udsender en tynd,

oval, skraat udadrettet Plade, der ved Enden og i den forreste Kant er forsynet med en hel Del fint cilierede Hørebørster (se Fig. 16). Paa 1ste Par (Fig. 13) er som sædvanlig den indre Gren (Fig. 13 a) ganske rudimentær og uleddet, med Enden simpelt tilrundet og kun yderst ubetydeligt uddraget. Dens ydre pladedannede Udvidning er ogsaa forholdsvis mindre end paa de øvrige Par. 4de Par (Fig. 15) udmærker sig fra de øvrige derved, at den ydre Gren er stærkt forlænget, med de 3 ydre Led uden Fjærbørster. Fra Spidsen af sidste Led udgaar en enkelt stærk Torn (Fig. 15 a), der i den ene Kant er tæt haaret. Sidste Par er noget mindre end de nærmest foregaaende og skiller sig fra disse derved, at den indre Gren tæt bag den basale Plade har i den ydre Kant en kort konisk Fortsats, hvortil er fæstet en enkelt cilieret Børste (se Fig. 16).

I Halevedhængenes Bygning er ingensomhelst Forskjel at bemærke fra samme hos Hunnen.

Nærværende smukke Mysideform blev af mig først funden i Christianiafjorden ved Drøbak paa 120 F. D. i et enkelt Exemplar. Senere har jeg gjenfundet den paa mange andre Localiteter ved vor Vestkyst og nordlig indtil Hasvig i Vestfinmarken. Derimod er den hidtil ikke observeret udenfor Norge.

I sin Levevis er den en udpræget Dybvandsform, der neppe træffes før i en Dybde af 100 F. I størst Antal har jeg taget den i Søtræernes eller Dybsøcorallernes Region paa 150—300 F. D.

Gen. VII.

Boreomysis, G. O. Sars. 1869.

Charact. gener.

Corporis forma minus robusta, cephalothorace latiore.

Scutum dorsale cephalothoracem plus minusve complete obtegens, antice sæpius productum.

Oculi longe sejuncti pyriformes, pedunculis brevibus inserti.

Antennarum superiorum pedunculus sat magnus, articulo 1mo majore et ut 2do supine producto et setifero, lobo terminali maris brevissimo, flagello exteriore ad basin dilatationem filamentis olfactoriis numerosis obsitam præbente; inferiorum sqvama sublinearis, ad apicem truncata, margine externa nuda in dentem excurrente, interna et apice setiferis.

Mandibulæ magnæ, extremitate incisiva securiformi, processu molari conspicuo, palpi articulo ultimo angusto.

Maxillæ structura solita.

Maxillipedes 1mi paris haud magni, articulo basali intus in laminam magnam setiferam excurrente, ultimo conico, ungve terminali distincto; 2di paris validissimi illis multo longioribus, articulo 3tio et 4to elongatis, ultimo compresso et valde hirsuto.

Pedes tenues, maxillipedibus 2di paris vix longiores, dense setosi, tarso ex articulis 3 vel 2 composito, ungve terminali bene conspicuo.

Marsupium feminæ laminis 14 bene evolutis de basibus pedum omnium et maxillipedum 2di paris prodeuntibus formatum.

Appendices genitales maris breves et crassæ.

Pleopoda feminæ angusta, apice tenuiter exserto, maris omnia bene evoluta, natatoria, biramea, ramis valde elongatis, interno 1mi paris tamen ut vulgo brevi, uniarticulato, apice plus minusve exserto, externo 3tii paris ad apicem spinis nudis pro setis natatoriis ornato, lamina basali rami interioris in 1mo pari brevi, in ceteris obtuse conico, setis auditoriis ab apice remotis.

Telson elongatum, apice fisso, marginibus fissuræ valde aculeatis, aculeis marginum lateralium numerosis, inæqvalibus, ad basin telsonis non extensis.

Uropoda magna, lamina interna lanceolata otolitho rudimentari non incrustato instructa, externa illa multo majore, parte basali plus minusve distincte sejuncta et marginem exteriorem nudum ad apicem aculeis 2 armatum præbente.

Typen for denne Slægt er den af Krøyer efter et enkelt Hun-Exemplar fra Grønland beskrevne Mysis arctica, som senere af mig blev gjenfunden ved vore Kyster i begge Kjøn. Ved den nøiere Undersøgelse, jeg herved har kunnet anstille af denne Form, har det med fuld Evidens kunnet godtgjøres, hvad ogsaa Krøyer allerede formodede, at den ikke er nogen virkelig Mysis, men maa generisk skilles fra de øvrige bekjendte Mysider. I 1869 foreslog jeg for Slægten Benævnelsen Boreomysis, og gjorde ved samme Leilighed opmærksom paa de vigtigste destinctive Characterer. Da jeg imidlertid dengang endnu ikke havde fundet ægbærende Hunner, var en særdeles vigtig Character her forbigaaet. Denne Character, som jeg først senere blev opmærksom paa[1]), refererer sig til Brystposens Dannelse hos Hunnen. Medens hos alle øvrige bekjendte Mysider denne alene er indskrænket til den bageste Del af Forkroppen og idethøieste kun er sammensat af 3 Par Plader, indtager den her ligesom hos Lophogaster hele den nedre Side af Forkroppen bag de egentlige Munddele og dannes af ikke mindre end 14 vel udviklede Plader, der udgaa fra Basis af samtlige Fødder og fra sidste Par Kjævefødder. Alene denne ene

[1]) Undersøgelser over Hardangerfjordens Fauna, pg. 21.

Character vilde gjøre dèt nødvendigt at skille denne Form generiskt fra de øvrige Mysider. Men hertil kommer endnu en Del andre vigtige Characterer, hvoraf især maa fremhæves Bagkropslemmernes Bygning hos Hannen samt den rudimentære Beskaffenhed af den i Basis af den indre Haleplade indsluttede Otolith. Foruden den typiske Form har jeg endnu ved vore Kyster fundet 2 andre Arter, som nedenfor nærmere skulle omtales. Slægten tæller altsaa for Tiden 3 distincte Arter. Alle disse ere, ialfald hos os, udprægede Dybvandsformer.

---

14. **Boreomysis arctica,** Krøyer.

(Tab. XI—XIII).

Mysis arctica, Krøyer, Naturhistorisk Tidsskrift, 3die Række, Bd. 1, pg. 34, Tab. 1, fig. 5.
Boreomysis arctica, G. O. Sars, Undersøgelser over Christianiafjordens Dybvandsfauna, pg. 26.

Charact. spec.:

Corporis forma subgracilis, cephalothorace leviter dilatato, corpore postico illo nonnihil angustiore.

Scutum dorsale magnum, totum fere cephalothoracem obtegens, antice medio sat productum et in processum acuminatum, rostriformem, leviter supra vergentem excurrens, angulis infero-lateralibus exsertis et acuminatis.

Oculi parvi fere semiglobosi, pedunculis perangustis inserti, pigmento fulvescente.

Antennarum superiorum pedunculus validus, tertiam cephalothoracis longitudinis partem superans, articulo basali ceteris 2 junctis longitudine æqvali, 2do brevi, forma singulari, fere patelliformi, supine valde elevato; dilatatio basalis flagelli exterioris bene definita, laminari.

Antennarum inferiorum sqvama magna, duplam fere pedunculi superiorum longitudinem asseqvens, 5ies longior qvam latior, apicem versus leviter attenuata, margine externo recto læviqve dente brevi terminato, interno in parte postica paulo arcuato, apice anguste truncato; pedunculus flagelli dimidiam sqvamæ longitudinem æqvans, articulo 2do majore.

Palpus mandibularis bene evolutus, articulo 2do laminari margine altero dense setifero, ultimo elongato et angusto illo parum breviore.

Maxillæ 2di paris magnæ, articulo terminali insolito modo incurvato, fere rhomboideo, setis longis et recurvatis marginis exterioris ornato.

Maxillipedes 2di paris validissimi iisdem 1mi paris duplo longiores, articulo ultimo brevissimo, ovato-triangulari.

Pedes tenuissimi, articulo 4to majore, tarso illo longitudine subæqvali, distincte 3-articulato.

Telson tertiam circiter corporis postici longitudinis partem æqvans, segmento ultimo distincte longius, apicem versus sat attenuatum, incisura postica 5tam telsonis longitudinis partem occupante, lobis terminalibus angustis et vix divergentibus adqve apicem obtusum aculeis 4 armatis.

Uropoda angusta, lamina interna telsonis longitudinem æqvante, intus sub setis marginalibus aculeis 2 intervallo longiore sejunctis armata, otolitho minimo et rudimentari, externa illa 5ta circiter parte longiore sublineari, divisione basali minus distincte sejuncta.

Corpus totum pellucidissimum fere absqve pigmento.

Longit feminæ adultæ: 25mm.; maris: 27mm.

Beskrivelse af Hunnen.

Den fuldt udviklede, ægbærende Hun opnaar en Længde af 25mm. og hører altsaa til de største af vore Mysider.

Hele Legemet er gjennemsigtigt og af hvidagtig Farve, uden tydeligt udviklet Pigmentering. Flere af de indre Organer skinne derfor tydeligt igjennem de tynde Integumenter, og navnlig er den i den forreste Del af Forkroppen liggende Tyggemave samt det bagre Parti af Tarmen iøinefaldende.

Legemets Form er (se Tab. XI, Fig. 1 og 2) temmelig slank, med Forkroppen adskilligt bredere end Bagkroppen. Denne sidste afsmalnes kun ganske sagte bagtil, og af dens Segmenter er det sidste stærkt forlænget og af de 2 foregaaendes Længde.

Rygskjoldet er meget stort, saa at det næsten fuldstændigt dækker hele Forkroppen, kun ladende en ubetydelig Del af sidste Segment fri oventil. Cervicalfuren er skarpt og tydeligt markeret og beliggende ved Enden af den forreste Trediedel. Fortil er Rygskjoldet stærkt udbuet og gaar i Midten ud i et skarpt, rostrumlignende Fremspring, der er rettet skraat i Veiret, og ovenfra seet rækker til foran Midten af de øvre Antenners Basalled. De nedre forreste Hjørner ere uddragne til triangulært tilspidsede fortilrettede Flige, der delvis dække de nedre Antenners Grunddel til Siderne (se Fig. 2).

Øinene ere meget smaa, men saa vidt adskilte, at de desuagtet rage adskilligt ud over Rygskjoldets Sidekanter. Den egentlige Øieglob er næsten halvkugleformig, eller rettere skaalformig, med den indad vendte Flade noget concaveret, og Øiestilken usædvanlig smal og noget vreden, hvorved Øinene faa en eiendommelig, næsten paddehatlignede Form. Øiepigmentet er af en lys gulrød, hos levende Exemplarer brillant guldglindsende Farve.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 4 og 5) er af kraftig Bygning og omtrent $1/3$ saa lang som Forkroppen. 1ste Led er omtrent af samme Længde som de 2 øvrige til-

sammen og viser ved Enden af den ydre Kant det sædvanlige børstebesatte Fremspring. I sin forreste Del er det desuden oventil forsynet med en vinkelformigt bøiet Kant, hvortil er fæstet nogle simple Børster, hvoraf de 2 bageste ere længst og opadkrummede. 2det Led er ganske kort og af en meget eiendommelig, næsten skivedannet Form, samt meget skarpt afsnøret fra 1ste Led. Oventil er det hævet i en konisk, noget fortilbøiet Fortsats, hvorpaa er fæstet en Del cilierede Børster. Sidste Led er af næsten 4-kantet Form, med Brede og Længde omtrent ens, og bærer langs sin indre Kant og ved det indre Hjørne nogle cilierede Børster. Svøberne ere stærkt udviklede; men, da de altid paa de indfangede Exemplarer ere incomplette, er det vanskelig at angive med Bestemthed deres Længde. Den ydre Svøbe har ved Basis en skarpt begrændset lamellær Udvidning, hvortil er fæstet en tæt Rad af lange, bøiede Lugtetraade.

De nedre Antenners Blad (se Fig. 6) er af betydelig Størrelse, næsten dobbelt saa langt som de øvre Antenners Skaft, men af en meget smal, næsten lineær Form. Dets største Brede, der kun lidet overstiger $^1/_5$ af Længden, falder i den bagre Del, hvorfra det ganske sagte afsmalnes mod Spidsen, der er tvært afskaaret. Den ydre Rand er fuldkommen lige og glat samt ender med en ganske kort tornformig Fortsats. Den indre Rand er i den bageste Del svagt buet, men derpaa temmelig lige. Langs denne og Spidsen er fæstet en Rad af talrige Fjærbørster, hvoraf de fra Spidsen udgaaende ere forholdsvis korte. Svøben er stærkt udviklet og rimeligvis i complet Tilstand af hele Legemets Længde. Dens Skaft er omtrent halvt saa langt som Bladet, og af dets 3 Led er det 2det længst.

Over- og Underlæbe (Fig. 7 a, b) ere af fuldkommen normalt Udseende.

Kindbakkerne (Fig. 8) ere kraftigt udviklede og ligeledes af sædvanlig Bygning. Tyggefladerne (Fig. 9) vise saavel det forreste tandede Parti som Molarfortsatsen vel udviklede. Mellem begge findes paa venstre Kindbakke 6 grove, stærkt bøiede og i den ene Kant cilierede Torner. Hertil modsvarer paa høire Kindbakke en tynd tilskjærpet Plade, der i Kanten er delt i talrige kamformigt ordnede Tænder. Palpen er vel udviklet og betydelig længere end selve Kindbakken. Dens 2det Led er som sædvanligt pladeformigt udvidet og langs den ydre Kant tæt børstebesat. Sidste Led er ualmindelig stærkt forlænget og smalt samt langs den ene Kant, næsten i hele dens Længde bevæbnet med kamformigt ordnede Torner. Ved Basis bærer det i hver Kant nogle længere cilierede Børster.

1ste Par Kjæver (Fig. 10) ere fuldkommen normalt byggede, og langs Ydersiden af Grunddelen forsynede med en tydelig cilieret Kant (rudimentær Vifte).

2det Par Kjæver (Fig. 11) vise derimod et noget afvigende Udseende. De ere temmelig store, med usædvanlig stærkt udviklet Grunddel, hvis indre Kant bærer et ganske overordentlig stort Antal af fine, bøiede Børster, over hvilke igjen ere fæstede med regelmæssige Mellemrum nogle tynde Torner. Tyggelapperne ere alle 3 vel udviklede og

af sædvanligt Udseende. Viften er af elliptisk Form og forsynet med et stort Antal af Fjærbørster. Endedelens sidste Led er meget bredt, næsten af rhombisk Form og stærkt indad bøiet. Det bærer langs sin ydre Rand en tæt Rad af Fjærbørster, der vise det eiendommelige, at de ikke som sædvanligt ere fortilrettede, men stærkt bagudkrummede.

1ste Par Kjævefødder (Tab. XII, Fig. 1) ere af middelmaadig Størrelse og overalt tæt børstebesatte. Basalleddet gaar indad ud i en temmelig stor tungeformig Lap, der langs Kanterne er forsynet med stærke, i flere Rader ordnede Fjærbørster. 2det Led er, omend kort, dog meget tydeligt udviklet og indad noget udvidet; 3die Led kun lidet større; 4de Led temmelig stort, længere end de 2 foregaaende tilsammen, eller omtrent af de 2 yderste Leds Længde; 5te Led indknebet ved Basis og stærkt udvidet mod Enden. Sidste Led endelig (Fig. 1 a) er af konisk Form og ved Spidsen forsynet med en vel udpræget Klo; langs Kanterne bærer det, foruden en hel Del simple Børster, en enkelt Rad af tynde cilierede Torner. Svømmegrenen er stærkt udviklet og betydelig længere end selve Kjævefoden. Dens Grunddel er af oval Form og danner udad et skarpt Hjørne; Endedelen er sammensat af 19 Led. Viften er af smalt lancetdannet Form og adskilligt længere end Kjævefodens Grundled.

2det Par Kjævefødder (Fig. 2) ere særdeles kraftigt udviklede og mere end dobbelt saa lange som 1ste Par. Af Leddene er det 4de størst og noget bøiet. 5te Led er ligeledes stærkt forlænget og ikke meget kortere end 4de. Derimod er sidste Led (Fig. 2 a) forholdsvis meget lidet, stærkt sammentrykt, oval trekantet og saa tæt børstebesat, at dets Form vanskeligt erkjendes. Ved Compression bemærkes mellem de til alle Kanter divergerende tynde Børster langs Randene af Leddet en enkelt Rad af grovere, ganske korte og cilierede Torner, hvoraf den terminale er kraftigst udviklet. Svømmegrenen forholder sig ganske som paa foregaaende Par, alene med den Forskjel, at Endedelen har 2 Led flere.

Føddern e (Fig. 3) ere neppe længere end sidste Par Kjævefødder og af en langt spinklere Bygning samt, navnlig i den indre Kant, tæt besatte med temmelig lange og tynde Børster. Paa 1ste Par (Fig. 3) udgaa desuden fra Enden af 4de Led udad nogle usædvanlig stærkt udviklede og tæt cilierede Børster. Forøvrigt ere alle Fodpar af fuldkommen ens Udseende. Af Leddene er det 4de længst, betydelig længere end det foregaaende. Tarsen, der er noget længere end 4de Led, er særdeles tynd og bestaar af 3 tydelige Led, hvoraf det 1ste omtrent er saa langt som de 2 øvrige tilsammen og i sin indre Kant forsynet med 5 tætte Børsteknipper. Endekloen (Fig. 4) er meget tydeligt udviklet og som sædvanlig 2-leddet. Svømmegrenen stemmer i alt overens med samme paa sidste Par Kjævefødder.

Brystposen eller Marsupium (se Tab. XI, Fig. 2) viser, som allerede ovenfor bemærket det fra alle øvrige Mysider meget afvigende Forhold, at den ikke er indskrænket til det bagre Parti af Forkroppen, men indtager hele dennes Ventralside lige fra Mund-

regionen af. Den sammensættes (se Tab. XII, Fig. 5) af ikke mindre end 7 Par vel udviklede lancetdannede Plader, der udspringe fra Basis af samtlige Fødder samt sidste Par Kjævefødder. Alle Plader ere langs Kanterne, navnlig den bagre, besatte med lange og tynde, kort cilierede Børster (se ogsaa Fig. 2 og 3).

Bagkroppens Buglemmer (Fig. 6—7) ere usædvanlig smale, med den basale Udvidning kun svagt fremtrædende og Enden tyndt uddragen. Sidste Par (Fig. 7) er som sædvanlig det længste og mere end dobbelt saa langt som 1ste Par (Fig. 6).

Det midterste Halevedhæng (Fig. 8) er stærkt udviklet, omtrent i Længde ligt $1/3$ af Bagkroppen og betydelig længere end dennes sidste Segment. Det er af en temmelig smal Form, bredest ved Basis og successivt afsmalnende mod Enden, der neppe er halvt saa bred som Basis. Sidekanterne ere i sin forreste Trediedel ganske glatte, men derpaa tæt besatte med noget ulige udviklede Smaatorner, hvoraf man tæller paa hver Side over 40. Spidsen af Vedhænget har i Midten et temmelig dybt og bredt Indsnit, der indtager noget mere end $1/5$ af Vedhængets Længde. De noget Sformigt bøiede Kanter af Indsnittet ere (se Fig. 9) bevæbnede med en tæt Rad af stærke kamformigt ordnede Tænder. Endelapperne ere paa Grund af Indsnittets Brede ganske smale, næsten lige bagudrettede og paa den stumpt tilrundede Ende bevæbnede med 4 Torner, hvoraf den næstyderste er den længste.

De ydre Halevedhæng (Fig. 10) ere af temmelig spinkel Form og næsten af Bagkroppens halve Længde. Den indre Plade er smalt lancetformig og omtrent af det midterste Halevedhængs Længde. Ved Basis viser den det sædvanlige Høreapparat. Men Otolithen (Fig. 11) er meget liden og ikke som sædvanlig incrusteret, men af en meget blød og forgjængelig Beskaffenhed, hvorfor den ogsaa ved Anvendelse af Kalilud hurtigt ganske og aldeles opløses. Den er dog forsynet med det sædvanlige Nerveapparat, hvis Traade danne en tæt Krands omkring Otolithens halve Omkreds. Under Randbørsterne i den indre Kant findes 2 ved et længere Mellemrum skilte tynde Torner. Den ydre Plade er omtrent $1/5$ længere end den indre, af næsten linear Form, eller kun ganske svagt afsmalnende mod Enden, der er tvært afkuttet. I den ydre Kant findes ved Enden af den 1ste Trediedel en skarpt markeret Afsats, hvortil er fæstet 2 Torner. Foran denne Afsats er Randen ganske glat, uden de sædvanlige Randbørster. Hos enkelte Individer sees en utydelig Tværsutur at strække sig paaskraat over Pladen fra denne Afsats, hvorved er antydet en lignende Segmentering som hos Slægten Siriella og hos de høiere Decapoder.

Den fuldt udviklede **Han** (Tab. XIII, Fig. 1) er noget større end Hunnen, nemlig indtil 27mm. lang, og synes noget slankere, idet Bagkroppen i Overensstemmelse med de mægtigt udviklede Buglemmer er noget større.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 2 og 3) er forholdsvis endnu noget robustere end hos Hunnen samt ved Enden nedenunder forsynet med den sædvanlige haarede Lap,

der dog her er usædvanlig kort og afstumpet i Spidsen. De talrige, kostformigt divergerende Børster ere fæstede til et temmelig bredt dobbelt Baand langs ad Lappens Underside.

De ydre Kjønsvedhæng (Fig. 5) ere korte og tykke, tydeligt tvelappede i Spidsen og her forsynede med nogle korte Fjærbørster.

Bagkroppens Buglemmer ere alle udviklede til særdeles kraftige Svømmeredskaber, med usædvanlig stærkt forlængede og i talrige Led delte Grene. Paa 1ste Par (Fig. 6) er som sædvanlig den indre Gren uleddet, men mindre rudimentær end hos de øvrige Mysider, idet den næsten opnaar den ydre Grens halve Længde. Ved Basis har den (se Fig. 7) den sædvanlige ydre pladedannede Udvidning, der er ganske kort og i Spidsen tvært afskaaret. Den bagenfor liggende Del af Grenen er smalt uddragen, næsten overalt af ens Brede og ender med en stumpt tilrundet Spids. I sin indre Kant har den 9, med regelmæssige Mellemrum ordnede tynde Torner, der strække sig omtrent til Midten af Grenens Længde. Langs den nedre Flade findes en Rad af 12 stærke Fjærbørster, og fra den basale Udvidning strækker sig tværs over Grenen en Rad af korte Hørebørster.

Paa de øvrige Par (Fig. 8) er den indre Gren vel udviklet, skjøndt noget kortere end den ydre. Den basale Udvidning har her (se Fig. 10) Formen af en skraat bagudrettet smalt elliptisk eller næsten konisk tilløbende Plade, der i Midten af den ydre Kant har den sædvanlige Gruppe af lange Hørebørster.

3die Par (Fig. 9) skiller sig fra de øvrige derved, at den ydre Gren er usædvanlig stærkt forlænget, bestaaende af ikke mindre end 20 Led, samt derved at dens 5 ydre Led ere forsynede med korte Torner istedetfor de sædvanlige Svømmebørster. Derimod er 4de Par, der ialmindelighed hos Mysidehannerne er det mest omformede, af fuldkommen normal Bygning.

Denne eiendommelige Mysideform er, som allerede ovenfor bemærket, først beskrevet af Krøyer efter et enkelt Exemplar, en Hun, nedsendt fra Grønland. I Aaret 1868 gjenfandt jeg den i Christianiafjorden i begge Kjøn, men her kun yderst sparsomt. Senere har jeg derimod taget den ikke saa ganske sjelden i Hardangerfjorden saavel i den ydre som indre Del; endelig har jeg et enkelt ganske ungt Individ fra Lofoten.

Den er ved vore Kyster en udpræget Dybvandsform, som jeg aldrig har truffet før i en Dybde af 200 Favne; hvorimod den i Hardangerfjorden gaar ned lige til 400 Favne.

15. **Boreomysis tridens**, G. O. Sars.

(Tab. XIV).

Boreomysis tridens, G. O. Sars, Nye Dybvandscrustaceer fra Lofoten; Chr. Vid. Selsk. Forhandl. f. 1869, pg. 153.

Charact. spec.: (Femina).

Antecedenti valde affinis, sed corporis forma paulo robustiore.

Scutum dorsale magnum, antice sat productum inqve processus 3 acuminatos subæqvales excurrens, angulis infero-lateralibus acute exsertis.

Oculi qvam in B. arctica majores, breviter pyriformes, pigmento obscuro.

Antennarum superiorum pedunculus fere exacte ut in B. arctica; inferiorum sqvama minus angusta, 4ies circiter longior qvam latior, margine interno postice sat arcuato, dente anguli exterioris apicis fortiore.

Partes masticationis et pedes structura ab iisdem in B. arctica parum discrepantes.

Telson tertiam corporis postici longitudinis partem æqvans, apicem versus parum modo attenuatum, incisura postica et armatura ut in B. arctica.

Uropoda minus angusta, lamina externa sutura distincta obliqve transversa in segmenta 2 divisa, aculeis laminæ internæ magis approximatis.

Corpus imprimis posticum pigmento diffuso læte rubro ornatum.

Longit. feminæ adultæ: 27mm.

Beskrivelse af Hunnen.

I fuldt udviklet Tilstand naar Hunnen den anseelige Længde af 27mm.

Legemet er halvt gjennemsigtigt, men altid prydet med et tydeligt udviklet, smukt minierødt Pigment, der navnlig paa Bagkroppen er meget iøinefaldende og tiltager i Intensitet bagtil. I den forreste Del af Forkroppen skinner den usædvanlig store Tyggemave igjennem med en dyb purpurrød Farve, og den gjennem Bagkroppen sig strækkende Tarm viser en lignende Pigmentering. Munddelene og tildels ogsaa Fødderne ere ligeledes smukt rødfarvede.

Kropsformen er (se Tab. XIV, Fig. 1) noget kraftigere og mere undersætsig end hos foregaaende Art, men forøvrigt meget nær overensstemmende.

Rygskjoldet viser en lignende Form og Udstrækning, men skiller sig mærkeligt derved, at Pandedelen gaar ud i 3 tilspidsede Fortsatser (se Fig. 2), hvoraf den midterste (det egentlige Rostrum) neppe er større end de laterale og ikke mærkbart opadrettet.

Øinene ere forholdsvis større end hos B. arctica og mere regelmæssigt pæreformige, med Stilkene jevnt afsmalnende indad. Pigmentet er ogsaa af mørkere Farve og viser hos levende Individer et særdeles brillant guldglindsende Skjær.

I Kroppens forskjellige Vedhæng findes den største Overensstemmelse med samme hos foregaaende Art, saa at alene mindre væsentlige Differentser lade sig finde frem.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 3 og 4) viser den samme eiendommelige Form af 2det Led og skiller sig alene ved en forholdsvis noget kortere og mere undersætsig Form.

De nedre Antenners Blad (Fig. 5) er forholdsvis noget bredere, neppe mere end 4 Gange saa langt som bredt, med den indre Rand bagtil stærkere udbuet og den tandformige Fortsats ved Spidsens ydre Hjørne noget større.

Munddelene og Fødderne (Fig. 6) ere saa nær overensstemmende med samme hos B. arctica, at neppe nogen bemærkelig Forskjel kan paapeges.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 7) er mindre stærkt afsmalnende mod Enden, med Basis kun lidet bredere end Apex. Det bagre Indsnit er af fuldkommen samme Beskaffenhed som hos foregaaende Art, men indtager her næsten $^1/_4$ af Vedhængets Længde.

De ydre Halevedhæng (Fig. 9) ere forholdsvis kraftigere byggede med bredere Endeplader. Paa den indre Plade findes som hos foregaaende Art ved Basis nedenunder Randbørsterne i den indre Kant 2 Torner, men disse staa her tættere sammen. Otolithen er fuldkommen af samme Beskaffenhed som hos B. arctica. Den ydre Plade er kjendeligt bredere end hos hin Art, og fra den ydre, med 2 Torner bevæbnede Afsats strækker sig her en meget distinct Sutur paaskraat over Pladen, delende denne i 2 tydelige Segmenter.

Skjøndt, som man vil have seet, overordentlig nærstaaende i saagodtsom alle anatomiske Detailler, er denne nye Art dog i enhver Alder let kjendelig fra foregaaende ved Pandepladens characteristiske Bevæbning, Øinenes Form og Størrelse, den noget kraftigere Kropsform og det tydeligt udviklede Pigment.

Det eneste Sted, hvor jeg har truffet nærværende smukke Myside, er i Vestfjorden, hvor den lever paa de største her forekommende Dybder fra 300—400 Favne. Ved Fiskeværet Skraaven, hvor jeg første Gang fandt den, erholdt jeg kun yngre Individer. Senere optog jeg i et enkelt Skrabekast ved Risvær, længere Øst, og paa et Dyb af nær 400 F. flere fuldvoxne, ægbærende Exemplarer, og nylig, under sidste Nordhavs-Expedition fandt vi den igjen paa en anden Lokalitet, udenfor Trano. Iblandt de indsamlede Exemplarer var kun et Par Stykker Hanner, og disse endnu ikke fuldt udviklede, hvorfor jeg heller ikke kan angive, hvorvidt der i Bagkropslemmernes Bygning skulde være nogen specifisk Forskjel fra samme hos foregaaende Art.

———

16. **Boreomysis megalops**, G. O. Sars.

(Tab. XV—XVI).

Boreomysis megalops, G. O. Sars, Undersøgelser over Hardangerfjordens Fauna, pg. 21.

Charact. spec.:

Corporis forma gracilis, cephalothorace leviter modo dilatato, corpore postico tenuissimo illo multo angustiore.

Scutum dorsale qvam in speciebus ceteris minus. postice profundius emarginatum, antice parum productum, lamina frontali obtusa vix prominente, angulis infero-lateralibus haud exsertis, dente vero minuto armatis.

Oculi portentosæ magnitudinis scutum utrinqve longe superantes, fere globosi, pedunculis ad basin tenuissimis, pigmento magno, læte fulvo.

Antennarum superiorum pedunculus sat angustus, articulo 1mo ceteris 2 junctis longiore, 2do supine parum modo producto, dilatatione basali flagelli exterioris haud bene definita.

Antennarum inferiorum sqvama parva et angusta, pedunculo superiorum parum longior, 6ies fere longior qvam latior, ad apicem obliqve truncata, angulo exteriore magis prominente et in spinam sat validam excurrente; flagellum tenuissimum, pedunculo brevi, ne dimidiam qvidem sqvamæ longitudinem asseqvente, articulo 2do majore ad apicem supine processum obtusum bisetosum formante.

Palpus mandibularis perangustus, articulo 2do plane non dilatato et fere nudo.

Maxillæ 2di paris articulo terminali ovato, parum incurvato, setis modo 4 marginis exterioris ornato.

Maxillipedes 2di paris qvam in speciebus ceteris angustiores, articulo ultimo majore et ad apicem valde hirsuto.

Pedes tenuissimi, tarso articulo antecedente breviore et ex articulis modo 2 composito.

Appendices genitales maris ovatæ, apice simplice, non setifero.

Pleopoda maris bene evoluta, ramo interno 1mi paris brevi, ad apicem conico-exserto, externo et 2di et 3tii paris producto, articulis ultimis setis non ciliatis ex parte spinæformibus instructis.

Telson tertiam corporis postici longitudinis partem minime asseqvens, valde angustum, incisura postica mediocri, marginibus dense aculeatis, lobis terminalibus leviter divergentibus, acuminatis, aculeo apicali unico sat longo armatis.

Uropoda gracilia, lamina interna telsone paulo longiore, aculeo unico marginis interioris sub setis marginalibus prope basin sito armata, otolitho sat magno, sed ut in ceteris

speciebus non incrustato, lamina externa valde angusta, parte basali leviter definita adqve apicem extus aculeis 2 armata.

Corpus pellucidissimum fere absqve pigmento.

Longit. feminæ adultæ: 17mm.

Beskrivelse af Hunnen.

Den fuldvoxne Hun's Længde overskrider ikke 17mm, og den er saaledes betydelig mindre end de 2 øvrige Arter.

Hele Legemet er hos det levende Dyr klart og gjennemsigtigt, næsten uden al Pigmentering. Derimod vise Øinene en pragtfuld gulrød Farve.

Kropsformen er (se Tab. XV, Fig. 1 og 2) i Modsætning til de to øvrige Arter særdeles smal og spæd, og navnlig er Bagkroppen udmærket ved en ganske usædvanlig Spinkelhed. Medens Forkroppen, ovenfra seet (Fig. 1), er overalt af nogenlunde ens Brede, afsmalnes Bagkroppens successivt bagtil, saa at den ved Enden neppe er mere end halvt saa bred som ved Basis. Dens sidste Segment er stærkt forlænget og omtrent af samme Længde som de 2 foregaaende tilsammen.

Rygskjoldet dækker vistnok ogsaa her Størsteparten af Forkroppen men det er dog adskilligt mindre udviklet end hos de 2 foregaaende Arter. Det er saaledes bagtil stærkere udrandet, ladende hele sidste Forkropssegment ubedækket oventil, og dets forreste Del er langtfra saa stærkt fremspringende, idet den meget korte og stumptvinklede Pandeplade lader Øienstilkenes Insertion fuldkommen ubedækket. De nedre forreste Hjørner ere ligeledes kun yderst svagt udtrukne, skjøndt de ogsaa her ende med et spidst Fremspring.

Øinene ere ganske enormt udviklede og rage til hver Side langt ud over Rygskjoldets Sider. De ere næsten af kugledannet Form og ved særdeles tynde, horizontalt udad løbende Stilke fæstede nær Midtlinien. Størsteparten af den egentlige Øieglob indtages af den pigmenterede og facetterede Del, der, som allerede ovenfor bemærket, viser en livlig gulrød Farve.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 4 og 5) er af temmelig spinkel Form og omtrent $1/3$ saa langt som Rygskjoldet. 1ste Led er længere end de 2 øvrige tilsammen og viser oventil ved Enden en lignende vinkelformigt bøiet Kant som hos de øvrige Arter. 2det Led er mindre skarpt afsat fra foregaaende end dette er Tilfældet hos disse og oventil ogsaa mindre stærkt hævet. Sidste Led er tydeligt udvidet mod Enden, eller næsten kølleformigt og bærer ved det indre Hjørne og langs den indre Kant en Del Fjærbørster. Svøberne ere særdeles tynde og paa de indfangede Exemplarer sædvanlig mere eller mindre ufuldstændige. Langs Basis af den ydre Svøbe er fæstet en regelmæssig Rad af lange og bøiede Lugtetraade, og Svøben er her noget tykkere, uden at imidlertid en saadan skarpt begrændset pladeformig Udvidning som hos de 2 øvrige Arter lader sig paavise.

De nedre Antenners Blad (Fig. 6) er meget lidet og kun ubetydelig længere end de øvre Antenners Skaft. Det er af en særdeles smal, lineær Form, næsten 6 Gange saa langt som bredt og noget udadbøiet, med Spidsen skraat afskaaret i Retningen udenfra indad. Den ydre Kant er som hos de øvrige Arter ganske glat og løber i Enden ud i en temmelig lang tornformig Fortsats. Langs den indre Kant og Spidsen ere fæstede til særskilte Afsatser 30—40 Fjærbørster, hvoraf de 7 udgaa fra Spidsen. Svobens Skaft er ganske kort, neppe halvt saa langt som Bladet og viser en meget eiendommelig, ligesom vreden Form, idet 2det Led oventil gaar ud i en afrundet med et Par stærke Børster besat Lap, der næsten tager sig ud som et selvstændigt Led (se ogsaa Fig. 7).

Munddelene stemme vistnok i Hovedsagen overens med samme hos de 2 foregaaende Arter, men vise dog enkelte distincte Afvigelser.

Kindbakkernes Palpe (Fig 8) er saaledes af en usædvanlig spinkel Form, og dens 2det Led er ikke som sædvanlig pladeformigt udvidet, men meget smalt, næsten overalt af ens Brede og kun yderst sparsomt børstebesat. Det er næsten dobbelt saa langt som sidste Led, der viser den for Slægten characteristiske Form og Bevæbning.

1ste Par Kjæver (Fig. 9) vise intet særligt udmærkende i sin Bygning.

Derimod ere 2det Par Kjæver (Fig. 10) temmelig forskjellige fra samme hos de 2 foregaaende Arter og mere overensstemmende med den for Mysiderne sædvanlige Form. Endeleddet er saaledes forholdsvis mindre, af oval Form, kun svagt indbøiet, og i den ydre Kant kun forsynet med 4 Børster, der dog ogsaa her vise den for Slægten eiendommelige Bøining bagud. Viften har langt færre Børster end hos de 2 foregaaende Arter, og heller ikke Grunddelens Børstebesætning er saa rigelig.

1ste Par Kjævefødder stemme i alt væsentligt overens med samme hos de 2 foregaaende Arter.

2det Par Kjævefødder (Tab. XVI, Fig. 1) vise ogsaa en lignende Bygning, men ere forholdsvis smækrere, med sidste Led betydelig stærkere forlænget, næsten af lancetdannet Form og ved Enden særdeles tæt børstebesat. Svømmegrenen har saavel her som paa Fødderne langt færre Led i Endedelen end dette er Tilfældet med de 2 foregaaende Arter, nemlig kun 12—13.

Fødderne (Fig. 2) ere særdeles tynde og svagt byggede samt ligesom hos de øvrige Arter temmelig rigeligt børstebesatte. De skille sig derved, at Tarsen er forholdsvis kortere, paa langt nær ikke af foregaaende Leds Længde, samt derved, at den kun er sammensat af 2 Led. Endekloen forholder sig fuldkommen som hos de øvrige Arter.

Det samme er ogsaa Tilfældet med Brystposen, som ogsaa her dannes af 7 Par vel udviklede, lancetformige Plader.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 3) er meget smalt og neppe længere end sidste Segment. Det afsmalnes noget mod Enden, og Sidekanterne vise ogsaa her talrige uligestore Torner, der dog ikke strække sig til den basale Del, hvis Kanter som hos de øvrige

Arter ere fuldkommen glatte. Det bagre Indsnit (se Fig. 4) indtager omtrent $^1/_6$ af Vedhængets Længde, og de det begrændsende, noget convexe Kanter ere tæt besatte med ensformigt udviklede Tænder. Endeloberne ere tilspidsede og noget divergerende, samt bære hver en enkelt, temmelig lang terminal Torn.

De ydre Halevedhæng (Fig. 5) ere af meget smækker Bygning. Den indre Plade er noget længere end det midterste Halevedhæng og af den sædvanlige lancetdannede Form. Høreapparatet ved Basis er noget stærkere udviklet end hos de 2 foregaaende Arter og Otolithen betydelig større, men af den samme bløde og let forgjængelige Beskaffenhed som hos disse. Tæt bag Hørecaviteten er under Randbørsterne i den indre Kant fæstet en enkelt Torn. Den ydre Plade er særdeles smal og omtrent $^1/_5$ længere end den indre. Ligesom hos de øvrige Arter er dens basale Del ved en utydelig Tværsutur sondret fra den øvrige Del og i den ydre Kant begrændset ved en stærk Afsats, hvortil er fæstet 2 Torner. Foran disse er den ydre Kant af Pladen ganske glat.

Hannen (Tab. XV, Fig. 3) er omtrent af samme Størrelse som Hunnen og let kjendelig fra denne ved sine stærkt udviklede Bagkropslemmer.

De øvre Antenners Skaft (Tab. XVI, Fig. 6) har sidste Led stærkere opsvulmet end hos Hunnen og ved Enden nedenunder forsynet med den sædvanlige haarede Lap, der i Form og Beskaffenhed stemmer nær overens med samme hos Hannen af B. arctica.

Fødderne (Fig. 7) have Svømmegrenen stærkere udviklet og næsten af hele Fodens Længde, med betydelig bredere Basaldel end hos Hunnen.

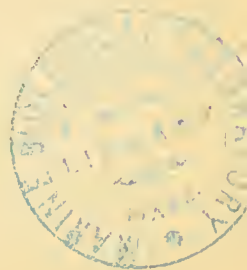
De ydre Kjønsvedhæng (Fig. 8) ere simpelt ovale eller elliptiske uden al Børstebevæbning.

I Bagkropslemmernes Bygning findes følgende Afvigelser fra samme hos B. arctica.

Paa 1ste Par (Fig. 9) er den indre Gren betydelig mindre og af en forskjellig Form. Dens basale Udvidning er nemlig (se Fig. 9 a) noget stærkere fremtrædende, medens den ydre Del er langt kortere og koniskt tilløbende. I den indre Kant har denne Gren 2 temmelig lange og stærke Torner, og langs ad den nedre Side den sædvanlige Rad af Fjærborster.

Saavel 2det som 3die Par (Fig. 10 og 11) har den ydre Gren stærkt forlænget og bestaaende af 15 Led, hvoraf de 5 yderste ere forsynede med ganske korte, uciliierede Børster, der paa 3die Par (se Fig. 11 a) antage Formen af Torner. Den basale Udvidning paa den indre Gren (se Fig. 13) viser en lignenne Form som hos Hannen af B. arctica.

Nærværende ved sin usædvanlig spæde Kropsform og colossalt udviklede Øine let kjendelige Art adskiller sig, som man vil have seet, i flere Henseender ikke saa ganske ubetydeligt fra de 2 foregaaende. Da den imidlertid i andre væsentlige Punkter stemmer overens med disse, har jeg ikke for Tiden fundet tilstrækkelig Opfordring til at skille den generiskt fra samme.

Jeg traf den første Gang i den ydre Del af Hardangerfjorden, ved Mosterhavn paa 80—100 F. D., men kun i et enkelt fuldvoxent Hun-Individ. Senere har jeg gjennemfundet den i talrige Exemplarer, saavel Hanner som Hunner paa et nordligere Punkt ved vor Vestkyst, nemlig i Bredsundsdybet S for Aalesund paa 200 F. D. Endelig har jeg et Par Exemplarer fra Hasvig i Vestfinmarken, tagne omtrent paa samme Dyb. Det fremgaar heraf, at den ligesom de 2 øvrige Arter af Slægten er en udpræget Dybvandsform.

Gen. VIII.

Siriella, Dana 1852.

Cynthia, Thompson, non Sav. (mas).

Charact. gener.

Forma gracilis et elegans, cephalothorace angusto, corpore postico elongato.

Scutum dorsale parvum cephalothoracem imperfecte obtegens, antice medio plus minusve productum, angulis infero-lateralibus obtusis.

Antennarum superiorum pedunculus elongatus et angustus, articulo basali majore, lobo hirsuto maris angusto de facie inferiore articuli ultimi prodeunte; inferiorum sqvama brevis margine externo nudo in dentem excurrente.

Labrum antice in spinam elongatam productum.

Mandibulæ bene evolutæ, extremitate incisiva leviter dilatata, antice fortiter dentata, postice laminari, processu molari subobsoleto; palpus elongatus, articulo ultimo angusto.

Maxillæ 1mi paris structura solita; 2di paris parvæ, parte basali brevi intus sparse piloso, lobis incisivis solummodo 2, articulo terminali elongato, non incurvato.

Maxillipedes 1mi paris pediformes, articulo basali brevi intus haud producto, ultimo conico ungve distincto terminali armato; 2di paris illis paulo majores, articulo ultimo elliptico et valde hirsuto, ungve terminali inconspicuo.

Pedes robusti maxillipedibus multo majores, tarso rigido, biarticulato, articulo ultimo majore et ad apicem fasciculo denso setarum instructo, ungve terminali forti et curvato, ramo natatorio valido, parte basali sat dilatata.

Marsupium feminæ laminis 6 de basibus pedum parium 3 posteriorum prodeuntibus formatum.

Appendices genitales maris parvæ et angustæ ad apicem longe setiferæ.

Pleopoda feminæ parvæ, dilatatione externa inconspicua; maris omnia bene evoluta, natatoria, biramea, ramo interno ad basin extus appendice plerumqve bifida et, 1mo et ultimo pari exceptis, spiraliter involuta ornato.

Telson plus minusve elongatum et angustum, apice sæpius integro, marginibus lateralibus inæqvaliter aculeatis.

Uropoda structura a ceteris Mysidis sat discrepante, lamina interna anguste lanceolata intus sub setis marginalibus aculeata, apparatu acustico bene evoluto, externa illa multo latiore extus fortiter aculeata, parte ultima sutura distincta a cetera lamina definita.

Den første Zoolog, som har observeret en herhen hørende Form er V. Thompson, som i sit Arbeide, Zoological Researcher I, omtaler og afbilder en fuldt udviklet Han. Paa Grund af de eiendommelige spiraldreiede Vedhæng til Bagkropslemmerne, som af ham ansaaes for Gjeller, opstillede Thompson for denne Mysideform en ny Slægt under Benævnelsen Cynthia. I 1852 beskrev Dana i sit store Reiseværk 3 Arter af en af ham opstillet ny Mysideslægt, Siriella, der slutter sig nær til Sl. Mysis, fra hvilken den hovedsageligt kun skilte sig ved Føddernes Bygning. Claus har Fortjenesten af først at have paavist[1]), at Dana's og Thompson's Slægter falde sammen, den første repræsenterende Hunnerne, den sidste Hannerne af en og samme Slægtstype, for hvilken det af Dana foreslaaede Navn maa bibeholdes, da Thompsons Benævnelse, Cynthia, allerede var anvendt af Savigny for en Ascidieform.

Fra de øvrige Mysider skiller nærværende Slægt sig, foruden ved Føddernes Bygning og Beskaffenheden af Bagkropslemmerne hos Hannen, ved Kindbakkernes Bevæbning samt Bygningen af 2det Par Kjæver og Halevedhængene, hvilke sidste navnlig udmærke sig ved den ydre Plades Form og Bevæbning.

Slægten synes i sin Udbredning hovedsagelig at være sydlig og indeholder allerede ikke saa ganske faa Arter fra forskjellige Havstrøg. Den først opdagede Art, S. Thompsoni, med hvilken Krøyers Cynthia inermis synes at være identisk, er fra det aabne Atlanterhav. Det samme er Tilfældet med den af Claus beskrevne Art, S. Edwardsii. Dana's 3 Arter vare alle fra det stille Ocean. Videre er anført 1 Art, S. jaltensis fra det sorte Hav, og fra det røde Hav desforuden 2 nye Arter. 4 Arter er af mig[2]) beskrevne fra Middelhavet, hvoraf dog maaske den som S. Clausii opførte Form tør være identisk med S. jaltensis, Czernikowsky. Foruden den her nedenfor opførte norske Art, kommer endnu hertil en ved de britiske Øer observeret Myside, der aabenbart ogsaa hører herhen, nemlig Mysis Griffitsiæ, Bell, med hvilken jeg anser Gosse's Mysis producta for

[1]) Ueber die Gattung Cynthia als Geschlechtsform vom Mysideengattung Siriella. Zeitschrift für wissensch. Zool. XVIII.

[2]) Middelhavets Mysider.

identisk. Den synes at komme meget nær, om ikke at være identisk med S. armata Edw. (se mit ovenciterede Arbeide). Med temmelig Sikkerhed kan saaledes for Tiden henregnes til denne Slægt mindst 10 forskjellige Arter. Da Arterne ere hinanden særdeles lige, tiltrænges for en præcis Adskillelse omhyggeligere og nøiagtigere baade Undersøgelser og Afbildninger end de, der af tidligere Autorer sædvanligvis ere leverede.

17. **Siriella norvegica**, G. O. Sars.

(Tab. XVII—XVIII).

Siriella norvegica, G. O. Sars, Undersøgelser over Christianiafjordens Dybvandsfauna, pg. 30.

Charact. spec.:

Corporis forma gracilis et elongata, cephalothorace antice corpore postico vix latiore.

Scutum dorsale breve segmentum posticum totum et partem dorsalem antecedentium 2—3 nuda relinqvens, lamina frontali acute producta ad medium circiter articuli basalis antennarum superiorum porrecta.

Oculi mediocres, cylindro-clavati, scutum utrinqve leviter superantes, pigmento nigerrimo intus vix emarginato.

Antennarum superiorum pedunculus tertiam fere cephalothoracis longitudinis partem æqvans, articulo basali ceteris 2 junctis paulo longiore, ultimo in femina leviter applanato; flagellum externum interno pluries longius.

Antennarum inferiorum sqvama longitudinem pedunculi superiorum æqvans, rhomboidea, triplo longior qvam latior, ad apicem obliqvissime truncata, angulo interno longe ante spinam anguli externi exserto, setis marginalibus numerosis (40—50).

Pedes sat fortes, tarso articulo antecedenti longitudine æqvali.

Pleopoda maris appendice branchiali bene evoluta instructa.

Telson tertiam corporis postici longitudinis partem superans, anguste lanceolatum, prope basin leviter instrictum, apice integro spinis 2 majoribus et inter easdem lamina minuta tridentata dente mediano longiore ornato, marginibus lateralibus dense aculeatis, aculeis inæqvalibus, 3—5 minoribus majoribus interpositis, anterioribus 4 utrinqve subæqvalibus et intervallo majore a ceteris disjunctis.

Uropoda telsone parum longiore, lamina interna intus sub setis marginalibus in tota longitudine dense aculeata, aculeis inæqvalibus, externa illa plus duplo latiore, aculeis marginis exterioris circiter 18, segmento ultimo lingvæformi tertiam fere laminæ longitudinis partem asseqvente.

Corpus totum pellucidissimum et fere absqve pigmento, marsupium tamen feminæ maculis arborescentibus obscure brunneis ornatum.

Longit. feminæ adultæ 19mm.

Beskrivelse af Hunnen.

Den fuldt udviklede, ægbærende Huns Længde er 19mm., og den hører saaledes til de større Arter af Slægten.

Hele Legemet er gjennemsigtigt og næsten vandklart. Kun paa den indre Side af de øvre Antenners Skaft og paa Munddelene sees undertiden nogle faa lidet forgrenede Pigmentpletter. Hunnens Brystpose er dog temmelig rigeligt forsynet med dendritisk forgrenede Pigmentpletter af mørkebrun Farve.

Kropsformen er (se Tab. XVII, Fig. 1 og 2) slank og elegant, ikke ulig samme hos de egentlige Mysiser. Forkroppen er ikke mærkeligt opsmulmet, og hele Legemet derfor ovenfra seet (Fig. 1) af smal, linear Form. Bagkroppen, hvis Brede ved Basis omtrent er lig Forkroppen i dens forreste Del, afsmalnes successivt bagtil, saa at den ved Enden neppe er mere end halvt saa bred som fortil. Dens sidste Segment er temmelig forlænget, men dog kortere end de 2 foregaaende tilsammen.

Rygskjoldet er meget lidet og dækker paa langt nær ikke fuldstændigt Forkroppen, hvis sidste Segment træder helt og holdent frit frem bag samme. Da dets bagre Rand tillige i Midten er stærkt indbugtet, vise sig oventil ogsaa 2—3 andre Segmenter ubedækkede. Fortil gaar Rygskjoldet ud i en horizontal, skarpt tilspidset Pandeplade, der skyder sig frem mellem Øinene og omtrent rækker til Midten af de øvre Antenners Basalled. Sidehjørnerne ere stumpt tilrundede og kun lidet uddragne.

Øinene ere af middelmaadig Størrelse, cylindrisk-kølleformige, noget længere end brede og rage til hver Side noget ud over Rygskjoldet. Den pigmenterede og facetterede Del indtager omtrent den ydre Halvpart og er indad neppe udrandet. Pigmentet er af en dyb sort Farve.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 4 og 5) er omtrent $^1/_3$ saa langt som Forkroppen og af en temmelig smal Form. Basalledet er noget længere end de 2 øvrige Led tilsammen og viser udad den sædvanlige børstebesatte Fortsats. 2det Led er meget kort og gaar paa den ydre Side ligeledes ud i en konisk Fortsats, der er besat med en Række af korte Børster. Sidste Led er noget længere end bredt og mod Enden stærkt fladtrykt samt langs sin indre Kant forsynet med 3 stærke Fjærbørster; en Gruppe af lignende Børster udgaar ogsaa fra det indre Hjørne. Af Svøberne er den indre forholdsvis kort, neppe mere end dobbelt saa lang som Skaftet. Derimod er den ydre Svøbe stærkt forlænget og ved Basis forsynet med den sædvanlige Række af baandformige Lugtetraade.

De nedre Antenners Blad (Fig. 6) er forholdsvis kort, omtrent af samme Længde som de øvre Antenners Skaft og af rhombisk Form, 3 Gange saa langt som bredt,

med den ydre Kant lige og glat samt endende med en tandformig Fortsats, den indre svagt buet; Spidsen er særdeles skjævt afskaaret i Retningen indenfra udad og det indre Hjørne uddraget til en temmelig stor tungeformig Lap, hvis Spids ved en tydelig Tværsutur er adskilt som et terminalt Segment. Langs hele den indre Kant og den skraat afskaarne Ende af Bladet er fæstet en tæt Rad af stærke Fjærbørster, 40—50 i Tallet. Svøben er temmelig lang, dog neppe længere end de øvre Antenners ydre Svobe. Dens Skaft er betydelig kortere end Bladet og af smal cylindrisk Form, med sidste Led ganske kort, neppe mere end $^1/_3$ saa langt som andet Led.

Overlæben (Fig. 7 og 8 a) udmærker sig derved, at den fortil er forsynet med en lang og skarp, noget opadkrummet tornformig Fortsats.

Underlæben (Fig. 8 b) viser den sædvanlige Bygning.

Kindbakkerne (Fig. 7) have den indre Ende eller Tyggefladen mindre stærkt øxeformigt udvidet end sædvanligt og ogsaa af en temmelig eiendommelig Bygning (se Fig. 9). Det forreste Parti danner paa høire Kindbakke en enkelt, noget bøiet og i Enden skraat afskaaret samt her grovt tandet Plade, medens der paa venstre Kindbakke findes 2 hinanden delvis dækkende tandede Plader. Den saakaldte Tyggefortsats (processus molaris) er yderst liden og rudimentær og repræsenteres kun af det bagre, svagt fremspringende og med nogle fine Haar besatte Hjørne. Mellem dette Hjørne og det forreste tandede Parti vise Kindbakkerne en tynd tilskjærpet Kant, der ikke som sædvanlig er udrandet, men næsten lige samt bevæbnet med 8 smaa simple Torner. Palpen (Fig. 7 og 10) er vel udviklet, men af temmelig spinkel Form, med 2det Led kun lidet udvidet. Sidste Led viser en lignende smal Form som hos foregaaende Slægt og er i den indre Kant, bag de kamformigt ordnede Torner, forsynet med 7 lange Fjærbørster.

1ste Par Kjæver (Fig. 11) have begge Grene stærkt indbøiede. Den indre Gren er temmelig smal, næsten af konisk Form og mangler ganske Børster i den bagre Kant.

2det Par Kjæver (Fig. 12) vise et fra samme hos andre Mysider temmelig afvigende Udseende. De ere forholdsvis smaa og have kun 2 med stærke Torner bevæbnede Tyggelappe. Den indre Rand af Basaldelen mangler den sædvanlige tætte og regelmæssige Børstebesætning, i hvis Sted der kun findes nogle faa korte og spredte Smaabørster. Viften er af triangulær Form, i Enden smalt uddragen og forsynet med circa 18 Fjærbørster. Endedelen er forholdsvis stærkt udviklet og mere end dobbelt saa lang som Basaldelen. Dens sidste Led, der er lige fortilrettet, viser en smal oval eller elliptisk Form og er langs den indre Kant forsynet med en dobbelt Rad af forholdsvis korte Børster. Fra Leddets Ende udgaar circa 7 cilierede Børster og i den ydre Kant findes 3 lignende, men noget længere og tyndere Børster, der ere krummede bagud.

1ste Par Kjævefødder (Tab. XVIII Fig. 1) have Basalleddet forholdsvis lidet og ganske manglende nogen indre pladeformig Udvidning, hvorved den hele Kjævefod faar et mere fodformigt Udseende, end dette er Tilfældet hos andre Mysider. De 3 følgende Led

ere i den indre Kant forsynede med korte Børster og tiltage successivt i Størrelse. 5te Led er betydelig kortere end 4de og af den sædvanlige kølledannede Form. Sidste Led er koniskt tilløbende og forsynet med en meget distinct Endeklo foruden en Del cilierede Torner og talrige fine Haarbørster. Viften viser den sædvanlige lancetdannede Form og er adskilligt længere end Basalleddet. Svømmegrenen er kraftigt udviklet, længere end selve Kjævefodden, med Basaldelen stærkt pladeformigt udvidet og udad endende i et skarpt Hjørne. Endedelen er sammensat af 13 Led.

2det Par Kjævefødder (Fig. 2) ere noget, skjøndt ikke betydeligt længere end 1ste Par og have 4de og 5te Led som sædvanligt stærkere forlængede og indbyrdes omtrent af ens Længde. Sidste Led er af smalt elliptisk Form og særdeles tæt børstebesat, uden nogen tydelig Endeklo. Svømmegrenen er stærkere udviklet end paa 1ste Par og har flere Led i Endedelen.

Fødderne (Fig. 3) vise et meget characteristisk Udseende, der minder adskilligt om samme hos de høiere Decapoder. De ere forholdsvis kraftigt byggede; men aftage noget i Størrelse bagtil, saa at sidste Par er betydelig baade kortere og tyndere end 1ste Par. Forøvrigt er deres Bygning fuldkommen ens. Af Leddene er det 4de længst, næsten dobbelt saa langt som 3die og noget afsmalnende mod Enden. Langs den indre og tildels ogsaa ydre Kant ere begge disse Led besatte med korte Børster. Tarsen er omtrent af 4de Leds Længde og bestaar kun af 2 med hinanden fast og som det synes ubevægeligt forbundne Led, hvoraf det sidste er længst og ved Spidsen forsynet med et tæt Knippe af fine Børster, der ere 2-leddede og i den ydre Halvpart fint cilierede. Endekloen er (se Fig. 4) usædvanlig kraftigt udviklet, knivformigt tilskjærpet og i Spidsen krummet. Den viser som sædvanligt et særegent basalt Afsnit, der ved en meget skjæv Sutur forbinder sig med den egentlige Klo. Svømmegrenen er særdeles kraftig og af samme Bygning som paa Kjævefødderne.

Brystposen, der ofte (se Tab. XVII, Fig. 1 og 2) danner et særdeles stærkt, næsten kugleformigt Fremspring under den bagre Del af Forkroppen er sammensat af 3 Par vel udviklede Plader (se Tab. XVIII, Fig. 5), der hurtigt tiltage i Størrelse bagtil.

Bagkropslemmerne (Fig. 6 og 7) ere meget smaa og have den ydre Udvidning næsten umærkelig. De tiltage noget, skjøndt ikke betydeligt i Størrelse bagtil og ere forholdsvis kun sparsomt børstebesatte.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 8) er stærkt forlænget, betydelig længere end sidste Segment, og mere end $1/3$ saa langt som Bagkroppen. Det er af en meget smal lancetdannet Form, oventil svagt concaveret, og viser nærmere Basis en tydelig Indknibning, hvorfra det successivt afsmalnes mod den stumpt koniske Spids. Denne er bevæbnet med 2 stærke Torner, mellem hvilke findes en liden tynd, i 3 uligelange Tænder udgaaende samt med 2 korte Børster forsynet Plade (se Fig. 9 og 10). Sidekanterne af Vedhænget ere bevæbnede med et stort Antal af uligestore Torner, der ere grupperede

saaledes, at der mellem 2 større altid findes 3—5 mindre. Den basale Del af Vedhænget har derimod paa hver Side 4 ensformigt udviklede Torner, og disse ere ved et længere Mellemrum skilte fra de øvrige.

De ydre Halevedhæng (Fig. 11) ere kun lidet længere end det midterste og saavel i Form som Bevæbning temmelig ulige samme hos andre Mysider. Den indre Plade er lidt kortere end det midterste Halevedhæng og særdeles smal, dog ved Basis noget opsvulmet for Høreapparatet, der viser den sædvanlige Bygning og er forsynet med en vel udviklet, skjøndt ikke meget stor, glasagtig Otolith. Langs hele den indre Kant er denne Plade under Randbørsterne bevæbnet med en tæt Rad af uligestore Torner, hvoraf den yderste og længste udgaar nøiagtig fra Pladens Spids. Den ydre Plade er noget længere og mere end dobbelt saa bred som den indre og viser en meget tydeligt udpræget Segmentering, idet den ydre Trediedel ved en vel markeret noget skjævt gaaende Tværsutur er skilt fra den øvrige Del. Dette ydre Parti er tungeformigt og rundt om ligesom hele den indre Rand af Pladen besat med lange Fjærbørster. Derimod er den ydre Kant af Pladens basale Afsnit bevæbnet med circa 18 stærke, bagtil i Længde tiltagende Torner. Hvor disse høre op, findes i den ydre Kant en stærk Afsats, der her afmarkerer Grændsen mellem det basale og terminale Afsnit.

Hannen (Tab. XVII, Fig. 3) er noget slankere bygget end Hunnen og klar som Vand, uden Spor af nogen Pigmentering paa Legemet.

De øvre Antenners Skaft (Tab. XVIII, Fig. 12) er kraftigere bygget end hos Hunnen og forsynet med den sædvanlige haarede Lap, der dog viser adskilligt eiendommeligt. Den indtager saaledes her næsten hele Undersiden af sidste Led og rager derfor kun lidet ud over dettes Ende. Fremdeles er den (se Fig. 13) meget smal, stærkt sammentrykt fra Siderne og har langs Undersiden kun 2 smale parallele Længdebaand til Befæstelse for de børsteformige Vedhæng.

Svømmegrenene paa Kjævefødderne og de egentlige Fødder ere forholdsvis endnu kraftigere udviklede end hos Hunnen, med særdeles brede og stærkt muskuløse Basalafsnit.

Sidste Fodpar (Fig. 14) er betydelig mindre og spinklere end de øvrige og har Tarsen stærkere forlænget.

De ydre Kjønsvedhæng (ibid. og Fig. 15) ere forholdsvis smaa, smalt cylindriske og noget fortilkrummede samt ved Enden forsynet med 4 stærke fortilrettede Fjærbørster foruden nogle faa bøiede Torner.

Bagkropslemmerne ere alle omformede til kraftige, tvegrenede Svømmeredskaber, der ere i høi Grad udmærkede ved den eiendommelige Udvikling og den indre Grens basale Udvidning. Denne hos andre Mysider simpelt pladeformige Udvidning har nemlig her antaget en Form og Structur, der giver den en stor Overensstemmelse med en

Gjelle, og den er ogsaa af tidligere Forskere bleven tydet som saadan, uden at dog dens morphologiske Eqvivalent hos andre Mysider er bleven erkjendt. Mest compliceret er denne Udvidning paa de 3 midterste Par (se Fig. 17 og 17 a), hvor den danner et i 2 pølsedannede og spiralformigt sammenrullede Lappe udgaaende og ved en smal Hals til Basis af den indre Gren fæstet Appendix. Paa sidste Par (Fig. 18 og 18 a) er dette Appendix ligeledes tvedelt, men Endelapperne ere her lige, ikke spiralformigt sammenrullede. Paa 1ste Par (Fig. 16 og 16 a) indtages den indre Grens Plads af et lignende tvedelt Appendix, paa hvilket dog her den indre lige og i den ene Kant med 3 Børster besatte Lap maa ansees som Grenens egentlige Stamme. Ved Basis af den ydre Lap saavel her som paa de øvrige Par findes den for den basale Udvidning hos andre Mysider characteristiske Gruppe af divergerende Hørebørster tæt sammentrængte. Den ydre Gren er paa alle Par af fuldkommen ens Bygning og omtrent af samme Længde som den indre.

Af de tidligere beskrevne Arter kommer den her omhandlede nærmest den middelhavske Form, S. crassipes G. O. Sars, med hvilken den stemmer overens i Formen af de nedre Antenners Blad og det midterste Halevedhæng. Den skiller sig dog kjendeligt ved betydeligere Størrelse, mindre kraftigt byggede Fødder samt bredere ydre Haleplade.

Jeg fandt denne elegante Myside første Gang Sommeren 1868 ved Bollærene i den ydre Del af Christianiafjorden, men dengang kun i et enkelt Exemplar, en fuldvoxen ægbærende Hun. Senere har jeg imidlertid gjenfundet den ikke saa ganske sjeldent ved vor sydlige og vestlige Kyst og nordlig til Stadt. Den er ikke nogen egentlig Dybvandsform, men synes helst at forekomme paa forholdsvis grundt Vand mellem Alger. Hannerne streife vidt om og ere idethele mere pelagiske i sin Levevis end Hunnerne. Begge udmærke sig ved sine særdeles hurtige og kraftfulde Bevægelser. Ved en energisk Krumning af Bagkroppen kan de endog gjøre høie Sprang over Vandet, og det er ofte af denne Grund forbunden med adskillig Vanskelighed at observere denne Form i levende Tilstand under Mikroskopet.

Gen. IX.

Leptomysis, G. O. Sars, 1869.

Charact. gener.

Forma gracilis et elegans eidem Mysidis non dissimilis.

Scutum dorsale breve cephalothoracem imperfecte obtegens antice medio acute productum.

Antennarum superiorum pedunculus plus minusve elongatus, articulo 2do supine producto et setifero, lobo hirsuto maris structura solita; inferiorum sqvama angusta, lanceolata, distinctissime biarticulata, undiqve setifera.

Partes masticationis structura solita.

Pedes angusti et debiles intus longe setiferi, tarso 3articulato, ungve terminali tenuissimo fere setiformi.

Marsupium feminæ laminis 6 distinctis formatum.

Appendices genitales maris breves et crassæ, apice setis curvatis ornato.

Pleopoda feminæ parva et angusta, maris vero omnia bene evoluta, biramea, natatoria, ramo interno 1mi paris brevissimo uniarticulato, apice obtuso, dilatatione basali in omnibus paribus simplice, angusta, apice setifero, ramo externo penultimi paris elongato, articulis 3 ultimis setis destitutis sed spinis 3 validis armatis.

Telson plus minusve lingvæforme, apice integro, aculeis marginalibus numerosis apicem versus inæqvalibus.

Uropoda angusta, lamina interna intus sub setis marginalibus fortiter aculeata, basi sat tumefacta, otolitho magno; externa illa multo longiore, sublineari, undiqve setifera.

Typen for denne Slægt er den af mig i 1864 beskrevne Mysis gracilis, som dengang kun forelaa i et enkelt Hun-Individ. Efter senere at have fundet fuldt udviklede Hanner, kom jeg dog snart paa det Rene med, at denne Form nødvendigvis maatte skilles generiskt fra Slægten Mysis. Ved Fundet af en meget næstaaende Art, M. lingvura, bestyrkedes jeg end mere i min Antagelse, at der her forelaa en ny Slægtstype af Mysider, og i 1869 foreslog jeg for samme Benævnelsen Leptomysis. Siden den Tid ere endnu 3 nye Arter komne til fra Middelhavet, saa at Slægten for Tiden tæller ikke mindre end 5 forskjellige Arter.

I sin ydre Habitus ligne Hunnerne af denne Slægt særdeles meget Hunnerne af Slægten Mysis. Dog kjendes de strax fra disse ved den eiendommelige smale Form af de nedre Antenners Blad, paa hvilket den ydre Del er skarpt afgrændset som et særskilt Endesegment. Hannerne skille sig meget væsentligt fra Hannerne af Sl. Mysis ved Bygningen af Bagkropslemmerne, der ligesom hos de i det foregaaende omtalte Mysider samtlige ere omdannede til tvegrenede Svømmeredskaber. Slægten indeholder 2 nordiske Arter, som i det følgende nærmere skulle blive beskrevne.

18. **Leptomysis gracilis**, G. O. Sars.
(Tab. XIX—XX).

Mysis gracilis, G. O. Sars, Beretning om en i Sommeren 1863 foretagen zoologisk Reise, pg. 23.
Mysidopsis hispida, Norman, Last Report on dredging among the Shetland isles: Report of the British Association for the Advancement of Science for 1868, pg. 267.
Leptomysis gracilis, G. O. Sars, Undersøgelser over Christianiafjordens Dybvandsfauna, pg. 29.

Charact. spec.:

Corporis forma gracillima et angusta, cephalothorace antice corpore postico vix latiore.

Integumenta ubiqve sqvamulis minutis subimbricatis hispida.

Scutum dorsale breve segmentum posticum totum et partem dorsalem 2—3 aliorum nuda relinqvens, antice medio in laminam frontalem sat magnam triangularem apice acute exserto ad finem fere articuli basalis antennarum superiorum producto excurrens, angulis infero-lateralibus distinctis, parum vero exsertis.

Oculi magni, longitudinem fere pedunculi antennarum superiorum asseqventes, scutum utrinqve longe superantes, pyriformes, pigmento nigro intus leviter emarginato.

Antennarum superiorum pedunculus sat elongatus et angustus, articulo basali ceteris 2 junctis longitudine circiter æqvali, 2do supine sat producto et serie transversa setarum ornato, ultimo cylindrico, duplo circiter longiore qvam latiore.

Antennarum inferiorum sqvama pedunculo superiorum fere duplo longior, valde angusta, segmento terminali fere tertiam sqvamæ longitudinis partem occupante lineari setisqve 10 obsito; pedunculus flagelli sqvama tertia parte brevior.

Pedes tenuissimi scuto breviores, tarso articulo antecedenti longitudine æqvali.

Telson segmento ultimo longius, anguste lingvæforme, basin propius instrictum, parte ultima sensim attenuata, apice obtuse conico aculeis 4, intermediis 2 brevioribus, armato, aculeis lateralibus numerosis (utrinqve 40—50) apicem versus valde inæqvalibus.

Uropoda perangusta, lamina interna telsone parum longiore, basi sat tumefacta, otolitho magno, margine interno toto sub setis marginalibus aculeato, aculeis inæqvalibus, lamina externa interna tertia parte longiore, tenuissima, lineari, apice truncato.

Corpus pellucidissimum maculis solummodo singulis minutis luteo-rufescentibus in facie ventrali segmentorum corporis postici ornatum.

Longitudo feminæ adultæ 14mm.

Beskrivelse af Hunnen.

Den fuldt udviklede Hun's Længde overstiger ikke 14mm.

Hele Legemet er i høi Grad gjennemsigtigt og næsten vandklart med kun yderst

sparsomt Kropspigment. Dette, der viser en gul i rødligt overgaaende Farve, er hovedsageligt afsat paa Bagkroppen, hvor der paa hvert Segments Bugflade bemærkes en liden Plet. Ved Enden af sidste Segment udbreder denne Plet sig opad Siderne og fortsætter sig som et diffust rødgult Pigment over det midterste Halevedhæng og delvis ogsaa nedover de ydre Halevehæng. Paa Siderne af Brystposen findes sædvanligvis nogle mere eller mindre dentritisk forgrenede Pigmentpletter af rødlig Farve.

Integumenterne vise ved nøiere Betragtning overalt en eiendommelig ru Overflade, idet der fra dem hæve sig talrige smaa rhombiske Skjæl, der seede i Profil tage sig ud som Smaapigge (se Tab. XIX, Fig. 6). Denne eiendommelige Structur er ikke blot tydelig paa selve Kroppen, men ogsaa paa de fleste af dennes forskjellige Vedhæng.

Kropsformen er (se Tab. XIX, Fig. 1 og 2) særdeles slank og spæd, ovenfra seet (Fig. 1) næsten lineær, med Forkroppen neppe bredere end Bagkroppen. Denne sidste afsmalnes kun ganske svagt bagtil og har sidste Segment som sædvanlig længst, skjøndt ikke meget længere end det foregaaende.

Rygskjoldet er forholdsvis meget lidet og dækker paa langt nær ikke hele Forkroppen, hvis sidste Segment i sin hele Omkreds træder frit frem bag samme. Da den bagre Rand af Rygskjoldet er temmelig dybt udrandet, bliver den dorsale Del ogsaa af de 2—3 foregaaende Segmenter ubedækket. Fortil gaar Rygskjoldet ud i en triangulær med en skarp Spids endende Pandeplade, der rækker næsten til Enden af de øvre Antenners Basalled. Til hver Side er denne Pandeplade begrændset af et kort Indsnit (se Fig. 4 og 5). De nedre forreste Hjørner danne en tydelig, skjøndt ikke meget stærkt fremspringende Vinkel.

Øinene ere af betydelig Størrelse og rage til hver Side langt ud over Rygskjoldets Sidekanter. De ere af pæredannet Form og skilte i Midten ved et temmelig langt Mellemrum. Den facetterede Del indtager mere end Halvparten af Øiet og har et dybt sort Pigment.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 7 og 8) er forholdsvis spinkelt bygget. 1ste Led er omtrent saa langt som de 2 øvrige tilsammen og har ved Enden i den ydre Kant den sædvanlige børstebesatte Fortsats. 2det Led er ganske kort, men stærkt fortykket, gaaende oventil ud i en konisk Fortsats, hvortil er fæstet en skraa Tværrække af 7—10 lange bøiede Børster. Sidste Led er noget nær af cylindrisk Form, uden at være mærkbart udvidet mod Enden. Af Svøberne er den yderste som sædvanlig længst og ved Basis forsynet med de sædvanlige Lugtetraade.

De nedre Antenners Blad (Fig. 9) udmærker sig ved sin særdeles smale, lancetdannede Form og dets skarpt udprægede Segmentering. Det er næsten dobbelt saa langt som de øvre Antenners Skaft, bredest ved Basis og successivt afsmalnende mod Enden samt i begge Kanter og ved Spidsen forsynet med stærke til særegne Afsatser fæstede Fjærbørster, hvoraf de i den indre Kant som sædvanlig ere længst. Den ydre

Del af Bladet er ved et skarpt markeret Led skilt fra den bagenfor liggende Del, hvorved Bladet viser sig tydeligt 2-leddet. Dette Endesegment der næsten indtager $^1/_3$ af Bladets Længde, er særdeles smalt og ialmindelighed noget indadbøiet samt forsynet med ialt 10 Randbørster, hvoraf 3 udgaa fra den indre Kant, 4 fra den ydre Kant og 3 fra Spidsen. Svøbens Skaft er temmelig kort, neppe mere end $^1/_3$ saa langt som Bladet. Svøben selv er omtrent af Legemets halve Længde.

Munddelene vise idethele den typiske Bygning.

Overlæben (Fig. 10 og 11) er hjelmformig og gaar fortil ud i en stump Fortsats.

Underlæben (Fig. 12) har Endekloberne uregelmæssigt afrundede og i den indre Kant fint cilierede.

Kindbakkerne (Fig. 13) ere af middelmaadig Størrelse og have den indre Ende (Fig. 15) som sædvanlig øxeformigt udvidet med tydeligt udviklet Tyggeknude. Bevæbningen forøvrigt er meget lig samme hos Sl. Mysis. Paa venstre Kindbakke findes fortil 2 tildels hinanden dækkende grovt tandede Grene; paa høire Kindbakke er den bageste af disse Grene meget liden og har Udseendet af en tornformig, lige indadrettet Fortsats. Imellem det forreste tandede Parti og Tyggeknuden findes paa venstre Kindbakke 3 grovt cilierede og stærkt krummede Torner, hvortil paa høire Kindbakke svarer en tilskjærpet i 6 kamformigt ordnede Tænder udgaaende Plade. Palpen er temmelig stor, betydelig længere end selve Kindbakken. Af dens 3 Led er det 2det længst og især i den indre Kant tæt børstebesat. Sidste Led er neppe halvt saa stort og viser den sædvanlige Form og Bevæbning.

1ste Par Kjæver (Tab. XX, Fig. 1) vise intet udmærkende i sit Udseende.

2det Par Kjæver (Fig. 2) ere ligeledes normalt byggede med 3 vel udviklede Tyggefortsatser og bag disse en bred Børstebræm. Endeleddet er forholdsvis lidet, af elliptisk Form og langs sin ydre Kant forsynet med 6 cilierede Børster. Viften er triangulær og bærer ialt 18 Fjærbørster.

1ste Par Kjævefødder (Fig. 3) ere forholdsvis smaa og svage. Basalleddet har indad en tydelig udviklet Tyggefortsats. Derimod ere de 2 følgende Led neppe udvidede indad. Sidste Led er ganske kort, i Enden stumpt afrundet og forsynet med nogle cilierede Torner foruden en hel Del fine Børster. Svømmegrenen er af sædvanligt Udseende og har Svøben sammensat af 8 Led. Viften er forholdsvis liden, oval-lancetformig og nær Basis forsynet med en enkelt lang Børste.

2det Par Kjævefødder (Fig. 4) ere kun lidet længere end 1ste Par og have som sædvanligt 4de og 5te Led stærkere forlængede. Sidste Led er af oval Form og bevæbnet med en hel Del temmelig lange og bøiede cilierede Torner. Svømmegrenen har et Led flere end paa 1ste Par.

Fødderne (Fig. 5) ere forholdsvis smaa og spinkle, kortere end Rygskjoldet og alle af ens Bygning. 4de Led er noget længere end 3die og ligesom dette i den indre

Kant forsynet med lange Børsteknipper. Tarsen er omtrent af 4de Leds Længde og sammensat af 3 Led, hvoraf det 1ste er af samme Længde som de 2 følgende tilsammen. Endekloen (se Fig. 6) er særdeles tynd, næsten børsteformig. Svømmegrenen forholder sig ganske som paa 2det Par.

Brystposen er som hos de i det foregaaende omtalte Mysider sammensat af 6 tydeligt udviklede Plader (se Fig. 7).

Bagkropslemmerne (Fig. 8—9) ere af den sædvanlige rudimentære Beskaffenhed og meget smale med forholdsvis faa Randbørster. Den ydre pladedannede Fortsats er vel markeret og forsynet med de sædvanlige divergerende Hørebørster.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 10) er noget længere end sidste Bagkropssegment og af en meget smal tungedannet Form. Noget bag Basis indknibes det temmelig stærkt, men beholder derfra sin Brede nogenlunde uforandret indtil den bagre Trediedel, der hurtigt afsmalnes og ender med en koniskt-tilrundet Spids. Sidekanterne ere i sin hele Længde tæt tornbesatte. I den bagre Trediedel ere Tornerne (se Fig. 11) af ulige Størrelse, idet med temmelig regelmæssige Mellemrum 5—6 paa hver Side udmærke sig ved større Længde. Fra Spidsen udgaa 4 Torner, hvoraf de yderste ere storst; dog gaa Sidekanternes Torner saa umærkeligt over i Spidsens, at egentlig ingen bestemt udpræget Grændse kan fastsættes.

De ydre Halevedhæng (Fig. 12) ere usædvanlig spinkelt byggede. Den indre Plade, der er ubetydeligt længere end det midterste Halevedhæng, er af den sædvanlige lancetdannede Form. Ved Basis viser den en stærk oval Opsvulmning for Høreapparatet, der er vel udviklet med stor og fuldstændig incrusteret Otolith. Langs hele den indre Kant af denne Plade findes under Randbørsterne en tæt Rad af ulige lange Torner; den yderste af disse er størst og udgaar fra selve Spidsen. Den ydre Plade er mere end $\frac{1}{3}$ saa lang som den indre, noget udad bøiet og særdeles smal, samt rundt om besat med lange Fjærbørster.

Hannen (Tab. XIX, Fig. 3) stemmer i Størrelse, Kropsform og Farve nær overens med Hunnen, men er let kjendelig fra denne ved de secundære sexuelle Characterer, der fremtræde under en lignende Form som hos de i det foregaaende omtalte Mysider.

De øvre Antenners Skaft (Tab. XX, Fig. 13) er kraftigere bygget end hos Hunnen, og navnlig er sidste Led kjendeligt større og tykkere. Det haarede Vedhæng (Fig. 14) er kortere end Skaftets sidste Led, men temmelig tykt og paa sin nedre Side forsynet med et 2 Gange zigzagformig bøiet Baand, hvortil de lange til alle Kanter divergerende børsteformige Vedhæng ere fæstede.

De ydre Kjønsvedhæng (Fig. 15 a) ere forholdsvis smaa, med Spidsen utydeligt tvelappet og forsynet med 6 bøiede Børster.

Bagkropslemmerne (Fig. 16—19) ere alle udviklede til tvegrenede Svømmered-

skaber ligesom hos de i det foregaaende omtalte Mysider. Den indre Gren paa 1ste Par (Fig. 16 og 16 a) er som sædvanlig rudimentær, enleddet, med Enden konisk-tilrundet og neppe længere end den ydre Grens 1ste Led. Den ydre pladedannede Fortsats er saavel paa dette som de øvrige Par simpel, ganske smal og paa Enden forsynet med 6 Hørebørster. Næstsidste Par (Fig. 18) udmærker sig fra de øvrige derved, at den ydre Gren er stærkere forlænget og mod Enden istedetfor de sædvanlige Svømmebørster forsynet med 3 grovt cilierede Torner, hvoraf den ene udgaar fra selve Spidsen, de 2 øvrige fra den ydre Kant af de 2 foregaaende Led (se Fig. 18 a). Den forreste af disse Torner er længst og viser i sin ydre Halvpart en tæt Segmentering. Sidste Par (Fig 19) skiller sig kun fra 2det og 3die derved, at der lige bag den indre Grens basale Udvidning findes en kort konisk med en enkelt Børste endende Fortsats (se Fig. 19 a).

Nærværende vakre, fint byggede Myside blev først fundet af mig 1863 i det indre af Christianiafjorden, men kun i et enkelt Exemplar, en fuldvoxen ægbærende Hun. Senere traf jeg den igjen paa en anden Lokalitet i Fjorden, nemlig ved Holmestrand, og her i flere Exemplarer, saavel Hanner som Hunner. Den forekommer fremdeles ved vor Vestkyst, hvor jeg har taget den i betydelig Antal i Nærheden af Stavanger, ligeledes af og til i Hardangerfjorden ved Mosterhavn. Nordligere er den derimod ikke forekommet mig. Den lever ialmindelighed paa et Dyb af fra 10—30 Favne og synes at foretrække blød Lerbund. Den af Norman som Mysidopsis hispida fra Shetlandsøerne opførte Form er utvivlsomt identisk med den her omhandlede Art.

---

19. **Leptomysis lingvura**, G. O. Sars.

(Tab. XXI).

Mysis lingvura, G. O. Sars, Beretning om en i Sommeren 1865 foretagen zoologisk Reise, pg. 21.

Charact. spec.:

Corporis forma qvam in L. gracili magis abbreviata.

Scutum dorsale antice medio leviter productum, lamina frontali brevi, triangulari, ultra medium articuli basalis antennarum superiorum vix extensa.

Integumenta lævia, sqvamulis nullis ornata.

Oculi sat magni et crassi, pyriformes, haud longe sejuncti.

Antennarum superiorum pedunculus oculis longitudine æqvalis, articulo basali ceteris 2 junctis longiore, 2do supine setis modo 2 longioribus ornato, ultimo subclavato.

Antennarum inferiorum sqvama pedunculo superiorum plus duplo longior, anguste

lanceolata, biarticulata, articulo terminali 4tam circiter sqvamæ longitudinem occupante setisqve 11 instructo.

Pedes structura fere ut in specie antecedente, sed paulo minus graciles.

Telson segmento ultimo vix longius, distincte lingvæforme, juxta basin subito sat instrictum, parte ultima vix attenuata, apice late et æqvaliter rodundato, aculeis marginalibus numerosis ad apicem inæqvalibus, 6 eorum ceteris multo longioribus.

Uropodorum lamina interna breviter lanceolata, telsone parum longior, ad basin valde tumefacta, margine interno sub setis marginalibus dense et æqvaliter aculeato, aculeis anterioribus arcte appressis, lamina externa interna tertia fere parte longior, valde angusta, apice obliqve truncato.

Corpus pigmento luteo diffuso ornatum, segmento ultimo ad finem macula majore dendritica per telson extensa instructo.

Longit. feminæ adultæ 14mm.

Beskrivelse af Hunnen.

Længden er omtrent som hos foregaaende Art, nemlig 14mm.

Legemet er mindre gjennemsigtigt og delvis prydet med et gulagtigt, diffust Pigment, som især paa sidste Segment og det midterste Halevedhæng er meget tydeligt. Desuden findes ved Enden af hvert Bagkropssegment paa Bugfladen en mørkere dendritisk Pigmentplet. Paa sidste Segment udsender denne Pigmentplet stærke Forgreninger opad, der fortsætte sig ud over det midterste Halevedhæng. Brystposen er ligeledes temmelig rigeligt forsynet med Pigmentforgreninger af mørk brunlig Farve.

Kropsformen er (se Tab. XXI, Fig. 1 og 2) forholdsvis betydelig kortere og mere undersætsig end hos foregaaende Art, og Forkroppen er kjendeligt bredere end Bagkroppen, der successivt afsmalnes mod Enden.

Rygskjoldet er som hos foregaaende Art meget kort, saa at en stor Del af Forkroppen bliver ubedækket. Fortil i Midten gaar det ud i en triangulær Pandeplade (se Fig. 3), der dog er betydelig kortere end hos foregaaende Art, idet den neppe rækker til Midten af de øvre Antenners Basselled. Heller ikke er den ved nogen laterale Indsnit begrændset fra det øvrige Rygskjold.

Integumenterne ere fuldkommen glatte, uden at vise Spor til den eiendommelig skjællede Structur, der udmærker foregaaende Art.

Øinene ere temmelig store og tykke, af den sædvanlige pæredannede Form, men, da de ere fæstede temmelig nær sammen, rage de langtfra saa langt ud over Siderne af Rygskjoldet som hos foregaaende Art. Pigmentet er af mørkebrun Farve.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 4 og 5) er omtrent $1/3$ saa langt som Forkroppen og skiller sig fra samme hos L. gracilis derved, at 2det Led mangler oventil den skraa Tværrad af Børster, samt at sidste Led er forholdsvis kortere og tykkere.

D e n e d r e A n t e n n e r s B l a d (Fig. 6) er mere end dobbelt saa langt som de øvre Antenners Skaft og viser en lignende smal lancetdannet Form som hos foregaaende Art. Ogsaa hos den her omhandlede Art er Bladet ved en stærkt markeret Tværsutur delt i 2 Segmenter. Endesegmentet er dog her forholdsvis kortere, neppe indtagende $^1/_4$ af Bladets Længde og heller ikke saa smalt; det bærer ialt 11 Randbørster, 4 i hver Kant og 3 i Spidsen.

M u n d d e l e n e stemme fuldkommen overens med samme hos foregaaende Art. Dog er 2det Par Kjævefødder (Fig. 8) af forholdsvis noget mere undersætsig Form.

F ø d d e r n e (Fig. 9) ere ligeledes noget mindre spæde end hos L. gracilis, men vise forøvrigt en meget lignende Bygning.

D e t m i d t e r s t e H a l e v e d h æ n g (Fig. 10) er af et meget characteristisk Udseende. Det er neppe længere end sidste Segment, lige bag Basis stærkt indknebet, men derpaa af temmelig ens Brede lige til Spidsen, som er bredt og jevnt afrundet. Det faar herved en udpræget tungedannet Form, og Artsbenævnelsen refererer sig ogsaa til denne Character. Sidekanterne ere tæt besatte med Torner, der i den forreste Del ere af ens Størrelse og temmelig korte. Mod Enden blive de derimod lidt efter lidt større og tillige meget ulige, idet enkelte med bestemte Mellemrum udmærke sig ved betydelig Længde. Navnlig ere 6 af de fra den afrundede Ende (se Fig. 11) udgaaende Torner af betydelig Størrelse; imellem dem staa 2—3 neppe halvt saa store Torner.

D e y d r e H a l e v e d h æ n g (Fig. 12) ere af en lignende Bygning som hos foregaaende Art, men forholdsvis mindre slanke. Den indre Plade, der kun er ubetydelig længere end det midterste Halevedhæng, har Basis usædvanlig stærkt opsvulmet med stor og tydelig Otolith. Langs den indre Kant findes en regelmæssig Rad af Torner, der lidt efter lidt tiltage i Størrelse mod Enden. Ved Basis staa de saa tæt, at de tilsammen danne ligesom en sammenhængende Bræm. Den ydre Plade er mere end $^1/_3$ saa lang som den indre, meget smal og i Spidsen skraat afskaaret.

Nærværende Art er let kjendelig fra L. gracilis ved sin mere undersætsige Kropsform, den korte Pandeplade, de tættere sammen staaende Øine og navnlig ved det midterste Halevedhængs eiendommelige Form og Bevæbning. Langt større Lighed vise den med den af mig fra Middelhavet beskrevne Art, L. s a r d i c a, som dog bestemt skiller sig ved betydelig kortere Antenneblad.

Jeg fandt den her omhandlede Art første Gang i 1865 ved Farsund paa 10—12 F. Sandbund, men kun i et enkelt Exemplar. Senere har jeg truffet den igjen paa et Par Lokaliteter ved vor Vestkyst, nemlig Moldøen og Aalesund, paa begge Steder kun i meget faa Exemplarer, samtlige Hunner.

———

Gen. X.

Hemimysis, G. O. Sars, 1869.

Charact. gener.:

Corporis forma subgracilis, cephalothorace latiore, corpore postico angusto, depresso.

Scutum dorsale magnum cephalothoracem fere complete obtegens antice medio parum modo productum.

Oculi bene evoluti pigmento fulvo insignes.

Antennarum superiorum pedunculus structura solita, in mare lobo magno et hirsuto instructus; inferiorum sqvama lanceolata, spina nulla marginis exterioris.

Partes masticationis fere ut in Myside; palpus tamen mandibularis leviter discrepans, articulo 2do valde dilatato, laminari, dense setifero, ultimo angusto.

Pedes sat magni et dense setosi, articulo 3tio plus minusve dilatato et complanato, tarso multiarticulato, flexibili, ungve terminali tenui, setiformi.

Marsupium feminæ laminis 4 magnis et rudimento 2 aliarum formatum.

Appendices genitales maris mediocres, structura solita.

Pleopoda feminæ ut vulgo rudimentaria, subsimilia, maris vero inter se sat discrepantia; paria ejusdem 2 anteriora simplicia ut in femina, 3tium par imperfecte natatorium, 4tum par longissimum, styliforme, retro vergens, ultimum par natatorium, birameum, longe setiferum.

Telson angustum, apice fisso.

Uropoda laminis inæqvalibus, undiqve setiferis, interna ad basin organo acustico bene evoluto instructa.

Nærværende Slægt er af alle de i det foregaaende omhandlede den, der i de anatomiske Detailler kommer nærmest den typiske Slægt, Mysis, fra hvem den dog skiller sig ved enkelte ikke uvæsentlige Chracterer, der synes at gjøre dens Bibeholdelse nødvendig. Af disse Characterer kan fremhæves den langt stærkere Udvikling af Rygskjoldet, Bagkroppens eiendommelige spinkle og nedtrykte Form, endelig Bygningen af Hannens sidste Par Bagkropslemmer, der ere udviklede til virkelige, tvegrenede Svømmeapparater, medens dette Par hos alle virkelige Mysishanner er enkelt og af et lignende rudimentært Udseende som hos Hunnen. Slægten indeholder for Tiden kun en enkelt Art, som i det følgende nærmere skal beskrives.

20. **Hemimysis abyssicola**, G. O. Sars.

(Tab. XXII—XXIII).

Hemimysis abyssicola, G. O. Sars, Undersøgelser over Christianiafjordens Dybvandsfauna, pg. 32.

Charact. spec.:

Scutum dorsale sat magnum partem modo parvam segmenti ultimi cephalothoracis supine nudam relinqvens, antice medio obtuse angulatum, lamina frontali nulla distincta, angulis infero-lateralibus rotundatis.

Oculi haud magni, fere globosi, scutum ad latera parum modo superantes, pigmento fulvo in speciminibus viventibus splendide aurescente insignes.

Antennarum superiorum pedunculus tertiam cephalothoracis longitudinis partem vix æqvans, articulo basali ceteris 2 junctis breviore, ultimo ad angulum interiorem setis longis plumosis ornato, appendice hirsuta maris dimidio pedunculo longiore.

Antennarum inferiorum sqvama parva, pedunculo superiorum parum longior, breviter lanceolata, vix qvater longior ac latior, parte basali marginis exterioris excepta undiqve setifera; pedunculus flagelli sqvama parum modo brevior.

Pedes corpus anticum longitudine fere æqvantes, articulo 3tio majore in paribus saltem anterioribus sat dilatato et complanato, tarso articulo antecedente nonnihil longiore, attenuato, ex articulis 4—5 composito.

Pleopoda penultimi paris in mare ad apicem fere uropodorum porrecta, ramo interno brevissimo, biarticulato, setifero, externo styliformi, nudo, 5-articulato, flagellis 2 inæqvalibus, altero biarticulato, terminato; rami ultimi paris sæbæqvales, 6-articulati.

Telson segmento ultimo longitudine circiter æqvale, sat angustum, apicem versus sensim attenuatum, incisura postica qvartam fere telsonis longitudinis partem occupante dentibus regularibus marginata, lobis terminalibus angustis, acuminatis, aculeo singulo terminali sat magno armatis, aculeis lateralibus utrinqve circiter 20, minutis, æqvalibus, non ad basin extensis.

Uropoda gracilia, lamina interna telsone nonnihil longiore, anguste lanceolata, basi sat tumefacta, margine interno sub setis marginalibus aculeis 6 intervallis longioribus sejunctis armato, lamina externa interna 5ta circiter parte longiore, sublineari, apice rotundato-truncato.

Corpus pellucidum, pigmento tamen læte rubro, maculas minutas arborescentes irregulariter dispositas formante ornatum, partibus masticationis et pedibus splendide purpureo tinctis.

Longit. feminæ adultæ 14mm.

Beskrivelse af Hunnen.

Længden af de største Individer overstiger neppe 14^{mm}.

Legemet er i høi Grad gjennemsigtigt, saa at flere af de indre Organer med stor Tydelighed skinne igjennem de tynde Integumenter. Disse ere hist og her prydede med smaa, uregelmæssigt fordelte Pigmentstjerner af én vakker rosenrød Farve. Paa Bagkroppen sees flere saadanne saavel langs ad Ryggen som Siderne. Hele Mundregionen med sine forskjellige Vedhæng er af en dyb purpurrød Farve, og paa Fødderne sees afvexlende purpurrøde og gulagtige Tværbaand. I den forreste Del af Forkroppen skinner den store, kugleformige Tyggemave med stor Tydelighed igjennem og viser en lignende intensiv purpurrød Farve som Munddelene.

Kropsformen er (se Tab. XXII, Fig. 1 og 2) temmelig slank, ikke ulig samme hos Arterne af den egentlige Slægt Mysis. Dog skiller den sig strax ved Bagkroppens langt svagere Bygning og eiendommelige, stærkt nedtrykte Form. Af dens Segmenter er det sidste længst, lige saa langt som de 2 foregaaende tilsammen. Forkroppen, der er kjendeligt bredere end Bagkroppen, viser ovenfra seet (Fig. 1) overalt omtrent ens Brede.

Rygskjoldet er temmelig stort og dækker næsten fuldstændigt Forkroppen, kun ladende en ubetydelig Del af sidste Segment oventil frit. Cervicalfuren er særdeles tydelig og dyb, beliggende ved Enden af den forreste Fjerdedel af Rygskjoldets Længde. Fortil danner Rygskjoldet i Midten kun et ganske kort, stumpt Fremspring, uden at nogen tydelig Pandeplade kan adskilles. De nedre forreste Hjørner ere heller ikke uddragne men simpelt afrundede.

Øinene ere forholdsvis smaa, næsten af kugledannet Form og rage kun ubetydeligt ud over Rygskjoldets Sider. Den facetterede Del indtager Størsteparten af Øiet og viser et smukt gulrødt Pigment. Hos levende Exemplarer have Øinene i Lighed med flere andre Dybvandsformer et særdeles brillant guldglindsende Skjær.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 4) er af middelmaadig Størrelse, ikke fuldt $^1/_3$ saa langt som Forkroppen. 1ste Led er noget kortere end de 2 øvrige tilsammen og udad forsynet med den sædvanlige børstebesatte Fortsats. Sidste Led er noget udvidet mod Enden og ved det indre Hjørne nedentil forsynet med 8 divergerende Fjærbørster. 2 andre noget kortere ere fæstede til den indre Kant af dette Led. Af Svøberne er den ydre mere end dobbelt saa lang som den indre og ved Basis, hvor den sædvanlige Rad af Lugtetraade er fæstet, temmelig tyk.

De nedre Antenners Blad (Fig. 5) er forholdsvis lidet, kun ubetydeligt længere end de øvre Antenners Skaft. Det er af kort lancetdannet Form, ikke fuldt 4 Gange saa langt som bredt, med den ydre Kant mod Midten noget udbuet og i den bagre Trediedel ganske glat. Forøvrigt er Kanterne af Bladet rundt om besat med lange Fjærbørster. Den yderste Spids af Bladet er ved en vel markeret Tværsutur skilt fra den øvrige Del som

et selvstændigt Endeled. Svøben er særdeles lang, næsten af hele Legemets Længde. Dens Skaft er kun lidet kortere end Bladet og af simpel cylindrisk Form, med 2det Led længst.

Over- og Underlæbe (se Fig. 6) ere af sædvanligt Udseende.

Kindbakkerne (Fig. 6) ere kraftigt udviklede og have den indre Ende (Fig. 7) omtrent af samme Bygning som hos Slægten Mysis. Palpen (Fig. 6 og 8) er meget stor og har 2det Led ganske usædvanlig stærkt pladeformigt udvidet samt rundt om tæt børstebesat. Sidste Led er neppe mere end halvt saa langt og af en temmelig smal Form samt, foruden de kamformigt ordnede Torner ved Enden, forsynet med 3 Rader af tynde Børster.

1ste Par Kjæver (Fig. 9) vise intet udmærkende i sin Bygning.

2det Par Kjæver (Fig. 10) have ligeledes alle Dele normalt udviklede. Viften er forholdsvis meget stor, af elliptisk Form, samt forsynet med et stort Antal af korte Fjærbørster. Endeleddet er af oval Form og langs den ydre Kant bevæbnet med circa 12 cilierede Torner foruden en hel Del fine Haarbørster.

1ste Par Kjævefødder (Tab. XXIII, Fig. 1) ere forholdsvis smaa. 1ste Led har indad en temmelig stor, lamellær, med stærke Børster besat Udvidning. Derimod ere de øvrige Led simple og i den indre Kant som sædvanligt børstebesatte. Næstsidste Led er neppe længere end det foregaaende, og sidste Led er meget kort og afstumpet samt forsynet med en Rad af cilierede Torner foruden en hel Del fine Børster. Svømmegrenen er betydelig længere end selve Kjævefoden og har Endedelen sammensat af 8 Led. Viften er forholdsvis stærkt udviklet og af bred lancetdannet Form.

2det Par Kjævefødder (Fig. 2) ere noget stærkere forlængede end 1ste Par og have 3die Led temmelig bredt og sammentrykt. 4de og 5te Led ere betydelig smalere og indbyrdes omtrent af ens Længde. Sidste Led er af oval Form og langs Kanterne bevæbnet med lange bøiede Torner.

Føddern e (Fig. 3) ere betydelig større end 2det Par Kjævefødder og næsten af Forkroppens Længde. De ere tæt børstebesatte og udmærke sig ved 3die Leds eiendommelige sammentrykte og pladedannede Form, der dog paa sidste Par (Fig. 4) er mindre fremtrædende. 4de Led er betydelig kortere end 3die og i den indre Kant forsynet med lange Børsteknipper. Tarsen er temmelig stærkt forlænget, næsten af 3die Leds Længde, tydeligt afsmalnende mod Enden og meget bøielig. Den sammensættes paa de 5 forreste Par af 4, paa bageste Par af 5 Led, der alle bære lange Børsteknipper. Endekloen er tynd og børsteformig.

Brystposen, der ofte er særdeles stor og fremspringende (se Tab. XXII, Fig. 2) er ligesom hos Slægten Mysis sammensat af 4 store bøiede Plader (se Tab. XXIII, Fig. 5). Dog bemærkes ved Basis af 4de Fodpar et ubetydeligt Rudiment af nok et Par Plader (ibid. c), der dog her ere saa smaa, at de ikke kunne siges at deltage i Brystposens Dannelse.

Bagkropslemmerne (Fig. 6 og 7) ere meget smaa og smale, med den basale Udvidning kun lidet fremtrædende. Dog adskiller 1ste Par (Fig. 6) sig i denne Henseende noget fra de øvrige Par.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 9 og 10), hvis Længde omtrent er lig sidste Segments, er af en temmelig smal Form, bredest ved Basis og jevnt afsmalnende mod Enden, der ved et dybt, næsten $^1/_4$ af Vedhængets Længde indtagende Indsnit er delt i 2 tilspidsede Lappe, hvoraf enhver ender med en temmelig lang, lige bagud rettet Torn. Indsnittets Kanter ere bevæbnede med ensformigt udviklede og kamformigt ordnede Tænder. Langs Sidekanterne af Vedhænget findes paa hver Side omtrent 20 meget smaa Torner, der imidlertid ikke strække sig til den basale Del, hvis Kanter ere ganske glatte.

De ydre Halevedhæng (Fig. 8) ere af spinkel Bygning. Den indre Plade, der er adskilligt længere end det midterste Halevedhæng, er af smal lancetdannet Form og viser ved Basis den sædvanlige Opsvulmning for Høreapparatet; dette er udviklet paa normal Vis og har Otolithen af middelmaadig Størrelse og glasagtig Consistens. Langs den indre Kant af denne Plade findes under Randbørsterne 6, ved længere Mellemrum skilte Torner, hvoraf den bageste har sin Plads ved Begyndelsen af den bagre Trediedel af Pladens Længde. Den ydre Plade er omtrent $^1/_5$ længere end den indre, af lineær Form, med afkuttet Spids, og rundt om besat med stærke Fjærbørster.

Hannen (Tab. XXII, Fig. 3) er omtrent af Hunnens Størrelse og let kjendelig fra samme ved den eiendommelige Udvikling af Bagkropslemmerne.

De øvre Antenners Skaft (Tab. XXIII, Fig. 11) er betydelig kraftigere bygget end hos Hunnen og ved Enden forsynet med det sædvanlig haarede Vedhæng, der næsten er af hele Skaftets Længde og nedenunder (se Fig. 12) forsynet med et dobbelt zigzagformigt bøiet Baand til Befæstelse for de talrige til alle Kanter divergerende Haarbørster.

De ydre Kjønsvedhæng (Fig. 13 a) ere af kort cylindrisk Form, noget S-formigt bøiede og ved Enden forsynede med en Del krummede Børster.

Af Bagkropslemmerne ere de 2 forreste Par (se Tab. XXII, Fig. 3) fuldkommen af samme rumentære Bygning som hos Hunnen, hvorimod de 3 bageste Par ere eiendommeligt og indbyrdes meget ulige udviklede.

3die Par Bagkropslemmer (Fig. 14) bestaa hver af en bred, med spredte Muskelbundter fyldt og noget pladedannet Basaldel, til hvis Ende 2 ulige store og ulige formede Grene ere fæstede. Den inderste af disse stemmer i sin Bygning temmelig nær overens med det tilsvarende Par Lemmer hos Hunnen, dog med den Forskjel, at den ydre Del er afsat som et særskilt Endeled. Den ydre Gren (Fig. 15) er ganske rudimentær, kun dannende en ubetydelig med 2 simple Børster besat Knude, der dog er tydeligt begrændset fra Basaldelen.

4de Par Bagkropslemmer (Fig. 16) ere udviklede paa den for Slægten Mysis cha-

racteristiske Maade, dannende lange, lige bagud rettede styletformige Apparater, der næsten række til Enden af de ydre Halevedhæng. Ved nøiere Undersøgelse kan man paa dem ligesom paa foregaaende Par adskille en tykkere, muskuløs, her af 2 tydelige Segmenter bestaaende Basaldel og 2 ulige udviklede Grene. Den indre Gren (Fig. 17) er meget liden og tynd, bestaaende af 2 Segmenter, hvoraf det forreste er pladeformigt udvidet og i den ydre Kant forsynet med 5 Hørebørster, medens det bageste er smalt elliptisk og forsynet med en regelmæssig Rad af stærke Fjærbørster, hvoraf den terminale er længst. Den ydre Gren er enormt udviklet, af smal cylindrisk Form og delt i 5 tydelige Led, hvoraf 1ste, 3die og 4de ere længst. Sidste Led er ganske kort og bærer ved den tvært afskaarne Ende 2 bagudrettede Svøber, hvoraf den ydre er længst og mod Enden i den ene Kant fint tandet samt delt i talrige korte Segmenter (se Fig. 18). Den indre Svobe er 2-leddet med det basale Led, der egentlig er at betragte som Grenens sidste Led, kortest, Endeleddet smalt, tornformigt.

5te Par Bagkropslemmer (Fig. 19) endelig ere omformede til vel udviklede, tvegrenede Svømmeapparater af en lignende Bygning som hos Hannerne af de i det foregaaende omtalte Mysider. Begge Grene ere omtrent af ens Længde, 6-leddede og forsynede med stærke, cilierede Svømmebørster. Den indre Gren danner ved Basis en tydelig, omend mindre stærkt fremtrædende pladeformig Udvidning, hvortil ere fæstede 6 Hørebørster.

Nærværende smukke Myside blev først af mig opdaget ved Lofoten paa det betydelige Dyb af 250 Favne. Senere traf jeg den igjen paa en vidt adskilt Lokalitet, nemlig i Christianiafjorden, hvor den ikke synes at være saa ganske sjelden paa de største Dyb i Fjorden, fra 150—200 Favne. Endelig har jeg taget den i store Mængder i Hardangerfjorden, hvor den væsentlig holder til i Dybsøcorallernes Region. Enkeltvis har jeg ogsaa truffet den paa flere andre Punkter ved vor Vestkyst (Florø, Moldø), overalt kun paa store Dyb. I sine Bevægelser synes den ikke at være synderlig livlig, og dens svagt udviklede Bagkrop synes heller ikke at kunne tillade den at gjøre de energiske og hurtige Sprang i Vandet, som man kan observere ved de fleste øvrige Mysider.

Gen. XI.

Mysis, Latreille.

Charact. gener.:

Corporis forma vulgo gracilis, cephalothorace corpore postico parum latiore.

Scutum dorsale haud magnum, cephalothoracem imperfecte obtegens, antice medio plus minusve productum.

Oculi bene evoluti, pigmento obscuro.

Antennarum superiorum pedunculus plus minusve claviformis, articulo basali majore, ultimo brevi ad angulum interiorem longe setifero, lobo hirsuto maris bene evoluto; inferiorum sqvama forma et magnitudine diversa in diversis speciebus.

Labrum et labium structura solita.

Mandibulæ bene evolutæ, extremitate incisiva securiformi, armatura solita; palpo magno, articulo 2do dilatato, ultimo brevi.

Maxillæ 1mi paris structura solita; 2di paris sat magnæ, parte basali lato intus lobis 3 incisivis et pectine magno setoso ornata, articulo terminali plus minusve dilatato spinis plerumqve rigidis marginato.

Maxillipedes 1mi paris mediocres, articulo basali intus lamina magna setosa ornato, seqventibus 2 intus plus minusve dilatatis, ultimo brevi et obtuso spinis ciliatis marginato; 2di paris illis parum modo longiores, articulo ultimo elliptico spinis longis uniseriatis ornato.

Pedes haud elongati, setosi, tarso multiarticulato, flexibili, ungve terminali parum conspicuo.

Marsupium feminæ ex 2 modo paribus laminarum compositum.

Appendices genitales maris breves, apice sparse setifero.

Pleopoda feminæ structura solita; 1mum, 2dum et ultimum par in mare fere ut in femina; 3tium par sæpius imperfecte natatorium; 4tum par elongatum, styliforme, retro vergens.

Telson bene evolutum, spinosum, apice integro vel fisso.

Uropoda structura solita, lamina interna lanceolata organo acustico bene evoluto instructa, externa sublineari, undiqve setifera.

I den Begrændsning, hvori nærværende Slægt her tages, er den væsentlig characteriseret ved Bagkropslemmernes eiendommelige Udvikling hos Hannen, ligesom den ogsaa i mere eller mindre Grad skiller sig fra de i det foregaaende omtalte Mysider ved Munddelenes og Føddernes Bygning samt ved Brystposens Sammensætning. Slægten synes at være repræsenteret i de fleste Have; dog er tidligere en Del Former regnet herhen, som senere have vist sig at tilhøre særegne Slægter. For Tiden kjendes ikke mindre end 19 forskjellige Arter, som med Sikkerhed kunne henregnes til denne Slægt. Af disse høre de 10 til Norges Fauna. 6 Arter forekomme i Middelhavet; 3 Arter ved Nordamerikas Østkyst; og 1 Art ved Grønland og Spitsbergen. Desuden er 1 Art kjendt fra de større Indsøer i Nordeuropa og Nordamerika. Arterne gruppere sig naturligt til Underafdelinger, der maaske kunne betragtes som Underslægter. Efter Bygningen af det midterste Halevedhæng og de nedre Antenners Blad kunne de sammenstilles paa følgende Maade:

Synopsis
specierum generis Mysidis hucusqve cognitarum.

Telson apice
- fisso. Sqama antenn. inferiorum
  - extus nuda, dente marginis exterioris armata,
    - sublinearis.
      - 1. Mysis flexuosa, Müll.
      - 2. „ neglecta, G. O. Sars.
      - 3. „ inermis, Rathke.
    - rhomboidea.
      - 4. „ spiritus, Norman.
      - 5. „ ornata, G. O. Sars.
      - 6. „ *Helleri, G. O. Sars.*
      - 7. „ *assimilis, G. O. Sars.*
      - 8. „ *arenosa, G. O. Sars.*
      - 9. „ *ferruginea, v. Bened.*
  - undiqve setifera, dente marginis exterioris nulla.
    - 10. „ Lamornæ, Couch.
    - 11. „ *bahirensis, G. O. Sars.*
    - 12. „ oculata, Fabr.
    - 13. „ relicta, Lovén.
    - 14. „ mixta, Lilljeb.
    - 15. „ *stenolepis, Smith.*
- integro. Sqvama antenn. inferiorum undiqve setifera.
  - 16. „ vulgaris, Thomps.
  - 17. „ *americana, Smith.*
  - 18. „ *truncata, Heller.*
  - 19. „ *longicornis, Edw.*

---

21. **Mysis flexuosa,** (Müller).
(Tab. XXIV—XXV).

Cancer flexuosus, Müller, Zool. Dan. t. 66, fig. 1—9.
Cancer astacus multipes, Montagu, Lin. Transact. IX, pg. 86, tab. 2. fig. 86.
Mysis spinulosa, Leach, Lin. Transact. XI, pg. 350.
Mysis Chamæleon, Thompson, Zool. Researches pg. 28. tab. 2, fig. 1—10.
Mysis Chamæleon, Bell, British stalkeyed Crustacea, pg. 336.
Mysis flexuosa, Krøyer, Nat. Tidsskr. 3die Række I, pg. 2. Gaimard Voyage en Scandinavie, Crust. tab. IX, fig. 1—3.
Mysis Chamæleo, van Beneden, Recherches sur la faune littorale de Belgique. Crustacés, pg. 14, tab. II—V.

Charact. spec.:

Forma gracilis, sublinearis, cephalothorace angusto, corpore postico sat robusto posteriora versus sensim attenuato.

Scutum dorsale parvum, segmentum posticum totum cephalothoracis et partem dorsalem 2 aliorum nuda relinqvens, antice medio leviter productum, laminam frontalem distinctam sat latam ad medium circiter articuli basalis antenn. superiorum extensam formans, angulis infero-lateralibus acutis sed haud multum exsertis.

Oculi cylindro-clavati, sat angusti, duplo fere longiores qvam latiores, utrinqve scutum longe superantes, pigmento partem modo minorem oculi occupante.

Antennarum superiorum pedunculus qvartam circiter cephalothoracis longitudinis partem æqvans, articulo basali ceteris 2 junctis distincte longiore.

Antennarum inferiorum sqvama valde elongata, duplam pedunculi superiorum longitudinem excedens, anguste linearis, plus 8ies longior qvam latior, apicem versus leviter attenuata, margine externo nudo aculeo minuto terminato, apice paulum obliqve truncato et ut margine toto interiore setifero; pedunculus flagelli brevis ne tertiam qvidem sqvamæ longitudinis partem asseqvens.

Maxillarum 2di paris articulus terminalis haud magnus, ovatus, margine externo setis tenuibus et spinis modo 4—6 apici approximatis instructo.

Maxillipedum 1mi paris articulus 2dus et 3tius intus parum dilatati.

Pedes mediocres, tarso articulo antecedente longiore 6-articulato, in ultimo pari tamen 5-articulato, ungve terminali distincto, sed haud forti.

Pleopoda penultimi paris in mare ad extremitatem telsonis circiter porrecta, ramo externo flagello singulo biarticulato, dimidiam rami longitudinem non asseqvente terminato.

Telson sat magnum, elongato-qvadrangulare, apicem versus sensim attenuatum, aculeis marginalibus minutis, æqvalibus, (utrinqve circiter 24), apice breviter fisso, fissura vix sextam telsonis longitudinis partem occupante, lobis terminalibus obtusis intus dense aculeatis extus nudis, aculeo singulo minuto ad angulum exteriorem armatis.

Uropoda haud elongata, lamina interna telsone breviore intus sub setis marginalibus aculeis 10—12 armata, otolitho magno, externa illa qvarta circiter parte longiore, sat lata, apicem versus leviter attenuata.

Corpus colore pallide flavescente maculis singulis arborescentibus sat regulariter dispositis ornatum.

Longit. feminæ adultæ 26^{mm}, maris palulo minor.

Beskrivelse af Hunnen.

Længden af de største Individer gaar op til 26^{mm}, og den hører saaledes til de større Arter af Slægten.

Legemet er sædvanlig temmelig gjennemsigtigt, af bleg gulagtig Farve, men altid

prydet med et vist Antal regelmæssigt ordnede Pigmentstjerner. Eftersom disses Forgreninger ere mere ere mindre udviklede, antager Legemet en mørkere eller lysere Farvetone. Mest ioinefaldende ere disse Pigmentstjerner paa Bagkroppen. Her findes paa hvert Segments Rygside nøiagtig i Midtlinien en meget distinkt Pigmentplet med en mørk Kjerne, hvorfra forskjelligt farvede Udløbere straale ud til alle Sider. Langs Bugsiden findes et mere jevnt fordelt mørkt Pigment, hvorfra mere eller mindre stærke Forgreninger strække sig opad Siderne. Paa Forkroppen bemærkes ogsaa en Del forgrenede Pigmentpletter, der dog ere mindre skarpt udprægede. Ogsaa forskjellige af Legemets Vedhæng ere paa en lignende Maade udstyrede. Saaledes sees constant paa de øvre Antenners Skaft en mere eller mindre stærkt forgrenet Pigmentplet, hvis Kjærne er beliggende paa den nedre Side af 2det Led og hvorfra Udlobere udstraale saavel bagtil som fortil, selv langt ind i den indre Svøbe. Paa de nedre Antenners Blad findes ialmindelighed nærmere den indre Kant en Række af Pigmentsjerner, og paa Haleviften sees lignende Pigmentpletter, der paa det midterste Halevedhæng ere ordnede parvis. Brystposen viser endelig til hver Side et større Antal, tildels sammenløbende Pigmentstjerner, der ordne sig i to Partier.

Kropsformen er (se Tab. XXIV, Fig. 1 og 2) særdeles slank, ovenfra seet (Fig. 1) næsten lineær, med Forkroppen særdeles smal og fortil neppe engang saa bred som Bagkroppen. Denne sidste er af meget kraftig Bygning, cylindrisk og jevnt afsmalnende bagtil, med sidste Segment kun lidet længere end de øvrige.

Rygskjoldet er forholdsvis meget lidet og lader hele sidste Forkropssegment samt det dorsale Parti af 2 foregaaende Segmenter ubedækket. Fortil danner det i Midten en tydelig og temmelig bred Pandeplade, der dækker Øinenes Insertion og med den stumpe Spids rækker omtrent til Midten af de øvre Antenners Basalled. De nedre forreste Sidehjørner er ikke meget uddragne, men vise et tydeligt spidsvinklet Fremspring.

Øinene ere temmelig smale, idet de omtrent ere dobbelt saa lange som brede, og af næsten cylindrisk Form eller kun ubetydeligt udvidede mod Enden. De rage til hver Side langt ud over Rygskjoldets Sider og bæres ialmindelighed retvinklede til Kropsaxen. Den facetterede Del indtager kun det yderste Parti af Øiet og viser et dybt sort, i grønligt skiftende Pigment.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 4) er noget længere end Øinene eller omtrent $^1/_4$ saa langt som Forkroppen og af smal kølledannet Form. 1ste Led er adskilligt længere end de 2 øvrige tilsammen, med den ydre børstebesatte Fortsats kun lidet fremspringende. Sidste Led er noget udvidet mod Enden og langs den indre Kant forsynet med 4 stærke Fjærbørster. Fra det indre Hjørne udgaa desnden 10—12 lange divergerende, ligeledes tæt cilierede Børster. Af Svøberne er den indre næsten 3 Gange saa lang som Skaftet og den ydre endnu adskilligt længere. Langs den basale Del af denne sidste Svøbe findes den sædvanlige Rad af baandformige Lugtetraade.

De nedre Antenners Blad (Fig. 5) er af anselig Længde, over dobbelt saa langt som de øvre Antenners Skaft, og af en meget smal linear Form, idet Breden kun er lig omtrent $^1/_8$ af Længden. Det afsmalnes ganske svagt mod Enden, som (se Fig. 6) er noget skraat afskaaret i Retningen indenfra udad, dog saaledes, at det indre Hjørne ikke overrager den ved det ydre Hjørne fæstede Torn. Denne sidste er temmelig liden, lige fortilrettet og tydeligt afsat fra Bladet. Den ydre Kant er fuldkommen glat og lige, og heller ikke den indre Kant viser nogen bemærkelig Krumning uden ved Basis. Langs hele den indre Kant ere til særegne Afsatser fæstede omkring 50 forholdsvis korte Fjærbørster og fra den skraat afskaarne Ende udgaa 7 lignende, men endnu kortere Børster. Saaledes som Tilfældet er hos de fleste Mysider, er det indre Hjørne ved en tydelig Tværsutur adskilt som et særegent Endeled. Svøben er noget længere end de øvre Antenners ydre Svøbe eller omtrent af Legemets halve Længde. Dens Skaft er ganske kort, neppe mere end $^1/_4$ saa langt som Bladet og af simpel cylindrisk Form med de 2 yderste Led omtrent af ens Længde.

Overlæben (se Fig. 7) er af den sædvanlige hjelmdannede Form og fortil stumpt tilløbende.

Underlæben (Fig. 10) har Sidelapperne af oval Form og langs den indre Kant fint haarede.

Kindbakkerne (Fig. 7) ere vel udviklede og af den sædvanlige Form. Den tydeligt øxeformige indre Ende (se Fig. 8) har fortil 2 tildels hinanden dækkende, tandede Grene, hvoraf den bageste paa høire Kindbakke har Formen af en tynd, tornformig, i Kanterne fint saugtakket Fortsats. Tyggeknuden er paa begge Kindbakker tydeligt udviklet. Imellem denne og det forreste tandede Parti findes paa venstre Kindbakke 3 grove bøiede Torner, hvortil svarer paa høire Kindbakke en tynd, i fire spidse Tænder udgaaede Plade. Palpen (Fig. 7 og 9) er adskilligt længere end selve Kindbakken og har 2det Led temmelig stærkt pladeformigt udvidet og langs Kanterne tæt børstebesat. Sidste Led er forholdsvis kort, neppe halvt saa langt som 2det, og af oval Form samt, foruden de sædvanlige kamformigt ordnede Torner ved Spidsen, forsynet langs sin ydre Kant med 8 stærke fortilkrummede Børster.

1ste Par Kjæver (Fig. 11) vise den sædvanlige Bygning. Den indre Gren er hjerteformig og har foruden de 3 stærke fra Spidsen udgaaende Torner i begge Kanter nogle betydelig kortere Fjærbørster.

2det Par Kjæver (Fig. 12) have Basaldelen temmelig bred og indad forsynet med 3 tydelige Tyggelapper og bag disse med en tæt Besætning af lange bøiede Børster. Viften er af elliptisk Form, fortil noget uddragen, og forsynet med talrige Fjærbørster. Endeleddet er forholdsvis lidet, af oval Form, og i den ydre Kant kun forsynet med nogle faa (5—6) nærmere Spidsen fæstede Torner, forresten med sædvanlige Børster.

1ste Par Kjævefødder (Tab. XXV, Fig. 1) have Basalleddet omtrent saa langt

som alle de øvrige Led tilsammen og indad forsynet med en temmelig stor pladeformig, med stærke Børster besat Fortsats. De 2 følgende Led ere derimod kun lidet udvidede indad. Sidste Led (se Fig. 2) er ganske kort, sammentrykt og i Enden stumpt tilrundet samt langs Kanterne forsynet med en enkelt Rad af cilierede Torner, foruden en hel Del tynde Børster. Svømmegrenen har Basaldelen temmelig smal og udad gaaende ud i et skarpt Hjørne; dens Endedel er sammensat af 12 Led. Viften er temmelig stor og af den sædvanlige lancetdannede Form.

2det Par Kjævefødder (Fig. 3) ere noget, skjøndt ikke meget større end 1ste Par og have Basalleddet kortere, medens 4de og 5te Led ere forholdsvis mere forlængede. Sidste Led (Fig. 4) er af oval eller elliptisk Form og langs Kanterne forsynet med en regelmæssig Rad af temmelig lange eiendommelige Torner (Fig. 5), der paa Midten ere i begge Kanter grovt tandede, medens den ydre Del danner en bøielig fint cilieret Endesnært. Svømmegrenen er adskilligt større end paa 1ste Par og har 1 Led flere.

Fødderne (Fig. 6) ere noget kortere end Rygskjoldet og alle af temmelig ens Udseende og Størrelse. 3die og 4de Led ere indbyrdes omtrent af ens Længde og i den indre Kant tæt børstebesatte. Tarsen er adskilligt længere end 4de Led, meget bøielig og sammensat paa de 5 forreste Par af 6, paa sidste Par (sml. Fig. 15) af 5 med tætte Børsteknipper forsynede Led. Endekloen (Fig. 7) er tydeligt udviklet, skjøndt ikke meget kraftig. Svømmegrenen er noget kortere end selve Foden og har Endedelen sammensat af 14 Led.

Brystposen sammensættes kun af 2 Par store bøiede Plader (se Fig. 8), der udgaa fra Basis af de 2 sidste Fodpar. Af noget 3die Par er her derimod ikke det mindste Rudiment at se.

Bagkropslemmerne (Fig. 9—10) ere af den sædvanlige rudimentære Beskaffenhed og tiltage noget, skjøndt ikke betydeligt, i Længde bagtil. Den basale Udvidning er meget lidet fremtrædende, neppe mærkelig, skjøndt dens Plads kan bestemmes ved de fra den ydre Kant udgaaende 4 stærke Hørebørster. Langs ad den nedre Flade findes paa dem alle en Rad af temmelig lange og stærke Fjærbørster.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 11) er temmelig stort, betydelig længere end sidste Segment, og af aflang firkantet Form, med den største Brede, der er noget mindre end den halve Længde ved Basis, hvorfra det successivt afsmalnes mod Enden. Denne viser i Midten (se Fig. 12) et ganske kort, neppe $^1/_6$ af Vedhængets Længde indtagende vinkelformigt Indsnit, hvis Kanter er tæt besatte med fine kamformigt ordnede Torner. De ved Indsnittet fremkomne Endelober ere i Enden tilrundede og have ved det ydre Hjørne en meget liden bagudrettet Torn, hvorimod deres ydre Kant forøvrigt er ganske glat. Sidekanterne af Vedhænget ere paa hver Side bevæbnede med circa 24 forholdsvis smaa og ligeligt udviklede Torner, hvoraf den bageste omtrent staar i Linie med Indsnittets Bund.

De ydre Halevedhæng (Fig. 13) ere forholdsvis korte, neppe mere end $^1/_3$ saa lange som Bagkroppen. Den indre Plade er noget kortere end det midterste Halevedhæng og af lancetdannet Form, med Basis noget opsvulmet for Høreapparatet, der viser en temmelig stor glasagtig Otolith. Langs den indre Kant af denne Plade findes under Randbørsterne 11 Torner, hvoraf den bageste er fæstet i betydelig Afstand fra Spidsen. Den ydre Plade er omtrent $^1/_4$ længere end den indre og noget bredere end denne, men afsmalnes successivt mod Spidsen, der er skraat afskaaret. Pladen er som sædvanlig rundt om børstebesat.

Hannen (Tab. XXIV, Fig. 3) er sædvanligvis noget mindre end Hunnen og let kjendelig fra denne ved Bagkropslemmernes eiendommelige Udvikling.

De øvre Antenners Skaft er noget kraftigere bygget og ved Enden forsynet med det sædvanlige haarede Appendix. Dette er mere end halvt saa langt som Skaftet og af en meget smal, noget sammentrykt Form (se Tab. XXV, Fig. 14). Langs dets nedre Flade findes et tyndt 2 Gange zigzagformigt bøiet Baand, hvorfra de forholdsvis korte, men tætte Haarbørster udgaa.

De ydre Kjønsvedhæng (Fig. 15, a) ere af kort cylindrisk Form og vise i Enden en noget fremspringende halvcirkelformig Lap, der er besat med nogle simple bagud krummede Børster.

Af Bagkropslemmerne vise de 2 forreste og det sidste Par fuldkommen samme rudimentære Bygning som hos Hunnen. Derimod ere 3die og 4de Par eiendommeligt omformede.

3die Par Bagkropslemmer (Fig. 16) bestaa af en temmelig tyk og muskuløs Basaldel, hvortil er fæstet 2 uligestore og ulige udviklede uleddede Grene. Den indre af disse viser omtrent samme Udseende som de tilsvarende Lemmer hos Hunnen. Den ydre Gren er omtrent halvt saa lang, simpel konisk og mod Enden i den ydre Kant forsynet med 3 simple Torner.

4de Par Bagkropslemmer (Fig. 17) ere udviklede paa den for denne Slægt characteristiske Maade til lange bagudrettede styletformige Apparater, og række omtrent til Spidsen af det midterste Halevedhæng. De bestaa af en muskuløs, af 2 tydelige Segmenter bestaaende Basaldel, til hvis Ende er fæstet 2 meget ulige udviklede Grene. Den indre Gren (Fig. 18) er meget liden og bestaar af 2 Led, hvoraf det første er ganske kort og danner udad en pladeformig med 5 divergerende Hørebørster besat Udvidning. Sidste Led er 3 Gange saa langt, ganske smalt og i Enden koniskt tilløbende samt langs ad den nedre Flade forsynet med en Rad af Fjærbørster. Den ydre Gren er smalt cylindrisk, uden Børster og delt i 5 tydelige Led, hvoraf 1ste og 3die ere længst, medens 2det og 5te ere ganske korte. Dette sidste Led gaar paa den ydre Side ud i en tilspidset Fortsats og bærer ved Siden af denne en kort simpel Torn. Fra Enden af dette Led

udgaar en enkelt 2 leddet Svøbe, der er noget kortere end selve Grenens Stamme. Dens sidste Led, der omtrent er halvt saa langt som det første, viser (se Fig. 19) paa Midten en hel Del smaa Torner, der ere ordnede i en skrueformigt eller spiralt omkring Leddet gaaende Række; selve Spidsen er nøgen og ender med en knapformig Udvidning (se Fig. 20).

Nærværende Art, der let kjendes ved sine lange og smale, lineær Antenneblade, er allerede beskrevet og afbildet af O. Fr. Muller i hans bekjendte Værk, Zoologia Danica. Den er senere af forskjellige Zoologer gjenfundet og mere eller mindre udførligt bleven beskrevet, tildels under andre Benævnelser. Foruden ved Norge kjendes den fra Danmark, Bohuslän, Østersøen lige op til den botniske Bugt, Belgien og de britiske Øer. Hos os har jeg observeret den meget almindelig i Christianiafjorden, ligesom ogsaa paa flere Punkter af vor Syd- og Vestkyst. Derimod har jeg ikke truffet den hverken ved Lofoten eller Finmarkens Kyst, hvorfor den idethele maa betragtes som en mere sydlig Form.

Den er i sin Levevis en udpræget littoral Art og alene at træffe nær Stranden, især paa ganske grundt Vand, hvor Bunden er bevoxet med Græs og Tang. I sine Bevægelser er den ialmindelighed ikke synderlig livlig; men dens kraftigt udviklede og muskuløse Bagkrop sætter den dog istand til at foretage meget raske og energiske Sprang i Vandet, naar den forfølges af sine Fiender.

---

22 **Mysis neglecta**, G. O. Sars.

(Tab. XXVI).

Mysis neglecta, G. O. Sars, Undersøgelser over Christianiafjordens Dybvandsfauna, pg. 37.

Charact. spec.:

Antecedenti valde affinis sed statura minore et corporis forma minus gracili.

Scutum dorsale fere ut in M. flexuosa, lamina frontalis tamen paulo brevior, non ad medium articuli basalis antennarum superiorum porrecta.

Oculi forma et magnitudine ab iisdem speciei antecedentis parum discrepantes.

Antennarum superiorum pedunculus paulo magis robustus, articulo basali ceteris 2 junctis vix longiore.

Antennarum inferiorum sqvama duplam pedunculi superiorum longitudinem minime asseqvens, forma sublineari, 5ies circiter longior qvam latior, apice sat obliqve truncato, angulo externo spina sat valida obliqve extus vergente armato, interno ante spinam por-

recto, margine externo nudo, interno et apice setiferis; pedunculus flagelli tertiam sqvamæ longitudinis partem vix superans.

Pedes posteriora versus longitudine sat decrescentes, tarso articulo antecedente parum longiore in paribus anterioribus 5-articulato, in ultimo pari 4-articulato.

Pleopoda penultimi paris in mare ultra apicem telsonis porrecta, structura simili ac in M. flexuosa sed flagello terminali multo longiore, longitudinem rami superante.

Telson elongatum, apicem versus sat attenuatum, incisura postica 5tam fere telsonis longitudinis partem occupante antice valde angusta, lobis terminalibus obtusis aculeo minuto ad angulum exteriorem armatis, lateribus telsonis utrinqve aculeis circiter 20, ultimo ab apice remoto, munitis.

Uropoda structura simili ac in M. flexuosa, sed paulo magis elongata et otolitho multo minore prædita.

Corpus totum sæpius pigmento olivaceo vel fusco-roseo arborescente dense ornatum, setis sqvamarum antennalium et uropodorum læte rubris vel violaceis.

Longit. feminæ adultæ vix 20^{mm} superans.

Beskrivelse af Hunnen.

Længden af de største Individer overskrider neppe 20^{mm}, og den er saaledes adskilligt mindre end foregaaende Art.

Legemet er sædvanligvis overalt saa tæt prydet med mangfoldigt delte Pigmentforgreninger, at det antager en intensiv gulbrun eller rødbrun Farve. Paa Bagkroppen ville de i Midten af hvert Segment beliggende Pigmentstjerner kunne erkjendes; men da deres Forgreninger paa mangfoldig Vis forbinde sig og blande sig med de fra Bugsiden kommende, er det ofte alene de mørke Kjerner, som forraade deres Nærværelse. Tydeligere ere de paa Antennebladene og Halevifien tilstedeværende Pigmentstjerner, der idethele vise en lignende Anordning som hos foregaaende Art. De fra disse Vedhæng udgaagaaende Fjærbørster ere ialmindelighed af en vakker rød eller violet Farve.

Kropsformen er (se Tab. XXVI, Fig. 1) forholdsvis adskilligt kortere og mere undersætsig end hos foregaaende Art, og nærværende Form kjendes allerede herved let fra samme.

Rygskjoldet forholder sig visnok idethele som hos M. flexuosa. Dog er Pandepladen noget mindre fremspringende og rækker neppe til Midten af de øvre Antenners Basalled. Under den sees en tydelig tornformig Fremstaaende ligesom hos følgende Art.

Øinene ere af en meget lignende Form og Størrelse som hos foregaaende Art.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 3) er af noget kraftigere Bygning, og 1ste Led er her neppe længere end de 2 øvrige tilsammen. Sidste Led er forholdsvis større og mindre stærkt udvidet i Enden.

De nedre Antenners Blad (Fig. 4) opnaar neppe de øvre Antenners Skafts

dobbelte Længde og er altsaa betydelig kortere end hos foregaaende Art. Ligeledes er det forholdsvis bredere, idet den største Brede er lig $^1/_5$ af Længden. Af Form er det lineært, dog noget bredere ved Basis og ganske lidt afsmalnende mod Enden, der (se Fig. 5) er temmelig skraat afskaaret, saa at det indre Hjørne rager tydeligt frem foran Spidsen af den ved det ydre Hjørne fæstede Torn. Denne sidste er som hos foregaaende Art tydeligt afsat fra Bladet, temmelig stærk og skjævt udadrettet. Den ydre Kant af Bladet er glat og temmelig lige, skjønt ikke saa fuldkommen som hos foregaaende Art. Fra den indre Kant udgaar omtrent 40 stærke Fjærbørster og fra den skraat afskaarne Ende 8 lignende. Svøbens Skaft er betydelig kortere end de øvre Antenners Skaft og overskrider neppe $^1/_3$ af Bladets Længde.

Munddelene stemme i alt væsentligt fuldkommen overens med samme hos foregaaende Art.

Fødderne (Fig. 6) vise ogsaa en meget lignende Bygning, men have Tarsen forholdsvis betydelig kortere, og kun sammensat af 5 Led foruden Kloleddet. Sidste Fodpar (sml. Fig. 10) er betydelig kortere end de forreste og har Tarsen kun 4-leddet. Svømmegrenen har ligeledes færre Led i Endedelen end hos foregaaende Art.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 7) er af en meget lignende Form og Bevæbning som hos M. flexuosa, men skiller sig strax ved Beskaffenheden af det bagre Indsnit. Dette er forholdskis dybere, idet det næsten indtager $^1/_5$ af Vedhængets Længde, og er i sin forreste Del særdeles smalt, næsten spaltformigt. Tallet af Sidetorner er altid mindre end hos foregaaende Art, nemlig kun omtrent 20 paa hver Side.

De ydre Halevedhæng (Fig. 8) ere forholdsvis smalere og mere langstrakte, og Otolithen er kjendeligt mindre.

Hannen (Fig. 2) ligner meget Hannen af foregaaende Art, men skiller sig, foruden red de ovenfor for Hunnen anførte Mærker, ogsaa noget i de secundære sexuelle Characterer.

Det til de øvre Antenners Skaft fæstede haarede Appendix (Fig. 9) er saaledes forholdsvis kortere, neppe mere end halvt saa langt som Skaftet.

De ydre Kjønsvedhæng (Fig. 10) ere derimod større og tykkere, næsten af sidste Fodpars halve Længde.

3die Par Bagkropslemmer (Fig. 11) have den ydre Gren simpelt konisk og kun forsynet med en enkelt terminal Børste.

4de Par Bagkropslemmer (Fig. 12) række adskilligt udenfor Spidsen af det midterste Halevedhæng. I sin Bygning ere de meget nøie overensstemmende med samme hos foregaaende Art, men skille sig strax ved den meget betydeligere Længde af den ydre Grens Endesvøbe.

Nærværende Art, der vistnok tidligere har været sammenblandet med foregaaende,

kjendes let fra denne ved sin ringere Størrelse, mere undersætsige Kropsform, rigelige Pigmentering, samt ved de kortere og bredere Antenneblade.

Den blev først af mig observeret ved Christiania, hvor den ikke er ualmindelig sammen med M. inermis. Senere har jeg truffet den paa flere andre Steder ved vor Syd- og Vestkyst lige til Lofoten, dels i Selskab med hin Art, dels med M. flexuosus. Den er ligeledes af Dr. Meinert opført fra de danske Kyster.

---

23. **Mysis inermis**, Rathke.

(Tab. XXVII).

Mysis inermis, H. Rathke, Beyträge zur Fauna Norvegens, pg. 20.
Mysis inermis, Lilljeborg, Øfversigt af Vet. Akad. Handl. 1852, pg. 3.
Mysis cornuta, Krøyer, Nat. Tidsskr. 3die Række I, pg. 26, tab. 1, fig. 3 a—g.
Mysis truncatuta, G. O. Sars, Beretning om en i Sommeren 1863 foretagen zoologisk Reise, pg. 16 (monstrositas).
Mysis inermis, Norman, Last Report on dredging among the Shetland isles. Report of the British Association for the Advancement of Science 1868, pg. 266.

Charact. spec.:

Corporis forma sat abbreviata, cephalothorace antice corpore postico vix angustiore, segmento ultimo sat elongato.

Scutum dorsale breve, segmentum cephalothoracis posticum et partem dorsalem antecedentis nuda relinqvens, antice medio perparum productum, margine frontali æqvaliter arcuato, spina frontali inter oculos libere porrecta.

Oculi sat magni et crassi, cylindro-clavati, utrinqve scutum longe superantes, pigmento dimidiam circiter oculi partem occupante.

Antennarum superiorum pedunculus sat fortis, tertiam circiter cephalothoracis longitudinis partem asseqvens, articulo 1mo ceteris 2 junctis longitudine æqvali; flagellum externum interno plus duplo longius.

Antennarum inferiorum sqvama pedunculo superiorum tertia modo parte longior, forma oblongo-lineari, ubiqve fere latitudine eadem, qvater circiter longior qvam latior, apice sat obliqve truncato, angulo externo spina sat vadida armato, interno longe ante eandem producto, margine externo omnino recto læviqve, interno et apice longe setiferis; pedunculus flagelli sqvama dimidia parte brevior.

Pedes sat validi, tarso articulo antecedenti longitudine æqvali, 4-articulato, ungve terminali bene conspicuo.

Pleopoda penultimi paris in mare ultra apicem telsonis porrecta, ramo externo flagello singulo biarticulato sat elongato instructo.

Telson tertiam corporis postici longitudinis partem æqvans, elongato-qvadrangulare, apicem versus sensim paulo attenuatum, postice medio profunde incisum, incisura tertiam fere telsonis longitudinis partem occupante antice valde angusta, fere rimæformi, lobis terminalibus obtusis aculeo anguli exterioris brevi armatis, spinis marginalibus utrinqve circiter 16, ultimo ab apice sat remoto.

Uropoda angusta, lamina interna telsone paulo breviore otolitho sat magno prædita, intus sub setis marginalibus aculeis 6 armata, externa illa plus 4ta parte longiore, sublineari.

Corpus nunc pellucidum maculis arborescentibus singulis regulariter dispositis ornatum, nunc totum dense fulvo vel brunneo pigmentatum.

Longit. feminæ adultæ 18^{mm}, maris paulo minor.

Beskrivelse af Hunnen.

Længden er sædvanlig omkring 18^{mm}, og den er saaledes betydelig mindre end de 2 i det foregaaende omtalte Arter.

Farven er meget variabel. Snart er nemlig Legemet ganske gjennemsigtigt og næsten vandklart, snart er det saa tæt pigmenteret, at det bliver ganske ugjennemsigtigt og af en mere eller mindre intensiv gul eller rødbrun Farve. Dette kommer af den mere eller mindre stærke Forgrening af Pigmentpletterne, hvis Kjerner man vil finde have en meget regelmæssig Anordning. Som sædvanlig ere de tydeligst udprægede paa Bagkroppen, hvor der paa hvert Segment sees i Midtlinien en dorsal og en ventral Pigmentplet, hvorfra svagere eller stærkere Forgreninger udgaa. Paa de øvre Antenners Skaft findes en meget distinkt Pigmentplet, der har den samme Beliggenhed som hos de 2 foregaaende Arter. En anden sees paa de nedre Antenners Blad nærmere dettes Ende. Paa det midterste Halevedhæng findes i den forreste Del 2 jevnsides stillede Pigmentstjerner og paa enhver af de 2 Sideplader en lignende. Disse Pigmentpletter danne tilsammen over Haleviften en enkelt noget buet Rad.

Kropsformen er (se Tab. XXVII, Fig. 1) betydelig kortere og mere undersætsig end hos de 2 i det foregaaende omtalte Arter, og Forkroppen er i sin forreste Del neppe smalere end Bagkroppen. Denne afsmalnes kun ganske svagt bagtil og har sidste Segment af temmelig betydelig Længde.

Rygskjoldet er meget kort og dækker som hos de foregaaende Arter kun ufuldstændigt Forkroppen. Fortil i Midten er det kun ganske svagt udbuet, uden nogen tydeligt markeret Pandeplade, hvorfor den temmelig stærke fra Panden mellem Øinenes Insertion udgaaende tornformige Fortsats træder tydeligt frem. De nedre forreste Hjørner ere som hos de 2 foregaaende Arter tydeligt vinkelformigt fremspringende.

Øinene ere temmelig store og tykke, men kun lidet udvidede mod Enden, derfor af næsten cylindrisk Form. Da de ere skilte i Midten ved et temmelig betydeligt Mellemrum, rage de til hver Side langt ud over Rygskjoldet. Den facetterede Del indtager omtrent Halvparten af Øiet og viser et mørkt i det grønlige faldende Pigment.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 3) er forholdsvis kraftigt udviklet, omtrent $^1/_3$ saa langt som Forkroppen og har 1ste Led af samme Længde som de 2 øvrige tilsammen. Sidste Led er noget udvidet mod Enden og har i den indre Kant 2 samt ved det indre Hjørne 8 Fjærbørster. Den indre Svøbe er omtrent dobbelt saa lang som Skaftet, den ydre dobbelt saa lang som den indre.

De nedre Antenners Blad (Fig. 4) er kun $^1/_3$ længere end de øvre Antenners Skaft, altsaa betydelig kortere end hos de 2 i det foregaaende omtalte Arter. Det er af aflang lineær Form, næsten overalt af ens Brede og neppe mere end 4 Gange saa langt som bredt. Enden er meget skjævt afskaaret i Retningen indenfra udad, saa at det indre Hjørne rager langt frem foran den til det ydre Hjørne fæstede Torn. Denne er som hos de 2 foregaaende Arter tydeligt afsat fra Bladet og noget udadrettet. Den ydre Kant af Bladet er glat og fuldkommen lige, den indre ganske svagt buet. Langs denne sidste og den skraat afskaarne Ende er til særegne Afsatser fæstet 30—40 lange og stærke Fjærbørster. Svøben er noget længere end de øvre Antenners ydre Svøbe; dens Skaft er omtrent halvt saa langt som Bladet og af cylindrisk Form, med de 2 sidste Led omtrent af ens Længde.

I Munddelenes Bygning er der ingen væsentlig Forskjel fra samme hos de 2 foregaaende Arter at notere.

Fødderne (Fig. 5) ere af temmelig kraftig Bygning og have Tarsen omtrent af det foregaaende Leds Længde samt kun sammensat af 4 Led, hvoraf det 1ste er længst. Endekloen er tydeligt udviklet, skjønt ikke meget kraftig. Svømmegrenen er af sædvanligt Udseende og har 10 Led i Endedelen.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 6) er af betydelig Størrelse, idet dets Længde er omtrent lig $^1/_3$ af Bagkroppen. Det er af den sædvanlige aflangt firkantede Form, bredest ved Basis og jevnt afsmalnende mod Enden. Denne har i Midten et dybt, næsten $^1/_3$ af Vedhængets Længde indtagende Indsnit, der i sin forreste Del er særdeles smalt, næsten spaltformigt, med Kanterne fint tandede. De ved Indsnittet fremkomne Endelober ere noget skjævt afrundede i Spidsen og bære ved det ydre Hjørne en kort bagudrettet Torn. Langs Vedhængets Sider findes paa hver Side omtrent 16 lignende Smaatorner, hvoraf den bageste er fæstet i nogen Afstand fra Spidsen.

De ydre Halevedhæng (Fig. 7) ere af temmelig spinkel Form. Den indre Plade er noget kortere end det midterste Halevedhæng og af den sædvanlige lancetdannede Form. Høreapparatet ved Basis er vel udviklet og har en temmelig stor glasagtig Otolith. Langs den forreste Del af den indre Rand findes under Randbørsterne 6 Torner, hvoraf den

bageste er fæstet i nogen Afstand fra de øvrige, omtrent ved Midten af Pladens Længde. Den ydre Plade er omtrent $^1/_4$ længere end den indre og af smal lineær Form.

Hannen (Fig. 2) er sædvanligvis noget mindre end Hunnen og viser de sædvanlige sexuelle Eiendommeligheder.

Den haarede Lap paa de øvre Antenners Skaft (Fig. 8) er temmelig stor, mere end halvt saa lang som Skaftet og viser i den ene Kant en tydeligt markeret Afsats.

De ydre Kjønsvedhæng (Fig. 9) ere af det sædvanlige Udseende, temmelig tykke, og forsynede ved Enden med en tynd, halvmaaneformig Kant, der er fint cilieret.

3die Par Bagkropslemmer (Fig. 10) have den ydre Gren bestaaende af 2, som oftest under en Vinkel med hinanden forbundne Segmenter uden al Børste- eller Tornbevæbning.

4de Par Bagkropslemmer (Fig. 11) række udover Spidsen af det midterste Halevedhæng og stemme i sin Bygning meget nær overens med samme hos de 2 foregaaende Arter. Den ydre Grens sidste Led er her dog ikke tydeligt afsat fra den enkle, meget stærkt udviklede Endesvøbe, og den ved Basis af denne fæstede Torn eller Børste er betydelig længere end hos hine Arter.

Jeg maa anse det for givet, at den her omhandlede Art er identisk med den af Rathke under ovenstaaende Navn omtalte Form. Beskrivelsen passer idethele fuldkommen paa nærværende Art, og, naar det heder, at de nedre Antenners Blad ikke er fuldt 3 Gange saa langt som bredt, saa kommer dette aabenbart deraf, at Rathke ikke har isoleret samme, men blot betragtet det saaledes som det viser sig, naar Dyret sees ovenfra, i hvilket Tilfælde (sml. Fig. 1) en god Del af Bladet er skjult af Øinene. At Krøyers M. cornuta er den samme Art, er ligeledes afgjort. Hvad Krøyer har kunnet ment ved sin M. inermis, er ikke godt at sige. Dr. Meinert er imidlertid tilbøielig til at antage, at Krøyer her har havt for sig den selvsamme Art. Ligeledes maa den af mig som M. truncatula opførte Art udgaa, da det Exemplar, hvorpaa Arten er grundet, aabenbart kun har været et monstrøst udviklet Individ af M. inermis.

Nærværende Art, der let kjendes ved sin forholdsvis korte og undersætsige Kropsform, den frit fremragende Frontaltorn samt ved Formen af de nedre Antenners Blad og af det midterste Halevedhængs Indsnit, synes at være den ved vore Kyster almindeligst forekommende Mysisart. Jeg har truffet den i større eller mindre Mængde saagodtsom paa alle de af mig her nøiere undersøgte Lokaliteter, ligefra Christianiafjorden til Vadsø, paa hvilket sidste Sted den endnu er særdeles hyppig. Udenfor Norge er den kjendt fra Danmark og Sveriges Kyster lige op til den botniske Bugt, samt fra de britiske Øer. Krøyer anfører endelig (l. c), at han har fundet et enkelt Exemplar af denne Art mellem Mysis oculata, nedsendte fra Spitsbergen.

Den forekommer ialmindelighed ganske nær Stranden paa 2—20 Favnes Dyb, især hvor Bunden er stenet og bevoxet med Alger.

24. **Mysis spiritus**, Norman.

(Tab. XXVIII).

Mysis spiritus, Norman, Ann. Nat. Hist. Ser. 3, Vol. VI, pg. 431, tab. 8, fig. 1.
Mysis spiritus, G. O. Sars, Beretning om en i Sommeren 1865 foretagen zoologisk Reise, pg. 19.

Charact. spec.:

Corporis forma gracillima, cephalothorace antice valde attenuato et corpore postico multo angustiore.

Scutum dorsale parvum segmentum totum posticum cephalothoracis et partem dorsalem 2 antecedentium nuda relinqvens, antice medio leviter productum et obtuse angulatum, angulis infero-lateralibus obsoletis.

Oculi elongati et angusti, subcylindrici, scutum utrinqve longe superantes, pigmento nigro partem modo parvam oculi occupante.

Antennarum superiorum pedunculus valde angustus, articulo basali ceteris 2 junctis paulo longiore extus ad apicem setis 2 validis recurvatis ornato, ultimo leviter dilatato; flagella qvam solito breviora.

Antennarum inferiorum sqvama pedunculo superiorum parum longior, anguste subrhomboidea, plus qvater longior qvam latior, apice obliqvissime truncato, angulo interno longe exserto, margine externo lævi in dentem excurrente, interno et apice longe setiferis; pedunculus flagelli eidem superiorum longitudine circiter æqvalis, articulo ultimo qvam antecedente multo breviore.

Maxillarum 2di paris articulus terminalis apicem versus dilatatus, subspathulatus, spinis circiter 10 validis marginis exterioris armatus.

Maxillipedum 1mi paris articulus 2dus et 3tius intus in processus laminares setiferos producti.

Pedes angusti et longe setiferi, tarso valde elongato ex articulis 7—9 composito, ungve terminali obsoleto.

Appendices genitales maris sat magnæ et crassæ, extus setis 6 ciliatis ornatæ.

Pleopoda penultimi paris in mare permagna, apicem appendicum caudalium nonnihil excedentia, parte basali ad apicem subito coarctata, ramo externo 5-articulato flagellis 2 inæqvalibus terminato.

Telson segmento ultimo vix longius, elongato-subqvadrangulare, prope basin sat constrictum, dein leviter attenuatum, marginibus lateralibus subflexuosis et aculeis utrinqve 20—30 minutis, ultimo ab apice leviter remoto, armatis, incisura postica sat lata, sextam circiter telsonis longitudinis partem occupante, lobis terminalibus angustis et sat divergentibus intus subtiliter pectinato-dentatis, extus ad apicem aculeo minuto armatis.

Uropoda angusta, lamina interna longitudinem telsonis æqvante, ad basin sat tumefacta, otolitho magno, margine interno fere toto sub setis spinis numerosis pectinatim ornato, lamina externa interna tertia parte longiore, valde angusta, sublineari.

Corpus pellucidissimum, hyalinum, fere absqve pigmento.

Longit. feminæ 18mm.

Beskrivelse af Hunnen.

Længden er omtrent den samme som hos foregaaende Art og overskrider neppe 18mm.

Hele Legemet er i høi Grad gjennemsigtigt og næsten vandklart, med kun yderst lidet Pigment. Af de hos de øvrige Arter saa ioinefaldende Pigmentstjerner langs Bagkroppens Rygside findes saaledes her intetsomhelst Spor. Kun paa Bugsiden af hvert Bagkropssegment sees en liden mørkebrun Pigmentplet, der paa enkelte Individer udsender en tynd, lidet forgrenet Udløber opad Siderne. Paa Brystposens Sider sees dog en temmelig stor, stjerneformigt forgrenet Pigmentplet og en lignende er temmelig constant tilstede ved Basis af det midterste Halevedhæng. Forresten ere alle Kropsvedhæng vandklare som det øvrige Legeme.

Kropsformen er (se Tab. XXVIII, Fig. 1) særdeles slank og langstrakt, og Forkroppen afsmalnes stærkt fortil, saa at den her selv er betydelig smalere end Bagkroppen. Denne sidste aftager successivt i Brede bagtil og har sidste Segment temmelig stærkt forlænget.

Rygskjoldet er meget lidet og lader hele sidste Forkropssegment og den dorsale Del af 2 foregaaende Segmenter ubedækkede. Fortil i Midten er det noget udbuet, dannende en stumpvinklet Pandeplade, der dog kun dækker en ubetydelig Del af de øvre Antenners Basalled. Rygskjoldets nedre forreste Hjørner ere yderst lidet fremspringende og bredt tilrundede, uden nogen saadan tandformig Fortsats, som hos de 3 i det foregaaende omtalte Arter.

Øinene ere særdeles smale, næsten cylindriske, mere end dobbelt saa lange som brede og rage til hver Side langt ud over Rygskjoldets Sider. Den facetterede Del indtager kun den yderste Trediepart af Øiet og viser et dybt sort Pigment.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 3) er af en ganske ualmindelig spinkel Form og har 1ste Led noget længere end de 2 øvrige tilsammen. Fra dette Leds ydre Fortsats udgaar 2 stærke bagudkrummede Fjærbørster foruden nogle betydeligt kortere og mindre tydeligt cilierede Smaabørster. Sidste Led er noget udvidet og bærer i den indre Kant 2 korte Fjærbørster; 6—7 noget længere saadanne ere fæstede til det indre Hjørne. Svøberne ere begge usædvanlig korte, dog den ydre noget længere end den indre.

De nedre Antenners Blad (Fig. 4) er forholdsvis lidet, kun ubetydelig længere end de øvre Antenners Skaft og af en meget smal rhombisk Form, idet den største Brede

neppe er lig $^1/_4$ af Længden. Enden er særdeles skraat afskaaret i Retningen indenfra udad, og det indre Hjørne udtrukket til en smal tungedannet Fortsats, der ved Spidsen viser den sædvanlige Tværsutur. Den ydre Kant af Bladet er ganske glat og gaar fortil ud i et kort tandformigt Fremspring, der ikke, som hos de 3 i det foregaaende omtalte Arter, er afsat fra Bladet. Hele den indre Kant og den skraat afskaarne Ende er derimod forsynet med en Rad af meget lange og stærke Fjærbørster. Svøben er forholdsvis kort, neppe af Forkroppens Længde; dens Skaft er omtrent af samme Længde som de øvre Antenners Skaft, simpelt cylindriskt, med sidste Led betydelig kortere end næstsidste.

2det Par Kjæver (Fig. 5) udmærke sig derved, at Endeleddet er stærkt, næsten spadeformigt udvidet og foruden med de sædvanlige Børster bevæbnet med circa 10 stærke, i sin ydre Del fint tandede Torner.

1ste Par Kjævefødder (Fig. 6) have 2det og 3die Led indad udgaaende i tungeformige, sammentrykte børstebesatte Fortsatser.

Fødderne (Fig. 7) ere af temmelig spinkel Bygning og navnlig i den indre Kant tæt børstebesatte. 4de Led er betydelig kortere end 3die, og de i den indre Kant fæstede Børster ordne sig her til tydelige Knipper. Tarsen er stærkt forlænget, næsten dobbelt saa lang som det foregaaende Led, jevnt afsmalnende mod Enden og sammensat af talrige korte Led. Paa de 3 forreste Fodpar har jeg fundet 9 paa 4de Fodpar 8 og paa de 2 bageste Par 7 Led i Tarsen. Endekloen er (se Fig. 8) aldeles rudimentær, kun repræsenteret af en ubetydelig Knude, hvortil er fæstet 2 ulige lange Børster. Svømmegrenen er af kraftig Bygning, med Basaldelen temmelig bred og Endedelen sammensat af 9 Led.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 9) er forholdsvis kortere end hos de i det foregaaende omtalte Arter og neppe længere end sidste Segment. Det viser den sædvanlige aflangt firkantede Form og er nær Basis temmelig stærkt indknebet, men derpaa mere jevnt afsmalnende mod Enden. Denne er ved et temmelig bredt, vinkelformigt Indsnit, der omtrent indtager $^1/_6$ af Vedhængets Længde, delt i 2 tilspidsede og stærkt divergerende Endelober, der i sin indre Kant ere fint tandede og ved Spidsen forsynede med en liden bagudrettet Torn. Sidekanterne af Vedhænget have et noget bugtet Forløb og ere bevæbnede paa hver Side med henimod 30 smaa, ensformigt udviklede Torner, hvoraf den bageste staar i temmelig Afstand fra Spidsen.

De ydre Halevedhæng (Fig. 11) ere af spinkel Bygning og udmærke sig navnlig ved den indre Plades eiendommelige Bevæbning. Denne Plade, hvis Længde omtrent er lig med det midterste Halevedhæng, har nemlig indad under Randbørsterne en skarp fremspringende, noget buet Kant, hvortil er fæstet et overordentlig stort Antal af fine, kamformigt ordnede Torner, der dog ikke naa til selve Spidsen, der er smalt udtrukken og alene forsynet med de sædvanlige Randbørster. Basis af denne Plade er meget stærkt opsvulmet og indeholder en stor og noget fladtrykt, glasklar Otolith. Den ydre Plade er omtrent $^1/_3$ længere end den indre og af en meget smal lineær Form.

Hannen (Fig. 2) er omtrent af samme Størrelse som Hunnen og ligesom denne særdeles gjennemsigtig og næsten vandklar.

Det til de øvre Antenners Skaft fæstede Appendix (Fig. 13) er over halvt saa langt som Skaftet og af den sædvanlige Bygning, men forsynet med usædvanlig lange og tætte Haarbørster.

De ydre Kjønsvedhæng (Fig. 13) ere forholdsvis af betydelig Størrelse og foruden de fine Børster ved Spidsen forsynede paa den ydre Side med 6 stærke Fjærbørster.

3die Par Bagkropslemmer (Fig. 14) have den ydre Gren omtrent af samme Længde som den indre og af simpel konisk Form samt forsynet med en enkelt fra Spidsen udgaaende cilieret Børste.

4de Par Bagkropslemmer (Fig. 15) ere overordentlig kraftigt udviklede og række selv et godt Stykke udenfor Spidsen af de ydre Halevedhæng. Basaldelen er mod Enden pludselig stærkt indknebet, idet den indre Kant her er stærkt concaveret, og indeholder særdeles kraftige Muskelbundter. Den indre Gren er af den sædvanlige rudimentære Beskaffenhed. Derimod er den ydre Gren enormt udviklet og bestaaende af 5 cylindriske Led, hvoraf de 2 sidste ere ganske korte. Til det noget udvidede sidste Led er fæstet 2 ulige lange divergerende Svøber, hvoraf den ydre er længst og i sin bagre Halvpart tæt ringet samt i den ydre Kant bevæbnet med korte Torner. Enden af Svøben er udtrukket til en fin traadformig Endesnært. Den indre Svøbe bestaar af 2 Segmenter, hvoraf det sidste er længst og ligeledes fint ringet eller leddet.

Sidste Par Bagkropslemmer (Fig. 16) skille sig fra samme hos Hunnen derved, at et kort Basalled har afsnøret sig fra den øvrige Del, saa at dette Par bliver 2-leddet.

Nærværende let kjendelige Art, som ved sin smækre Kropsform, det næsten vandklare Legeme og de smale forlængede Øine noget minder om Macropsis Slabberi, v. Bened.[1]), blev først opdaget af Norman ved Kysten af Durham i Fjærepytter og af ham paa ovenanførte Sted beskrevet og afbildet. I Sommeren 1865 gjenfandt jeg den ved vore Kyster paa en enkelt Lokalitet ved Lister, hvor den forekom i en grund Vig i enorme Masser, dannende langs Stranden et bredt, næsten sammenhængende Baand, der af Bølgeslaget blev ført snart nærmere op, snart længere ud paa Bugten. Dette er den eneste Lokalitet, hvor jeg hidtil har observeret den. Efter Dr. Meinert forekommer den ogsaa ved Danmarks Kyster. Derimod maa jeg betragte den af Goës efter Kindbergs Autoritet givne Opgift, at den er taget langt ud i Nordsøen, som beroende paa en Forvexling med følgende Art.

[1]) Se mit Arbeide over Middelhavets Mysider.

25. **Mysis ornata**, G. O. Sars.

(Tab. XXIX).

Mysis ornata, G. O. Sars, Beretning om en i Sommeren 1863 foretagen zoologisk Reise, pg. 18.

Mysis ornata, Norman, Last Report on dredging among the Shetland isles. Report of the British Association for the Advancement af Science 1868, pg. 266.

Charact. spec.:

Forma qvam in M. spiritu minus gracilis, cephalothorace antice corpore postico vix angustiore.

Scutum dorsale breve, antice medio parum prominens, margine frontali obtuse angulato, angulis infero-lateralibus rotundato-exsertis.

Oculi breves et crassi, vix longiores qvam latiores, pyriformes, scutum utrinqve parum modo superantes, pigmento plus dimidiam oculi partem occupante intus leviter emarginato.

Antennarum superiorum pedunculus sat robustus, articulo 1mo ceteris 2 junctis longitudine circiter æqvali, extus in processum setiferum sat prominentem excurrente, ultimo sat dilatato; flagella elongata, externo interno duplo longiore.

Antennarum inferiorum sqvama brevis pedunculo superiorum 4ta modo parte longiore, rhomboidea, vix triplo longior qvam latior, apice perobliqve truncato, angulo interno longe exserto, margine externo nudo in dentem ab apice ac a basi fere æqve remotum excurrente, interno et apice longe setiferis; pedunculus flagelli eodem superiorum paulo longior, articulo ultimo antecedente breviore.

Partes masticationis fere ut in M. spiritu.

Pedes tenues, tarso articulo antecedente paulo longiore 5-articulato, ungve terminali tenuissimo, setiformi.

Pleopoda penultimi paris in mare ad apicem appendicum caudalium porrecta, structura simili ac in M. spiritu, flagellis tamen minus elongatis, interno qvam externo dimidia parte breviore.

Telson sat magnum, segmento ultimo longius, apicem versus sat attenuatum, incisura postica qvartam fere telsonis longitudinis partem occupante, sat lata, fundo rotundato, lobis terminalibus parum divergentibus, acuminatis, aculeo apicali sat magno armatis, lateribus telsonis leviter flexuosis aculeis utrinqve circiter 30 sat elongatis, ultimo apici approximato instructis.

Uropoda structura solita, lamina interna telsone paulo breviore ad basin sat tumefacta, otolitho magno, intus sub setis marginalibus aculeis circiter 16 elongatis armata; externa interna tertia parte longiore, anguste lineari.

Corpus ubiqve pigmento læte rubro, fulvo et brunneo arborescente ornatum. Longit. feminæ adultæ 16mm.

Beskrivelse af Hunnen

Længden hos fuldvoxne Individer er ialmindelighed noget mindre end hos foregaaende Art og overskrider neppe 16mm.

Hele Legemet er prydet med et i forskjellige Farvenuancer, gult, rødt og brunt overgaaende forgrenet Pigment, der samler sig i større, temmelig regelmæssigt fordelte Skygninger. Legemet faar herved et eiendommelig broget Udseende, hvilket har givet Anledningen til Artsbenævnelsen. Paa Bagkroppens Rygside sees de sædvanlige Pigmentstjerner; men disse ere langtfra saa skarpt markerede som hos de foregaaende Arter. Brystposen er ialmindelighed saa tæt prydet med mørke Pigmentforgreninger, at den faar en temmelig ensformig castaniebrun Farve. Paa de nedre Antenners Blad og Halevedhængene sees ingen tydeligt begrændsede Pigmentstjerner; derimod ere disse Vedhæng mere eller mindre tydeligt farvede med et diffust rødgult Pigment.

Kropsformen er (se Tab. XXIX, Fig. 1) vistnok temmelig slank, men langtfra i den Grad som hos foregaaende Art. Forkroppen afsmalnes heller ikke saa stærkt fortil og er her neppe smalere end Bagkroppen. Denne er kraftigt udviklet og aftager successivt i Brede bagtil; dens sidste Segment er temmelig stærkt forlænget.

Rygskjoldet er som hos de foregaaende Arter meget kort, saa at sidste Forkropssegment og den dorsale Del af det foregaaende bliver ubedækket. Fortil er det kun lidet fremspringende, og den i Midten stumpvinklede Panderand lader derfor Øinenes Insertion ganske ubedækket. De nedre forreste Hjørner ere uddragne til en afrundet Lap, der delvis dækker til Siderne de nedre Antenners Basaldel.

Øinene ere korte og tykke, neppe længere end brede og af kort pæredannet Form. Da de tillige staa tæt sammen, rage de kun yderst ubetydeligt ud over Rygskjoldets Sider.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 3) er temmelig kort og kraftigt bygget. Dets 1ste Led er omtrent saa langt som de 2 øvrige tilsammen og gaar udad ud i en temmelig stærkt fremspringende, med en Del divergerende Børster besat Fortsats. Sidste Led er tydeligt udvidet mod Enden og bærer i den indre Kant 3, ved det indre Hjørne 8 stærke Fjærbørster. Svøberne ere temmelig stærkt forlængede, og den ydre omtrent dobbelt saa lang som den indre.

De nedre Antenners Blad (Fig. 4) er ganske kort, neppe mere end $^1/_4$ længere end de øvre Antenners Skaft, og af en meget eiendommelig skjæv, rhombisk Form. Det er ikke fuldt 3 Gange saa langt som bredt og har Enden særdeles skjævt afskaaret i Retningen indenfra udad, saa at det indre Hjørne i Form af en smal tungeformig Fortsats rager langt frem foran det ydre. Den ydre Kant af Bladet er ganske glat og løber

fortil ud i en liden tandformig Fortsats, der omtrent er lige langt fjernet fra Spidsen som fra Basis. Hele den indre Kant og den skraat afskaarne Ende er rundtom besat med lange og stærke Fjærbørster. Svøben er af mere end det halve Legemes Længde; dens Skaft er noget længere end de øvre Antenners Skaft og har 2det Led længst.

Munddelene stemme idethele nøie overens med samme hos foregaaende Art.

Fødderne (Fig. 5) ere af temmelig spinkel Bygning og mindre rigeligt børstebesatte end hos foregaaende Art. 4de Led er ogsaa her kortere end 3die, og Tarsen noget, skjøndt ikke meget længere end hint samt sammensat af 5 Led. Endekloen er (se Fig. 6) særdeles tynd, næsten børsteformig. Svømmegrenen forholder sig omtrent som hos foregaaende Art.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 7) ligner vistnok temmelig samme hos foregaaende Art, men viser dog enkelte constante Uligheder. Det er saaledes forholdsvis større, ikke ubetydelig længere end sidste Segment, og har det bagre Indsnit baade noget dybere og smalere. Endeloberne ere derfor ogsaa (se Fig. 8) mindre stærkt divergerende og har den apicale Torn større. Sidetornerne ere ligeledes betydelig længere og strække sig lige til Spidsen, saa at 6—7 staa bagenfor Indsnittets Bund.

De ydre Halevedhæng (Fig. 9) have den indre Plade mere regelmæssigt lancetdannet og noget kortere end det midterste Halevedhæng. Dens Basis er stærkt opsvulmet og indeholder en meget stor glasagtig Otolith. Langs den indre Kant af denne Plade findes kun 16 med temmelig regelmæssige Mellemrum stillede Torner. Den ydre Plade er omtrent $^1/_3$ længere end den indre og af smal lineær Form.

Hannen (Fig. 2) er ialmindelighed noget mindre end Hunnen og ligesom denne prydet med forskjelligt farvet Pigment.

Det til de øvre Antenners Skaft fæstede Appendix (Fig. 10) er meget stort, næsten af hele Skaftets Længde, forøvrigt af normalt Udseende.

De ydre Kjønsvedhæng (Fig. 11) vise ligeledes den sædvanlige Bygning og ere af middelmaadig Størrelse.

3die Par Bagkropslemmerne (Fig. 12) have den indre Gren bestaaende af 2 tydeligt afsatte Segmenter, hvoraf det forreste er bredt, pladeformigt og i Kanterne besat med talrige lange Hørebørster, medens det bageste er ganske smalt, lineært og langs sin nedre Flade forsynet med en enkelt Rad af stærke Fjærbørster. Den ydre Gren er betydelig kortere, smal konisk og forsynet med en enkelt fra Spidsen udgaaende Børste.

4de Par Bagkropslemmer (Fig. 13) ere meget kraftigt udviklede og række omtrent til Enden af de ydre Halevedhæng. I sin Bygning stemme de temmelig nær overens med samme hos foregaaende Art. Ligesom hos denne er Basaldelen af uregelmæssig Form og stærkt indknebet mod Enden. Den ydre Gren bestaar ogsaa her af 5 cylindriske Led,

men disses indbyrdes Længdeforhold er her noget forskjelligt. De 2 Endesvøber ere forholdsvis mindre og den indre neppe mere end halvt saa lang som den ydre.

Sidste Par Bagkropslemmer (Fig. 14) vise en svag Antydning til en lignende Afsnøring af et kort Basalled som hos foregaaende Art.

Fra M. spiritus, med hvem den her omhandlede Art har adskilligt tilfælles, kjendes den let ved sin mindre slanke Kropsform, den stærke og brogede Pigmentering af Legemet, de korte og tykke Øine, Antennebladenes Form etc. Meget nærmere synes den at komme en i Middelhavet forekommende og af mig (l. c.) nærmere beskreven Art, M. assimilis, der dog ogsaa frembyder tilstrækkelige distinctive Characterer til ikke at kunne forvexles med samme.

Jeg fandt denne smukke Form først i det indre af Christianiafjorden og ved Drøbak. Senere har jeg gjenfundet den paa mange andre Punkter saavel ved vor Syd- som Vestkyst og nordlig til Lofoten. Udenfor Norge er den observeret ved de britiske Øer (Norman) og ved Danmark (Meinert).

Den er en udpræget Dybvandsform og skiller sig herved mærkeligt i sin Levevis fra de øvrige Arter af denne Slægt, som i Regelen ere mere eller mindre littorale. Jeg har aldrig truffet den før i en Dybde af 15—20 Favne, hvorimod den ofte gaar ned til mindst 50 Favne.

---

26. **Mysis Lamornæ,** Couch.
(Tab. XXX).

Mysis Lamornæ, Norman, Ann. Nat. Hist. ser. 3, VI, tab. 8, fig. 4—5.
Mysis Lamornæ, Goës, Crustacea decapoda podophthalmia Sveciæ, pg. 15.
Mysis aurantia, G. O. Sars, Beretning om en i Sommeren 1863 foretagen zoologisk Reise, pg. 20.

Charact. spec:

Forma brevis et obesa, cephalothorace dilatato, corpore postico illo multo angustiore.

Scutum dorsale sat magnum, partem tamen dorsalem segmentorum 2 posteriorum cephalothoracis nudam relinqvens, antice parum productum, margine frontali medio obtuse angulato, angulis infero-lateralibus obtusis.

Oculi breves et crassi, fere globosi, scutum utrinqve parum modo superantes, pigmento nigerrimo maximam oculi partem occupante.

Antennarum superiorum pedunculus tertiam circiter cephalothoracis longitudinis

partem æqvans, structura solita, articulo basali ceteris 2 junctis æqvali; flagella sat elongata.

Antennarum inferiorum sqvama brevissima pedunculo superiorum vix longior, ovato-subrhomboidea, vix triplo longior qvam latior, apice obtuse acuminato, margine externo nulla spina vel dente armato medio sat arcuato, parte dimidia postica nuda, margine interno toto et parte dimidia antica exterioris longe setiferis; pedunculus flagelli eodem superiorum paulo brevior, sat fortis, articulo 2do longiore.

Maxillarum 2di paris articulus terminalis valde dilatatus fere circularis spinis 16 arcte appressis armatus.

Maxillipedum 1mi paris articulus 2dus et 3tius intus parum dilatati, flabellum magnum securiforme.

Pedes tenues et longe setiferi, tarso articulo antecedente parum longiore 4-articulato, articulo 1mo majore, ungve terminali bene conspicuo qvamqvam haud forti.

Telson haud magnum, qvartam circiter corporis postici longitudinis partem æqvans, oblongo-qvadrangulare, apicem versus sensim attenuatum, incisura postica qvintam circiter telsonis longitudinis partem occupante, lobis terminalibus acuminatis aculeo longo apicali armatis, lateribus telsonis in parte dimidia anteriore nudis dein aculeis utrinqve 10 minutis, ultimo ab apice remoto, præditis.

Uropoda mediocria, lamina interna longitudinem telsonis circiter æqvante, lanceolata, otolitho haud magno, intus sub setis marginalibus aculeis 7 armata, externa illa 4ta parte longiore, sublineari.

Corpus pellucidum, maculis minutis arborescentibus parum distinctis hic et illic instructum, cephalothorace tamen toto et extremitate corporis postici pigmento diffuso læte sangvineo tinctis.

Longit. feminæ adultæ vix 10mm. superans.

Beskrivelse af Hunnen.

Længden af den fuldvoxne ægbærende Hun synes neppe at overskride 10mm., og den hører saaledes til de mindste Arter af Slægten.

Legemet er temmelig gjennemsigtigt, men viser dog en meget distinkt og usædvanlig Farve, idet hele Forkroppen og den yderste Ende af Bagkroppen er prydet med et diffust intensiv blodrødt Pigment. Af de sædvanlig stjerneformigt forgrenede Pigmentpletter findes derimod kun svage Spor paa Bagkroppens Segmenter. Fortil skinner den usædvanlig store kugleformige Tyggemave tydeligt igjennem med en dyb brunsort Farve. Legemets forskjellige Vedhæng ere farveløse, alene med Undtagelse af det midterste Halevedhæng, paa hvilket et Par stjerneformige Pigmentpletter af rød Farve bemærkes.

Kropsformen er (se Tab. XXX, Fig. 1 og 2) usædvanlig kort og undersætsig, hvorved denne Art skiller sig fra de fleste til nærværende Slægt hørende Arter. Forkrop-

pen er temmelig tyk og fortil betydelig bredere end Bagkroppen. Denne er næsten af lineær Form, kun ganske umærkeligt afsmalnende bagtil og har sidste Segment noget, skjøndt ikke betydelig længere end de øvrige.

Rygskjoldet er forholdsvis temmelig stort, idet de bagre afrundede Sidelober skyve sig noget ud over Siderne af sidste Forkropssegment. Da dets bagre Kant imidlertid er stærkt udrandet i Midten, bliver den dorsale Del ikke blot af dette, men ogsaa af det foregaaende ubedækket. Fortil er Rygskjoldet kun lidet udbuet, saa at ingen tydelig Pandeplade kan adskilles. Panderanden danner imidlertid paa Midten en tydelig stump Vinkel, der dog lader Øinenes Insertion ubedækket. De nedre forreste Hjørner ere lidet fremstaaende og simpelt tilrundede.

Øinene ere særdeles korte og tykke, næsten kugleformige og kun lidet fremragende over Rygskjoldets Sider. Den facetterede Del indtager Størsteparten af Øiet og viser et dybt sort Pigment.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 3) er omtrent lig $\frac{1}{3}$ af Forkroppens Længde og af sædvanlig Bygning, med Basalledet omtrent saa langt som de 2 øvrige tilsammen. Sidste Led er tydeligt udvidet mod Enden og bærer i den indre Kant 2 og ved det indre Hjørne omtrent 6 Fjærbørster. Svøberne ere temmelig stærkt forlængede, og den ydre som sædvanlig længere end den indre.

De nedre Antenners Blad (Fig. 4) er særdeles lidet, neppe længere end de øvre Antenners Skaft, og af en skjævt oval eller rhombisk Form, med den største Brede omtrent lig $\frac{1}{3}$ af Længden. Den ydre Kant er paa Midten stærkt, næsten vinkelformigt bøiet og i sin bagre Halvpart nøgen, uden ethvert Spor af Torn eller tandformigt Fremspring. Hele den indre Kant og den forreste Halvpart af den ydre er derimod besat med en Rad af lange Fjærbørster. Selve Enden af Bladet er stumpt tilspidset og mangler den sædvanlige Trærsutur. Svøbens Skaft er noget kortere end de øvre Antenners Skaft og af temmelig plump cylindrisk Form, med 2det Led længst.

2det Par Kjæver (Fig. 5) have Endeleddet stærkt pladeformigt udvidet, næsten circulært og bevæbnet med 16 tæt sammentrængte Torner, foruden de sædvanlige Børster. Viften er temmelig stor, af smal elliptisk Form og forsynet med et betydeligt Antal korte Fjærbørster.

1ste Par Kjævefødder (Fig. 7) have 2det og 3die Led kun lidet udvidede indad. Viften er af en usædvanlig Form, idet den gaar ud i 2 tilspidsede Flige, hvorved den næsten bliver øxeformig.

Fødderne (Fig. 8) ere temmelig spinkle og have 3die og 4de Led omtrent af ens Længde. Tarsen er kun lidet længere end 4de Led og sammensat af 4 Led, hvoraf det 1ste er temmelig stort, længere end de 2 følgende tilsammen. Endekloen (se Fig. 9) er tydeligt udviklet, skjøndt meget svag. Svømmegrenen er usædvanlig kraftig, med Basaldelen bred og pladeformig og Endedelen sammensat af 9 Led.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 10 og 11) er forholdsvis temmelig kort, idet det neppe opnaar mere end $^1/_4$ af Bagkroppens Længde. Det viser den sædvanlige aflangt firkantede Form og afsmalnes ganske jevnt lige fra Basis af, saa at Sidekanterne faa et næsten fuldstændig lige Forløb. I sin forreste Halvpart ere disse ganske nøgne, længere bagtil staa paa hver Side omtrent 10 smaa Torner, hvoraf den bageste er noget fjernet fra Spidsen. Bagtil er Vedhænget ved et temmelig dybt, $^1/_5$ af dets Længde indtagende, vinkelformigt Indsnit delt i 2 tilspidsede Flige, hvoraf enhver paa Spidsen bærer en usædvanlig lang bagud rettet Torn. Indsnittets Kanter ere som sædvanligt fint og regelmæssigt tandede.

De ydre Halevedhæng (Fig. 12) ere af sædvanligt Udseende. Den indre Plade er omtrent af samme Længde som det midterste Halevedhæng, stærkt opsvulmet ved Basis samt her forsynet med en vel udviklet, skjøndt ikke meget stor glasagtig Otolith. Langs den indre Rand af denne Plade findes under Randbørsterne 7 med temmelig lange Mellemrum skilte Torner. Den ydre Plade er omtrent $^1/_4$ længere end den indre og af lineær Form.

Hannen kjender jeg kun efter et mindre, endnu aabenbart ikke fuldt udviklet Exemplar.

Det til de øvre Antenners Skaft fæstede Appendix var kun tilstede i Form af en ubetydelig konisk Fortsats uden al Børstebesætning.

3die Par Bagkropslemmer havde den ydre Gren ligeledes særdeles kort og knudeformig.

4de Par Bagkropslemmer (Fig. 13) vare mere udviklede, skjøndt betydelig kortere end hos de i det foregaaende omtalte Arter, idet de neppe rakte til Enden af sidste Segment. I sin Bygning lignede de meget samme af følgende Art. Basaldelen var simpel aflang-firkantet, og den indre Gren omtrent af samme Udseende som de tilsvarende Lemmer hos Hunnen. Den ydre Gren dannede en simpel cylindrisk Stamme af Basaldelens dobbelte Længde og inddelt i 5 Led, hvoraf det 1ste var længst, de 2 sidste ganske korte og hvert bevæbnet med en forholdsvis kort, ucilieret Torn (rudimentær Svøbe).

Efter nøiere Undersøgelse og efterat have confereret med Norman, maa jeg nu anse denne af mig tidligere som en ny Art under Benævnelsen M. aurantia opførte Form som identisk med den af nævnte Forsker (l. c.) beskrevne M. Lamornæ. Den er let kjendelig fra alle vore Mysiser ved sin usædvanlig korte og undersætsige Kropsform, blodrøde Farve samt ved Antennebladenes og det midterste Halevedhængs Form og Bevæbning.

Arten er foruden ved Norge kjendt fra de britiske Øer (Couch, Norman), Bohuslän (Goës) og Danmarks Kyster (Meinert), men synes overalt at være sjelden. Hos os har

jeg truffet den paa 2 vidt adskilte Lokaliteter, nemlig ved Christiania og Lofoten, paa begge Steder kun i enkelte Exemplarer. Den synes i Regelen at forekomme paa maadeligt Dyb (6—10 Favne), men gaar dog undertiden betydelig dybere ned, nemlig til 50 Favne, fra hvilket Dyb det af mig ved Lofoten erholdte Exemplar optoges.

---

27. **Mysis oculata**, Fabr.
(Tab. XXXI).

Cancer oculatus, O. Fabricius, Fauna grønlandica No. 222.
Mysis Fabricii, Leach, Lin. Transact. XI pg. 350.
Mysis oculata, Krøyer, Nat. Tidskr. 3die Række I, pg. 13. Gaimard voyage en Scandinavie, Crust., tab. VIII, fig. 2 a—r.

Charact. spec.:

Forma subgracilis, cephalothorace antice latitudinem corporis postici æqvante.

Scutum dorsale mediocre, antice medio leviter productum, lamina frontali distincta, sed brevi, anguste rotundata, angulis infero-lateralibus obsoletis.

Oculi magni, pyriformes, paulo longiores qvam latiores, utrinqve scutum longe superantes, pigmento partem majorem oculi occupante intus leviter emarginato.

Antennarum superiorum pedunculus qvartam circiter cephalothoracis longitudinis partem æqvans, sat robustus, articulo basali ceteris 2 junctis fere æqvali, processu externo setifero sat prominente, ultimo clavato setis longis et plumosis anguli interioris instructo.

Antennarum inferiorum sqvama duplam fere pedunculi superiorum longitudinem asseqvens, ovato-lanceolata, 6ies circiter longior qvam latior, apice obtuse acuminato, marginibus undiqve setiferis, externo subrecto, interno leviter arcuato; pedunculus flagelli eodem superiorum brevior, articulo 2do majore.

Maxillarum 2di paris articulus terminalis latissimus, spathulatus, spinis 20—30 validis marginis exterioris armatus.

Maxillipedum 1mi paris articulus 2dus et 3tius intus in processus lingvæformes setiferos exserti.

Pedes dense setiferi, articulo 4to antecedente breviore, tarso elongato ex articulis 6—7 composito, ungve terminali tenuissimo, setiformi.

Pleopoda maris 3tii paris ramis longitudine subæqvalibus, externo cylindrico 4-articulato; 4ti paris segmentum ultimum parum superantia, ramo externo truncum simplicem 6-articulatum aculeis 2 brevibus pro flagellis instructum formante.

Telson sat magnum, tertiam fere corporis postici longitudinis partem asseqvens, elongato-qvadrangulare, apicem versus leviter attenuatum, aculeis lateralibus numerosis (utrinqve 20—30), ultimo apici approximato, incisura postica sat profunda qvintam telsonis longitudinis partem occupante, fundo rotundato, marginibus antice parum divergentibus, fere parallelis, et dense aculeatis, lobis terminalibus obtusis aculeo minuto apicali munitis.

Uropoda elongata, lamina interna tamen telsonis longitudinem non asseqvente, ad basin modice tumefacta, otolitho magno, intus sub setis marginalibus aculeis 7 armata, externa interna fere tertia parte longiore, sublineari.

Corpus imprimis in superficie dorsali maculis obscuris valde arborescentibus et regulariter dispositis ornatum.

Longit. feminæ adultæ 24^{mm}.

Beskrivelse af Hunnen.

Længden af de nærmere undersøgte Exemplarer gaar op til 24^{mm}. Den hører altsaa til de større Arter af Slægten.

Legemet er altid prydet med stærkt forgrenede mørkebrune Pigmentstjerner, der navnlig langs Rygsiden ere tydelige og give Dyret en mere eller mindre mørk Farve. Derimod ere Kroppes Vedhæng fordetmeste farveløse. Dog bemærkes paa det midterste Halevedhæng altid i dets forreste Del 2 mere eller mindre stærkt forgrenede, jevnsides stillede Pigmentstjerner.

Kropsformen er (se Tab. XXXI, Fig. 1) temmelig slank, dog i mindre Grad end f. Ex. hos M. flexuosa. Forkroppen afsmalnes vistnok noget fortil, men er dog her neppe meget smalere end Bagkroppen. Denne aftager noget i Brede bagtil og har sidste Segment temmelig stærkt forlænget, næsten af de 2 foregaaende Segmenters Længde.

Rygskjoldet er forholdsvis temmelig stort, idet dets bagre afrundede Sidelapper delvis dække sidste Segment; derimod bliver den dorsale Del saavel af dette som foregaaende Segment ubedækket. Fortil i Midten danner det en tydelig, omend kort, smalt tilrundet Pandeplade, der skyder frem mellem Øinenes Insertion. De nedre forreste Hjørner ere simpelt afrundede.

Øinene ere forholdsvis meget store, stærkt fortrykkede i Enden eller af pæredannet Form, noget længere end brede, og rage til hver Side langt udover Rygskjoldet. Den facetterede Del indtager Størsteparten af Øiet og viser et mørkt, i det grønlige spillende Pigment.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 3) er af temmelig kraftig Bygning og omtrent lig $^1/_4$ af Forkroppens Længde. 1ste Led er saa langt som de 2 øvrige tilsammen og gaar paa den ydre Side ud i en temmelig stærkt fremspringende børstebesat Fortsats. Sidste Led er stærkt udvidet mod Enden, næsten kølleformigt, og bærer i den indre Kant

4 og ved det indre Hjørne 9 stærke Fjærbørster. Svøberne ere temmelig lange og vise det sædvanlige indbyrdes Forhold.

De nedre Antenners Blad (Fig. 4) er af betydelig Størrelse, næsten dobbelt saa langt som de øvre Antenners Skaft, og af en temmelig smal, oval-lancetdannet Form, med den største Brede neppe større end $^1/_6$ af Længden. Bladets Ende er stumpt tilspidset og forsynet med den sædvanlige Tværsutur. Den ydre Kant er næsten lige, medens den indre viser en ganske svag og jevn bueformig Krumning. Rundt alle Kanter af Bladet, fra Basis til Spidsen findes en uafbrudt Rad af stærke Fjærbørster, hvoraf de til den indre Kant fæstede ere længst. Svøbens Skaft er kortere end de øvre Antenners Skaft, cylindriskt, med 2det Led længst.

2det Par Kjæver (Fig. 5) have Endeleddet særdeles bredt, spadeformigt og langs den ydre Kant forsynet med en regelmæssig Rad af circa 24 Torner. Viften er forholdsvis liden og af triangulær Form.

1ste Par Kjævefødder (Fig. 6) have den fra Basalleddet indad udgaaende Plade særdeles stor, og de 2 følgende Led ere ligeledes stærkt udvidede indad, dannende skraat fortil rettede tungeformige, med stærke Børster besatte Fortsatser.

Fødderne (Fig. 7) ere temmelig stærkt forlængede og rigeligt børstebesatte. Af Leddene er det 3die størst og betydelig længere end 4de. Tarsen er stærkt udviklet, idet den omtrent indtager $^1/_3$ af Fodens Længde og sammensættes af 6—7 Led foruden Endekloen, der er særdeles tynd og svag. Svømmegrenen er af sædvanligt Udseende og har Endedelen sammensat af 9 Led.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 8) er af betydelig Størrelse, næsten ligt $^1/_3$ af Bagkroppens Længde, og viser den sædvanlige langstrakt-firkantede Form. Det afsmalnes temmelig jevnt bagtil, hvorfor ogsaa Sidekanterne have et kun svagt bugtet Forløb Paa hver Side ere disse bevæbnede med henimod 30 stærke Torner, hvoraf den bageste staar i ubetydelig Afstand fra Spidsen. Denne er ved et temmelig dybt, $^1/_5$ af Vedhængets Længde indtagende Indsnit delt i 2, i Enden stumpt afrundede Flige. Indsnittet er temmelig bredt, idet Bunden ikke er vinkelformig, men afrundet, og dets Kanter, der i den forreste Del kun ere lidet divergerende, eller næsten parallele, ere bevæbnede med de sædvanlige tæt stillede fine Torner. Ved det ydre Hjørne af enhver af Endeloberne staar en enkelt Torn af samme Størrelse og Beskaffenhed som Sidetornerne, med hvilke den danner en fortløbende Række. Hos meget unge Exemplarer har det bagre Indsnit en helt anden Form end hos de voxne. Det er nemlig her (se Fig. 10) vinkelformigt, med Sidekanterne næsten lige og stærkt divergerende, hvorved det faar et meget lignende Udseende som hos følgende Art.

De ydre Halevedhæng (Fig. 9) ere af temmelig langstrakt Form. Den indre Plade opnaar dog ikke fuldt det midterste Halevedhængs Længde og viser den sædvanlige lancetdannede Form. Basis er noget, skjøndt ikke betydeligt opsvulmet og indeslutter en

temmelig stor glasagtig Otolith. Langs den indre Kant af Pladen findes i dens forreste Del under Randbørsterne 7 tynde Torner. Den ydre Plade er næsten $^1/_3$ længere end den indre og af smal lineær Form.

Hannen (Fig. 2) er omtrent af Hunnens Længden og temmelig lig denne, da de sexuelle Characterer ikke ere her saa skarpt fremtrædende som hos de i det foregaaende omtalte Arter.

Det til de øvre Antenners Skaft fæstede Appendix (Fig. 11) er vistnok af meget anselig Længde, nemlig næsten som hele Skaftet, men af meget enklere Bygning end hos de øvrige Arter. Det danner nemlig kun en ganske simpel smalt konisk Fortsats uden ethvert Spor af det hos de øvrige Arter forekommende zigzagformige Baand med sin tætte Haarbesætning. Jeg antog først, at de af mig undersøgte Hanner endnu ikke vare fuldt udviklede; men efter senere at have undersøgt et stort Antal Exemplarer fra forskjellige Lokaliteter, maa jeg antage, at dette Vedhæng ikke udvikler sig videre.

De ydre Kjønsvedhæng (se Fig. 2) ere temmelig smaa, men vise forøvrigt den sædvanlige Structur.

3die Par Bagkropslemmerne (Fig. 12) have begge Grene omtrent af samme Længde. Den indre Gren er uleddet og af samme Beskaffenhed som de tilsvarende Lemmer hos Hunnen. Den ydre Gren er cylindrisk og delt i 4 tydeligt afsatte Led, hvoraf det 5te er længst, saa langt som de øvrige tilsammen. Fra Enden af sidste Led udgaa et Par meget smaa Børster eller Torner og en lignende er fæstet til den ydre Kant af ethvert af de 3 foregaaende Led.

4de Par Bagkropslemmer (Fig. 13) ere forholdvis kun lidet udviklede og række ikke synderligt ud over Enden af sidste Segment. Basaldelen er temmelig svag og overalt jevn bred. Den indre Gren er af sædvanligt Udseende og bestaar af 2 utydeligt begrændsede Segmenter. Den ydre Gren er ikke meget længere end Basaldelen og danner en simpel cylindrisk, i 6 uligestore Led inddelt Stamme. Istedetfor de sædvanlige Endesvøber findes kun 2 korte uciliierede Torner, hvoraf den ene udgaar fra Spidsen den anden fra den ydre Kant af næstsidste Led.

Sidste Par Bagkropslemmer (Fig. 14) have ved Roden et tydeligt afsat Basalled.

Nærværende ved Baskaffenheden af de nedre Antenners Blad fra alle de i det foregaaende omtalte let kjendelige Art er først opstillet af O. Fabricius under Benævnelsen Cancer oculatus, senere nøiere beskrevet og afbildet af Krøyer.

Den er en ægte arktisk Form og forekommer i enorme Mængder i de polare Have, hvor den til visse Tider af Aaret skal udgjøre den fornemste Næring for visse Bardehvaler ligesom ogsaa for Teisten og andre Søfugle. Foruden ved Grønland, hvor Arten

først blev opdaget, er den kjendt fra Spitsbergen samt fra Nordamerikas Nordostkyst (Labrador). Desuden har jeg taget den under vor Nordhavs-Expedition ved Island (Reikjavik) og ved Jan Mayen, paa hvilket sidste Sted den forekom i ganske enorme Mængder. Ved Norges Kyster var den hidtil ikke antruffen; men paa min sidste Finmarks-reise fandt jeg den, skjøndt temmelig sparsomt i Varangerfjorden ved Vadsø og Mortensnæs. De her forefundne Exemplarer skille sig vistnok i enkelt Henseender noget fra den ved Jan Mayen forekommende Form, uden at dog disse Forskjelligheder i nogen Maade kunne begrunde nogen specifisk Adskillelse. Alle de af mig i Varangerfjorden indsamlede Exemplarer vare fuldvoxne, ægbærende Hunner. Den her givne Afbildning af Hannen er efter et ved Jan Mayen taget Exemplar.

Arten synes i Regelen at forekomme paa maadeligt Dyb, fra 6 til 20 Favne.

---

28. **Mysis relicta**, Lovén.
(Tab. XXXII).

Mysis relicta Lovén, Øfversigt af Vet. Akad. Førh. 1861, pg. 285.

Mysis oculata, var. relicta, G. O. Sars, Histoire naturelle des Crustacés d'eau douce de Norvége I, pg. 14, tab. I—III.

Mysis relicta, Smith, Crustacea of the fresh waters of the United States. United States Commission of Fish and Fisheries, Commissioners Report 1872—73, pg. 642, tab. 1, fig. 2.

Charact. spec.:

Speciei antecedenti forma et structura valde affinis et verosimili ab eadem orta.

Scutum dorsale sat magnum partem modo dorsalem segmentorum 2 posteriorum cephalothoracis nudam relinqvens, margine postico medio inciso-marginato, lamina frontali brevi, obtuse angulata.

Oculi magni, pyriformes, scutum utrinqve longe superantes.

Antennarum superiorum pedunculus structura fere exacte eadem ac in M. oculata.

Antennarum inferiorum sqvama pedunculo superiorum qvarta modo parte longior, ovato-elliptica, qvater longior qvam latior, marginibus undiqve setiferis; pedunculus flagelli dimidiam sqvamæ longitudinem æqvans.

Partes masticationis et pedes fere exacta ut in M. oculata.

Pleopoda penultimi paris in mare brevissima segmentum penultimum parum superantia, ramo externo ne duplam qvidem interni longitudinem asseqvente.

Telson segmento ultimo vix longius, oblongo-qvadrangulare, apicem versus sensim attenuatum, marginibus lateralibus subrectis aculeis utrinqve circiter 16, posterioribus intervallis longioribus inter se dispositis, ultimo ab apice sat remoto, armatis, incisura postica brevissima et lata, vix nonam telsonis longitudinis partem occupante, fundo angulato, marginibus rectis et divergentibus, lobis terminalibus triangularibus aculeo apicali sat longo armatis.

Uropoda structura fere eadem ac in M. oculata, sed paulo breviora.

Corpus pellucidum maculis regularibus parum arborescentibus ornatum.

Longit. feminæ vix $18^{mm.}$ superans.

Beskrivelse af Hunnen.

Længden af de største af mig undersøgte Exemplarer overstiger ikke 18^{mm}, og den er saaledes betydelig mindre end foregaaende Art.

Legemet er temmelig gjennemsigtigt, af svag gulagtig Farve og prydet med et vist Antal kun lidet forgrenede Pigmentpletter, hvis Anordning er ganske den samme som hos foregaaende Art.

Kropsformen er (se Tab. XXXII, Fig. 1) omtrent som hos foregaaende Art. Dog synes Forkroppen bagtil noget bredere og Bagkroppen stærkere afsmalnende mod Enden.

Rygskjoldet er forholdsvis stort, idet det kun lader den dorsale Del af de 2 sidste Forkropssegmenter fri. Dets bagre Rand er i Midten stærkt, næsten vinkelformigt udrandet. Pandepladen forholder sig omtrent som hos foregaaende Art, men er noget mindre afrundet.

Øinene synes forholdsvis ikke fuldt saa store, men stemme forøvrigt hvad Formen angaar fuldkommen overens med samme hos M. oculata.

Det samme er ogsaa Tilfældet med de øvre Antenners Skaft (Fig. 3) der indtil de mindste Detailler er ens bygget.

De nedre Antenners Blad (Fig. 4) synes derimod temmelig forskjelligt. Det er nemlig forholdsvis betydelig kortere og neppe mere end $^1/_4$ længere end de øvre Antenners Skaft, af oval eller elliptisk Form, med den største Brede omtrent lig $^1/_4$ af Længden. Ligesom hos foregaaende Art er det rundtom forsynet med stærke Fjærbørster. Svøbens Skaft er omtrent halvt saa langt som Bladet og viser det samme indbyrdes Forhold af Leddene som hos foregaaende Art.

2det Par Kjæver (Fig. 6) have Endeleddet ikke fuldt saa bredt som hos foregaaende Art og bevæbnet med et ringere Antal (omtrent 16) Torner. Forøvrigt stemme disse Kjæver ligesom de øvrige Munddele fuldkommen overens med samme hos M. oculata.

Heller ikke i Føddernes Bygning (se Fig. 7) er der nogen bemærkelig Forskjel at opdage.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 8) er forholdsvis mindre end hos foregaaende Art og neppe længere end sidste Segment. Det er af aflang firkantet Form og afsmalnes ganske jevnt mod Enden, saa at Sidekanterne have et næsten fuldstændig lige Forløb. Disse ere paa hver Side bevæbnede med 16—20 Torner, der ved Basis staa meget tæt sammen, men mod Enden blive videre adskilte. Navnlig er dette Tilfældet med de 3 bageste Torner; den sidste af disse er ligeledes fjernet adskilligt fra Spidsen. Det bagre Indsnit (se Fig. 9) er særdeles kort og bredt, neppe indtagende mere end $^1/_9$ af Vedhængets Længde. Bunden er vinkelformig og Kanterne fuldkommen lige, stærkt divergerende og forsynede med de sædvanlige tæt stillede Torner. Ved Spidsen af de korte, triangulære Endelober er fæstet en enkelt, temmelig stærk, bagud rettet Torn.

De ydre Halevedhæng (Fig. 10) skille sig fra samme hos M. oculata hovedsagelig kun ved forholdsvis mindre Længde. Den indre Plade er omtrent saa lang som det midterste Halevedhæng og har i den indre Kant kun 4 Torner.

Hannen (Fig. 2) ligner særdeles meget Hunnen og har de sexuelle Characterer kun lidet fremtrædende.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 11) er noget kraftigere bygget end hos Hunnen. Det ved Enden fæstede Appendix (Fig. 12) er neppe mere end halvt saa langt som Skaftet og viser en lignende simpel Bygning som hos foregaaende Art.

De ydre Kjønsvedhæng (se Fig. 2) ere meget smaa, forøvrigt af sædvanligt Udseende.

3die Par Bagkropslemmer (Fig. 13) bestaa som sædvanlig hver af en Basaldel og 2 Grener. Basaldelen er meget kort og i Enden skraat afskaaret. Den indre Gren svarer i sin Bygning nøie til de tilsvarende Lemmer hos Hunnen. Den ydre Gren er særdeles liden, neppe halvt saa lang som den indre og af smal cylindrisk Form samt bestaaende af 3 Led, hvoraf det 1ste er længere end de 2 øvrige tilsammen.

4de Par Bagkropslemmer (Fig. 14) ere forholdsvis meget lidet udviklede og rage kun lidet ud over næstsidste Segment. I sin Bygning vise de stor Overensstemmelse med samme hos M. oculata, men den ydre Gren er forholdsvis langt kortere og neppe mere end dobbelt saa lang som den indre.

De Characterer, hvorved nærværende Form skiller sig fra M. oculata, ere, som man vil have seet, hovedsageligt Formen og Størrelsen af de nedre Antenners Blad samt det midterste Halevedhængs Bygning. I begge disse Characterer er der i Virkeligheden, naar man betragter fuldvoxne Exemplarer af hver Form, en ikke ubetydelig Forskjel, saa at herefter vel en specifisk Adskillelse kunde være begrundet. Anderledes stiller imidlertid Forholdet sig, naar man sammenligner den her omhandlede Art med ganske unge Exemplarer af M. oculata. Man vil da finde en mærkværdig Overensstemmelse mellem

begge Former. Ungerne af M. oculata have Antennebladene fuldkommen af samme Form og Størrelse som hos de fuldvoxne Exemplarer af M. relicta, og ogsaa det midterste Halevedhæng (se Tab. XXXI, Fig. 10) viser stor Lighed med samme hos den her omhandlede Art og har navnlig det bagre Indsnit af en fuldkommen lignende Beskaffenhed. Jeg har paa Grund heraf tidligere (l. c.) udtalt det som min Anskuelse, at nærværende Form efter al Sandsynlighed direkte nedstammer fra hin høinordiske Art, og at den kun under de usædvanlige Forhold, hvorunder den nu lever, har antaget et bestemt Præg, der giver den mere Lighed med Ungerne af den oprindelige Stamform end med de Voxne. Skjøndt jeg fremdeles er af samme Anskuelse angaaende denne Forms genealogiske Forhold til M. oculata, har jeg dog troet at kunne opføre den her særskilt under det af Lovén for den anvendte specifiske Navn, da den ialfald nu for Tiden optræder som en bestemt udpræget og fra M. oculata let kjendelig Form.

Den blev først sammen med nogle andre, utvivlsomt fra Havet stammende Dyrformer opdaget i de store svenske Indsøer, Vettern og Venern, senere gjenfunden i flere andre Indsøer i Sverige, Finland og Rusland og nylig ogsaa i Øvre-Søen og Michigan-Søen i Nordamerika. Desuden skal den efter Goës ogsaa forekomme i den botniske Bugt. Hos os har jeg alene observeret den i vor største Indsø, Mjøsen, hvor den er meget almindelig. Den er især at træffe i Kanten af den fra Land mod Dybet heldende Bakke paa 6—20 Favne, men gaar ogsaa ned til meget betydelige Dyb (200 Favne).

29. **Mysis mixta**, Lilljeborg.
(Tab. XXXIII).

Mysis mixta, Lilljeborg, Øfvers. Vet. Akad. Førhandl. 1852, pg. 6.
Mysis latitans, Krøyer, Nat. Tidskr. 3die Række I, pg. 30, tab. 1, fig. 4 a—b.
Mysis mixta, G. O. Sars, Undersøgelser over Christianiafjordens Dybvandsfauna, pg. 35.

Charact. spec.:

Forma sat gracilis, cephalothorace antice angusto, corpore postico attenuato, segmento ultimo sat elongato.

Scutum dorsale breve, segmentum totum posticum cephalothoracis et partem dorsalem antecedentis nuda relinqvens, antice leviter productum, lamina frontali distincta, sed brevi, anguste rotundata, angulis infero-lateralibus obsoletis.

Oculi sat magni, pyriformes, paulo longiores qvam latiores, utrinqve scutum longe superantes, pigmento partem majorem oculi occupante.

Antennarum superiorum pedunculus qvartam cephalothoracis longitudinis partem æqvans, articulo basali ceteris 2 junctis distincte longiore, appendice hirsuta maris perlonga et angusta.

Antennarum inferiorum sqvama valde elongata, pedunculo superiorum fere triplo longior, anguste lanceolata vel subulata, 9ies circiter longior qvam latior, margine interno et externo toto setiferis, apice in spinam acutam excurrente; pedunculus flagelli eodem superiorum paulo brevior, tertiam sqvamæ longitudinis partem æqvans, articulo 2do majore.

Partes masticationis iisdem M. oculatæ simillimæ.

Pedes angusti, articulo 3tio majore, tarso valde elongato ex articulis 8—9 composito, ungve terminali parum conspicuo.

Pleopoda penultimi paris in mare sat magna, ad apicem fere appendicum caudalium porrecta, ramo externo elongato flagellis 2 inæqvalibus terminato.

Telson sat magnum apicem versus sensim attenuatum, marginibus lateralibus parum flexuosis utrinqve aculeis circiter 30, ultimo apici approximato, armatis, incisura postica sat profunda, fere qvartam telsonis longitudinis partem occupante, lobis terminalibus angustis et acuminatis, vix divergentibus aculeo minuto apicali instructis.

Uropoda angusta, lamina interna telsone paulo breviore intus sub setis marginalibus aculeis circiter 14 armata, otolitho sat magno, externa interna fere tertia parte longiore, perangusta, lineari, leviter extus curvata.

Corpus pellucidum maculis arborescentibus fulvo-brunneis plus minusve variegatum.

Longit. feminæ adultæ 30mm.

Beskrivelse af Hunnen.

Længden gaar op til 30mm., og den er saaledes den største af alle vore Mysiser.

Legemet er temmelig gjennemsigtigt, men mere eller mindre broget af forskjelligfarvet forgrenet Pigment, der udstraaler fra tydelige langs Midtlinien af Legemet beliggende Kjærner. Som sædvanlig ere disse Kjærner tydeligst fremtrædende paa Bagkroppen, men bemærkes ogsaa paa Forkroppen, navnlig paa dennes bagre frie Segmenter. Kroppens Vedhæng ere mindre rigeligt pigmenterede. Dog bemærkes ialmindelighed langs ad den indre Kant af Antennebladene nærmere Spidsen en Del utydeligt begrændsede Pigmentstjerner, og 2 lignende have sin Plads jevnsides nær Basis af det midterste Halevedhæng.

Kropsformen er (se Tab. XXXIII, Fig. 1) meget smal og langstrakt, og de stærkt forlængede Antenneblade og Halevedhæng bidrage end ydermere hertil. Forkroppen afsmalnes tydeligt fortil og er her neppe saa bred som Bagkroppen. Denne er af meget kraftig Bygning og aftager hurtigt i Brede bagtil; dens sidste Segment er temmelig stærkt forlænget og neppe mere end halvt saa bredt som 1ste.

Rygskjoldet er forholdsvis lidet og lader hele sidste Forkropssegment og den

dorsale Del af det foregaaende Segment ubedækket. Fortil i Midten er det noget fremspringende, dannende en tydelig, skjøndt ikke meget stor, smalt afrundet Pandeplade, der dækker Øinenes Insertion. De nedre forreste Hjørner ere særdeles stumpe og simpelt afrundede.

Øinene ere temmelig store, skjøndt forholdsvis mindre end hos M. oculata, af pæredannet Form og rage til hver Side langt ud over Rygskjoldet. Den facetterede Del indtager mere end Halvparten af Øiet og viser et mørkt, noget i det grønlige spillende Pigment.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 3) er omtrent lig $^1/_4$ af Forkroppens Længde og af sædvanlig Bygning. 1ste Led er tydeligt længere end de 2 øvrige tilsammen og har den ydre børstebesatte Fortsats temmelig stærkt fremspringende. Sidste Led er stærkt udvidet mod Enden og bærer i den indre Kant 3, ved det indre Hjørne 8 stærke Fjærbørster. Svøberne ere temmelig stærkt forlængede og den ydre som sædvanlig længere end den indre.

De nedre Antenners Blad (Fig. 4) er af meget betydelig Længde, næsten 3 Gange saa langt som de øvre Antenners Skaft, og af en særdeles smal lancetdannet eller næsten syldannet Form, med den største Brede neppe udgjørende mere end $^1/_9$ af Længden. Det afsmalnes ganske successivt mod Enden, der løber ud i en spids fortilrettet Torn (se Fig. 5), bag hvilken der ikke er Spor at se af nogen Tværsutur. Langs hele den indre og ydre Kant, ligefra Basis til den omtalte Endetorn, er fæstet en enkelt Rad af forholdsvis korte, men stærke Fjærbørster. Svøbens Skaft er noget kortere end de øvre Antenners Skaft eller omtrent lig $^1/_3$ af Bladets Længde, cylindrisk, med sidste Led noget kortere end andet.

2det Par Kjæver (Fig. 6) have stor Lighed med samme hos M. oculata. Ligesom hos denne er Endeleddet særdeles bredt, spadeformigt og bevæbnet med en Rad af circa 24 Torner.

1ste Par Kjævefødder (Fig. 7) have 2det og 3die Led indad udvidede til lange og smale, skraat fortilrettede tungeformige Fortsatser ligesom hos den omtalte Art.

Fødderne (Fig. 8) ere temmelig spinkelt byggede og have 3die Led længst. Tarsen er meget stærkt forlænget, omtrent indtagende $^1/_3$ af Fodens Længde, og er sammensat paa 1ste og sidste Par af 8, paa de øvrige Par af 9 Led. Endekloen er meget tynd, men dog ganske tydelig. Svømmegrenen viser den sædvanlige Bygning og har Endedelen 9-leddet.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 9) er af anselig Længde, betydelig længere end sidste Segment, og stærkt afsmalnende mod Spidsen. Sidekanterne ere kun ganske svagt bugtede og paa hver Side bevæbnede med omkring 30 ensformigt udviklede Torner, hvoraf den bageste er fæstet ganske nær Spidsen. Denne er ved et temmelig dybt, næsten $^1/_4$ af Vedhængets Længde indtagende Indsnit delt i 2 smale og tilspidsede, kun lidet divergerende Endeflige, der hver bærer i Spidsen en Torn af samme Beskaffen-

hed som de til Vedhængets Sidekanter fæstede. Indsnittets Kanter ere som sædvanlig tæt besatte med fine Torner.

De ydre Halevedhæng (Fig. 10) ere af meget spinkel Form. Den indre Plade er noget kortere end det midterste Halevedhæng og af smal lancetdannet Form, med Basis temmelig stærkt opsvulmet og forsynet med en stor og tydelig glasagtig Otolith. Langs den indre Kant af denne Plade findes under Randbørsterne omtrent 14 tynde Torner. Den ydre Plade er næsten $^1/_3$ længere end den indre, særdeles smal, linear og svagt udadkrummet.

Hannen (Fig. 2) er omtrent af Hunnens Størrelse og let kjendelig ved de her meget skarpt udprægede sexuelle Characterer.

Det til de øvre Antenners Skaft fæstede Appendix (Fig. 11) er ganske usædvanlig stærkt forlænget, selv noget længere end Skaftet, og af en særdeles smal, sammentrykt Form. Det er langs den nedre Kant besat med tætte, men forholdsvis korte Haarbørster.

De ydre Kjønsvedhæng (Fig. 12) ere af sædvanligt Udseende og middelmaadig Størrelse.

3die Par Bagkropslemmer (Fig. 13) have Basaldelen temmelig stor og muskuløs, af aflang firkantet Form. Den ydre Gren er noget længere end den indre, af smal cylindrisk Form og delt i 4 tydelige Led, hvoraf det 1ste er størst.

4de Par Bagkropslemmer (Fig. 14) ere særdeles kraftigt udviklede og række omtrent til Enden af de ydre Halevedhæng. Basaldelen er temmelig smal, uden nogen bemærkelig Indknibning ved Enden. Den indre Gren er af sædvanligt Udseende og bestaaende af 2 Segmenter, et kort og bredt basalt og et smalt med stærke Fjærbørster besat Endesegment. Den ydre Gren er særdeles stærkt forlænget, smalt cylindrisk og som hos de øvrige Arter delt i 5 Led, hvoraf 1ste, 3die og 4de omtrent ere ens lange, medens 2det og 5te ere betydelig kortere. Fra Enden af sidste Led udgaa 2 ulige lange, divergerende Svøber. Den indre af disse er 2-leddet og neppe mere end halvt saa lang som den ydre; begge vise mod Enden en tæt Leddeling og ere i den ene Kant besatte med fine Torner.

Sidste Par Bagkropslemmer (Fig. 15) have et tydeligt afsat kort Rodled, hvori et Par tynde Muskelbundter sees.

Nærværende ved Formen af Antennebladene fra alle de i det foregaaende omtalte Arter let kjendelige anselige Mysis blev først opdaget af Prof. Lilljeborg ved Skaanes Kyster (Kullaberg). Den er desuden kjendt fra de svenske Østersøkyster (Goës), Danmark (Meinert), Grønland (Krøyer), Nordamerikas Nordostkyst (Smith) samt Island, hvor jeg selv har taget den under 1ste Nordhavs-Expedition. Hos os har jeg truffet den meget almindelig ved Lofoten og hele Finmarkens Kyst lige til Vadsø, endelig i Trondhjemsfjorden samt paa en enkelt Lokalitet i det indre af Christianiafjorden (Svelvik).

Arten er udentvivl at betragte som en ægte arktisk Form, da den i vor arktiske Region baade er meget hyppigere og af langt anseligere Størrelse end længere Syd. I sin Levevis synes den egentlig at være en Dybvandsform, da jeg aldrig har truffet den nær Stranden mellem de øvrige Mysisarter, men først paa en Dybde af 20—30 Favne.

Den af S. Smith[1]) beskrevne Mysis stenolepis fra Nordamerikas Østkyst kommer nærværende Art overordentlig nær; men Smith har paa nedenanførte Sted fremhævet visse constante Afvigelser, der synes at maatte sætte dens Artsforskjel udenfor al Tvivl. Derimod er Krøyers M. latitans ganske sikkert identisk med den her omhandlede Art.

---

30. **Mysis vulgaris,** Thompson.
(Tab. XXXIV).

Mysis vulgaris, Thompson, Zool. Researches I, pg. 30, tab. 1.
Mysis vulgaris, Bell, British stalk-eyed Crustacea, pg. 339.
Mysis, vulgaris, Krøyer, Nat. Tidsskr. 3die Række I, pg. 21.
Mysis vulgaris, V. Beneden, Recherches sur la faune littorale de Belgique, Crust. pg. 13, tab. 1.

Charact. spec.:

Forma subgracilis, cephalothorace antice corpore postico paulo angustiore.

Scutum dorsale breve, segmentum posticum cephalothoracis et partem antecedentis nuda relinqvens, antice medio leviter productum, lamina frontali distincta, acuta, angulis infero-lateralibus exsertis et acuminatis.

Oculi haud magni, anguste pyriformes, scutum utrinqve leviter superantes, pigmento dimidiam circiter partem oculi occupante.

Antennarum superiorum pedunculus brevis qvartam cephalothoracis longitudinis partem vix asseqvens, articulo basali ceteris 2 junctis breviore setis 2 longis et plumosis altero de facie dorsali prodeunte prædito, ultimo sat magno et crasso.

Antennarum inferiorum sqvama pedunculo superiorum fere triplo longior, anguste lanceolata vel subulata, 10ies circiter longior qvam latior, margine et interno et externo setiferis, apice in spinam acutam excurrente, parte ultima sexta sutura distincta a cetera sqvama sejuncta; pedunculus flagelli eodem superiorum paulo brevior, articulis 2 ultimis subæqvalibus.

---

[1]) Smith, Stalk-eyed Crustaceans of the atlantic coast of North America.

Labrum antice in processum acuminatum exsertum.

Maxillarum 2di paris articulus terminalis sat magnus, ovatus, margine externo setis 5 ciliatis, nullis vero aculeis instructus.

Maxillipedum 1mi paris articulus 2dus et 3tius intus parum dilatati.

Pedes haud elongati, articulo 3tio majore, tarso 6-articulato, ungve terminali distincto sed debili; ultimum par a ceteris paulo discrepans, magis robustum, articulo 4to sat dilatato et spinis 3 validis marginis interioris armato, tarso magis elongato et 8-articulato.

Appendices genitales maris breves et crassæ, extus serie setarum ornatæ, apice distincte bilobato.

Pleopoda maris 3tii paris simplicia structura exacte eadem ac in femina: 4ti paris ultra segmentum ultimum vix porrecta, parte basali brevissima, ramo externo valde angusto ex articulis modo 2 composito, ultimo tertiam antecedentis longitudinis partem æqvante spinis apicalibus 2 elongatis, subæqvalibus instructo.

Telson qvartam circiter corporis postici longitudinis partem æqvans, elongato-subtriangulare, apice anguste exserto, integro, truncato, spinis 4, intermediis 2 brevissimis, armato, lateribus telsonis leviter flexuosis aculeis utrinqve circiter 22 subæqvalibus, posterioribus magis a se remotis, præditis.

Uropoda mediocria, lamina interna telsone paulo breviore, intus sub setis marginalibus crista brevi subtiliter pectinatim aculeata ornata, basi leviter tumefacta, otolitho magno, lamina externa interna plus tertia parte longiore, anguste sublineari.

Corpus pellucidum, pigmento vero arborescente plus minusve variegatum.

Longit. feminæ adultæ 17mm.

Beskrivelse af Hunnen.

Længden synes i Regelen ikke at overstige 17mm, om der end af og til kan forekomme Individer af noget betydeligere Størrelse.

Legemet er temmelig gjennemsigtigt, men forsynet med de sædvanlige forgrenede Pigmentpletter, der ofte give Dyret en mere eller mindre mørk graabrun eller grønlig Farve. Paa Bagkroppen ere disse Pigmentpletter tydeligst markerede, og navnlig den ventrale stærkt iøinefaldende ved sin mørke Farve. Forgreningen af de dorsale Pigmentpletter er temmelig eiendommelig og ikke som sædvanlig regelmæssig stjerneformig. Paa de øvre Antenners Skaft og de nedre Antenners Blad sees ligeledes uregelmæssige Pigmentforgreninger, og paa det midterste Halevedhæng findes ved Basis en større Pigmentplet, der udsender Grene bagud lige til Spidsen.

Kropsformen er (se Tab. XXXIV, Fig. 1) temmelig slank, dog ikke i den Grad som hos foregaaende Art. Forkroppen afsmalnes tydeligt fortil og er her adskilligt sma-

lere end Bagkroppen. Denne aftager ganske successivt i Brede bagtil og har sidste Segment noget, skjøndt ikke meget længere end de ovrige.

Rygskjoldet er forholdsvis kort og lader hele bageste Forkropssegment samt en Del af det foregaaende ubedækket. Fortil i Midten danner det en tydelig, skjøndt ikke meget fremspringende, tilspidset Pandeplade, der skyder frem over Øinenes Insertion. De nedre forreste Hjørner af Rygskjoldet ere uddragne til tilspidsede Flige, der dække Siderne af de nedre Antenners Basaldel.

Øinene ere forholdsvis smaa, smalt pæreformige og næsten dobbelt saa lange som brede. Da de ere adskilte i Midten ved et temmelig betydeligt Mellemrum, rage de dog adskilligt ud over Siderne af Rygskjoldet. Den facetterede Del indtager omtrent Halvparten af Øiet og viser et mørkt, brunligt Pigment.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 3) er forholdsvis kort og tykt, neppe opnaaende mere end $1/4$ af Forkroppens Længde. 1ste Led er adskilligt kortere end de 2 øvrige tilsammen og forsynet med 2 usædvanlig lange og tynde cilierede Børster, hvoraf den ene udgaar fra den ydre Fortsats, den anden fra den dorsale Side fortil. Sidste Led er temmelig stort og opsvulmet samt bærer i den indre Kant 4 og ved det indre Hjørne 8 Fjærbørster. Desuden findes langs den ydre Side en Rad af korte, ucilierede Børster. Svøberne ere temmelig lange og den ydre som sædvanlig betydelig længere end den indre.

De nedre Antenners Blad (Fig. 4) har en lignende smal lancetdannet eller syldannet Form som hos foregaaende Art, men skiller sig strax derved, at den ydre Sjettedel her (se Fig. 5) ved en meget tydelig Tværsutur er skilt som et særeget Endesegment. Bladet er næsten 3 Gange saa langt som de øvre Antenners Skaft og 10 Gange længere end bredt. Det afsmalnes jevnt mod Enden, der løber ud i en temmelig lang og skarp tornformig Spids. Langs begge Kanter staa talrige Fjærbørster, hvoraf de i den indre Kant ere længst. Svøben er omtrent af Forkroppens Længde; dens Skaft er noget kortere end de øvre Antenners Skaft, cylindriskt og har de 2 sidste Led indbyrdes af omtrent ens Længde.

Overlæben (Fig. 6) udmærker sig derved, at den fortil er uddraget i en skarp tornformig Fortsats ligesom hos Arterne af Slægten Siriella.

2det Par Kjæver (Fig. 7) have Endeleddet temmelig stort og af oval Form. Langs dets ydre Rand er fæstet 5 cilierede Børster; derimod er der intet Spor af de her hos de øvrige Arter forekommende Torner. Viften er forholdsvis liden, af triangulær Form og har den fra Spidsen udgaaende Børste betydelig længere end de øvrige.

1ste Par Kjævefodder (Fig. 8) vise den sædvanlige Bygning, men have 2det og 3die Led kun lidet udvidede indad og sidste Led forholdsvis større end hos de øvrige Arter.

Fødderne (Fig. 9) ere temmelig smaa og alle omtrent af ens Længde. Af Leddene er det 3die størst og betydelig længere end 4de. Tarsen er omtrent af 3die Leds

Længde, særdeles boielig og sammensættes paa de 5 første Fodpar af 6 Led foruden Endekloen. Denne er tydelig, skjøndt svagt udviklet. Svømmegrenen er meget kraftig, med Basaldelen pladeformigt udvidet og Endedelen sammensat af 9 Led. Sidste Fodpar (Fig. 10) skiller sig kjendeligt fra de øvrige Par. Det er forholdsvis kraftigere bygget og har 3die og 4de Led betydelig tykkere samt forsynede med meget kraftige Muskelbundter. Til den indre Kant af 4de Led er fæstet 3 stærke fortilrettede Torner, hvoraf de 2 udgaa fra Enden, den 3die fra en stærkt Afsats fra Midten. Tarsen er forholdsvis længere end paa de øvrige Par og bestaar af ikke mindre end 8 Led foruden Kloleddet.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 11) er temmelig stort, betydelig længere end sidste Segment, og af aflang triangulær Form, med den største Brede, der er noget mindre end den halve Længde, ved Basis. Enden er smalt uddragen og hel, ikke indskaaret, samt tvært afkuttet. Sidekanterne ere paa hver Side forsynede med circa 22 smaa, ensformigt udviklede Torner, hvoraf de bageste ere ved større Mellemrum fjernede fra hinanden end de øvrige. Fra selve den afkuttede Spids (se Fig. 12) udgaa 4 bagudrettede Torner, hvoraf de 2 yderste ere temmelig lange, medens de 2 mellemste neppe ere halvt saa store.

De ydre Halevedhæng (Fig. 13) have de 2 Endeplader af meget ulige Længde. Den indre Plade er neppe saa lang som det midterste Halevedhæng og af kort lancetdannet Form, med Basis temmelig stærkt opsvulmet og indesluttende en stor og tydelig glasagtig Otolith. Tæt bag Høreapparatet findes nærmere den indre Kant paa Undersiden en kort, men tydeligt fremspringende Crista (Fig. 14), hvortil er fæstet en Rad af talrige, regelmæssigt kamformigt ordnede Torner. Den ydre Plade er mere end 1/3 længere end den indre og af meget smal lineær Form.

Hannen (Fig. 2) er i Regelen noget mindre end Hunnen og meget lig denne, skjøndt kjendelig ved de sædvanlige sexuelle Characterer.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 15) er kraftigere bygget end hos Hunnen og ved Enden forsynet med den sædvanlige haarede Lap, der er mere end halvt saa lang som Skaftet og af sædvanligt Udseende.

De ydre Kjønsvedhæng (Fig. 16) ere korte og tykke samt forsynede langs den ydre Side med en Rad af 9 Fjærbørster. Enden er tydeligt tvelappet, med den forreste Lap forsynet med talrige krummede Børster.

3die Par Bagkropslemmer (Fig. 17) ere ganske simple og skille sig i ingen Henseende fra samme hos Hunnen.

4de Par Bagkropslemmer (Fig. 18) ere derimod som hos de øvrige Mysiser udviklede til styletformige, bagudrettede Apparater. Deres Bygning er imidlertid her temmelig afvigende fra samme hos de i det foregaaende omtalte Arter og deres Længde heller ikke betydelig, idet de kun lidet overrage sidste Segment. Basaldelen er særdeles

kort og utydeligt begrændset fra den indre Gren, der er enkelt, pladeformig og omtrent af samme Udseende som de tilsvarende Lemmer hos Hunnen. Den ydre Gren er derimod stærkt forlænget og overordentlig tynd, cylindrisk samt noget bugtet. Den bestaar kun af 2 Led, hvoraf det 1ste er længst, omtrent 3 Gange saa langt som det sidste, samt ved Enden i den ydre Kant forsynet med en kort Torn. Sidste Led bærer paa sin Spids 2 betydelig længere, i den ene Kant fint tandede Torner eller Svober af ens Længde.

Nærværende fra de i det foregaaende omtalte let kjendelige Art hører til en særegen Underafdeling af Slægten Mysis, der væsentlig er characteriseret derved, at det midterste Halevedhæng er enkelt, ikke kløftet i Enden, samt ogsaa udmærket ved flere andre Eiendommeligheder. Den er den eneste Art af denne Gruppe, som forekommer hos os; men i andre Have findes flere nærstaaende Former, saaledes i Middelhavet 2 Arter, M. longicornis Edw. og M. truncata Heller, ved Nordamerikas Østkyst 1 Art, M. americana Smith. Denne sidste ligner særdeles meget vor Art, men er dog, som af Smith paavist og som jeg selv ved egne Undersogelser har kunnet overbevise mig om, sikkert artsforskjellig.

Den her omhandlede Art blev først opdaget af V. Thompson ved Kysten af Irland. Senere er den gjenfunden paa flere andre Punkter ved de britiske Øer, fremdeles ved Belgiens Kyst (v. Beneden), ved Danmark (Krøyer) og i Østersøen lige op til den botniske Bugt (Goës). Hos os har jeg truffet den i betydeligt Antal i et Brakvand nær Christiania, fremdeles ved Vallø og Tonsberg samt ved Trondhjem. Derimod findes den ikke i vor arktiske Region, og Angivelserne om dens Forekomst ved Finmarken grunde sig aabenbart paa en Misforstaaelse eller Forvexling med andre Arter.

I sin Levevis er den en udpræget littoral Form, som alene er at træffe nær Stranden og paa ganske grundt Vand. Især synes den at ynde saadanne Steder, hvor Søvandet er mindre salt eller brakt.

Gen. XII.

Mysidella, G. O. Sars, 1871.

Charact. gener.

Corporis forma brevis et obesa.

Scutum dorsale plus minusve evolutum, supine sat arcuatum, angulis inferolateralibus rotundato-exsertis.

Oculi nunc bene evoluti, nunc rudimentares.

Antennarum superiorum pedunculus brevis, lobo hirsuto in mare minimo, tuberculiformi; inferiorum sqvama parva, obtuse lanceolata, undiqve setifera.

Partes masticationis structura ab iisdem in ceteris Mysidis sat discrepantes.

Labrum forma singulari, antice obtusum, postice in laminam tenuem retro vergentem medio profunde incisam vel in lobos duos inæqvales fissam productum.

Labium lobos sat magnos et membranaceos forma irregulari præbens.

Mandibulæ magnæ, extremitate incisiva maxime dilatata et complanata, aciem integram ne rudimentum qvidem minimum dentium vel aculeorum præbentem formante, palpo brevi et angusto 3-articulato.

Maxillæ 1mi paris fortissimæ, ramis valde inflexis, externo magno et compresso, subspathulato, acie obliqve truncato aculeis numerosis curvatis, ungviformibus armato, interno minimo tuberculiformi, setis validis ornato; 2di paris parvæ et debiles, intus lobis 3 incisivis fortiter aculeatis, extus flabello angusto instructæ, trunco mediano brevi, biarticulato, articulo ultimo parum dilatato, intus setifero, extus nudo.

Maxillipedes 1mi paris validæ, articulo basali intus nulla lamina incisiva instructo, 2do brevissimo, 3tio sat tumefacto, penultimo dilatato setis nudo sed extus ad apicem fortiter aculeatum, ultimo minimo et angusto aculeo longo apicali armato; 2di paris illis multo debiliores, pediformes, articulo antepenultimo sat elongato, ultimo mutico setis longis apicalibus ornato.

Pedes parvi et debiles, sparse setosi, tarso pauciarticulato, ungve terminali parum conspicuo.

Marsupium feminæ utrinqve ex 3 laminis compositum, pari anteriore tamen minimo et rudimentari.

Appendices genitales maris forma insolita, valde elongatæ, antice porrectæ, setis nudæ.

Pleopoda in femina et mare similia, omnia rudimentaria, laminas simplices setiferas formantia.

Telson breve, in parte postica utrinqve subtiliter aculeatum, apice breviter fisso.

Uropoda haud elongata, laminis parum inæqvalibus, undiqve setiferis, interna ad basin organo acustico bene evoluto instructa.

Som af ovenstaaende Diagnose vil sees, afviger nærværende Slægt i sine anatomiske Characterer særdeles meget fra alle øvrige bekjendte Mysider. Jeg har derfor ogsaa troet at burde opføre den sidst som den mest anomale Repræsentant af Familien. Af de tidligere bekjendte Mysideslægter synes den at vise mest Lighed med Slægten Heteromysis Smith, som er identisk med Sl. Chiromysis mihi[1]). Med denne Slægt stemmer

[1]) Middelhavets Mysider.

den overens derved, at Hannerne have Bagkropslemmerne af samme rudimentære Bygning som hos Hunnerne, fremdeles ved Formen af de nedre Antenners Blad og tildels ogsaa af Halevedhængene. Hos denne sidste Slægt ere imidlertid Munddelene fuldkommen normalt byggdde, og af Fødderne alene 1ste Par eiendommeligt udviklet, medens hos den her omhandlede Slægt alle disse Dele ere høist eiendommeligt byggede.

Slægten indeholder for Tiden 2 distincte Arter, som begge forekomme ved vore Kyster og i det følgende nærmere skulle omtales.

21. **Mysidella typica,** G. O. Sars.
(Tab. XXXV—XXXVI).

Mysidella typica, G. O. Sars, Undersøgelser over Hardangerfjordens Fauna. pg. 23.

Charact. spec.:

Forma sat abbreviata, corpore antico dilatato, subgibbo, postico illo multo angustiore, cylindrico, leviter attenuato, segmento ultimo brevi.

Scutum dorsale breve, margine postico profunde emarginato, segmenta 2 posteriora cephalothoracis ex parte nuda relinqvens, antice medio leviter productum, margine frontali distincte angulato.

Oculi bene evolnti sed haud magni, breviter pyriformes, intervallo sat longo sejuncti, pigmento læte fulvo.

Antennarum superiorum pedunculus vix qvartam cephalothoracis longitudinis partem asseqvens, articulo basali brevi, fere æqve lato ac longo, ultimo parum dilatato: flagella sat inæqvalia, interno qvam externo multo breviore et angustiore.

Antennarum inferiorum sqvama pedunculo superiorum vix tertia parte longior, breviter lanceolata, triplo longior qvam latior, margine externo subrecto, interno sat arcuato, apice obtuse acuminato, setis marginalibus sat elongatis; pedunculus flagelli eidem superiorum longitudine æqvalis, sat robustus, cylindricus, articulis ultimis 2 subæqvalibus.

Maxillipedum 1mi paris articulus penultimus antecedente major, aculeis 3 armatus, flabellum subsecuriforme.

Pedes 1mi paris maxillipedibus 2di paris vix majores, articulo 4to longiore, tarso illo breviore, biarticulato, ungve terminali tenuissimo, setiformi; 2di—5ti paris illis longitudine æqvales, articulo 3tio longiore, tarso 3-articulato; ultimi paris ceteris multo longiores, valde angusti, tarso elongato, 3-articulato.

Appendices genitales maris valde angustæ, cylindricæ, apice dilatato et indistincte trilobato.

Telson vix qvartam corporis postici longitudinis partem asseqvens, lingvæforme, duplo circiter longius qvam latius, apicem versus sensim attenuatum, marginibus lateralibus in parte dimidia anteriore nudis, dein dense aculeatis, aculeis utrinqve circiter 18 postice sensim longioribus, apice medio breviter inciso, incisura angusta, marginibus rectis utrinqve dentibus 4 minutis armatis, lobis terminalibus obtusis.

Uropoda tertiam corporis postici longitudinis partem æqvantia, lamina interna telsone paulo longiore intus in tota longitudine aculeata, basi sat tumefacta, otolitho mediocri, externa illa vix 8vo parte longiore, sublineari, apice subtruncato.

Corpus pellucidum pigmento sparso rubro hic et illic ornatum.

Longit. feminæ adultæ vix 8mm. superans.

Beskrivelse af Hunnen.

Længden af fuldvoxne, ægbærende Exemplarer synes neppe at overskride 8mm.

Legemet er temmelig gjennemsigtigt og kun hist og her forsynet med et smukt rødligt Pigment, der er afsat af fine Smaaapunkter uden tydelige Forgreninger og uden nogen bestemt Orden. Den store kugleformige Tyggemave skinner fortil tydeligt igjennem de tynde Integumenter med en lignende intensiv rød Farve.

Kropsformen er (se Tab. XXXV, Fig. 1 og 2) kort og undersætsig og ligner noget samme hos visse Arter af Slægten Mysidopsis. Forkroppen er temmelig opsvulmet og oventil hvælvet, med Mundregionen stærkt fremspringende, Bagkroppen betydelig smalere og noget aftagende i Brede bagtil, med sidste Segment ganske kort, neppe længere end de øvrige.

Rygskjoldet er forholdsvis kort og har den bagre Rand dybt indbugtet i Midten saa at de 2 bageste Forkropssegmenter blive oventil ganske ubedækkede. Cervicalfuren er meget tydeligt markeret og temmelig dyb. Fortil i Midten gaar Rygskjoldet ud i et ganske kort, vinkelformigt Fremspring, der skyder frem mellem Øinene. De nedre forreste Hjørner ere udtrukne til en smalt tilrundet tungeformig Lap, der delvis dækker de nedre Antenners Basis til Siderne.

Øinene ere normalt udviklede, skjøndt temmelig smaa og af pæredannet Form, med Længden noget større end Breden. Da de imidlertid ere adskilte i Midten ved et temmelig betydeligt Mellemrum, rage de dog adskilligt ud over Siderne af Rygskjoldet. Den facetterede Del indtager mere end Halvparten af Øiet og viser et smukt rodgult Pigment.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 4) er forholdsvis lidet, neppe opnaaende $^1/_4$ af Forkroppens Længde. Basalleddet er meget kort, neppe længere end sidste Led og omtrent ligesaa bredt som langt; den ydre Kant bærer de sædvanlige Hørebørster ved Basis

og gaar fortil ud i en temmelig stærkt fremspringende børstebesat Fortsats. 2det Led er meget skraat afskaaret i Enden og bærer i den indre Kant 2 Børster, hvoraf den ene er fint cilieret. Sidste Led er af qvadratisk Form og bærer ved det indre Hjørne 4 korte Fjærbørster. Svøberne ere meget ulige. Den indre er neppe mere end dobbelt saa lang som Skaftet og særdeles tynd; den ydre er betydelig længere og ogsaa tykkere samt langs Basis forsynet med de sædvanlige baandformige Lugtetraade.

De nedre Antenners Blad (Fig. 5) er meget lidet, neppe $1/3$ længere end de øvre Antenners Skaft, og af en kort lancetdannet Form, med den største Brede omtrent lig $1/3$ af Længen. Dets ydre Kant er næsten lige, den indre derimod temmelig stærkt buet og Enden stumpt tilspidset samt forsynet med en tydeligt markeret Tværsutur. Bladet er rundt om forsynet med stærke Fjærbørster, hvoraf som sædvanlig de fra den indre Kant og Spidsen udgaaende ere længst. Svøben er omtrent af Legemets halve Længde; dens Skaft omtrent af samme Længde som de øvre Antenners Skaft, temmelig robust, cylindriskt, med de 2 ydre Led af ens Længde.

Munddelene ere meget eiendommelige og afvigende i sin Bygning fra samme hos andre Mysider.

Overlæben (Fig. 6 og 7) er fortil stumpt tilrundet, men gaar bagtil ud i en ved et dybt vinkelformigt Indsnit i 2 uligestore Lapper delt tynd Plade, som rager ud over Kindbakkernes indre Ender (se Tab. XXXVI, Fig. 1).

Underlæben har Sidelapperne (Fig. 8) særdeles tynde og menabranøse samt af en uregelmæssig kantet Form, uden Spor af Børster eller Cilier.

Kindbakkerne (Fig. 9) ere af betydelig Størrelse og have den indre Ende særdeles stærkt udvidet og pladeformigt tilskjærpet, med Tyggeranden paa begge Kindbakker (se Fig. 10) ganske simpel og glat, uden det mindste Spor af hverken Tænder eller Børster. Det bagre noget udtrukne Hjørne svarer til Tyggeknuden hos andre Mysider, men viser intet særegent i sin Structur. Palpen (se Fig. 9) er forholdsvis liden, betydelig kortere end selve Kindbakken og bestaar af 3 Led, hvoraf det 2det er længst og ved Enden i den indre Kant forsynet med nogle faa ucilierede Børster (udeladte i Figuren). Sidste Led er neppe halvt saa langt og af oval Form, med Spidsen noget uddragen og indbøiet; det er i den indre Kant forsynet med en Del Torner og simple Børster, men iøvrigt nøgent.

1ste Par Kjæver (Fig. 11) ere af en særdeles kraftig Bygning. Grunddelen er tyk og muskuløs samt langs sin nedre Side forsynet med en noget fremspringende bugtet Kant. Den ydre Gren er stærkt indbøiet, idet den omtrent danner en ret Vinkel med Grunddelen, og betydelig større end den indre. Af Form er den næsten spadedannet, eller stærkt sammentrykt fra Siderne og noget udvidet mod Enden, der er meget skraat afskaaret og langs den tilskjærpede Rand bevæbnet med en Rad af circa 16 udenfra indad i Længde aftagende krumme eller kloformige Torner. Den indre Gren, der er noget mere

skraat fortilrettet, er meget liden, næsten knudeformig og bærer paa den afstumpede Spids 3 stærke Fjærbørster samt i den indre Kant en betydelig mindre do. Fra Enden af Grunddelen udgaar endnu ved det ydre Hjørne en kort, hjertedannet membranøs, med en enkelt kort Børste forsynet Lap, der forestiller den rudimentære Vifte.

2det Par Kjæver (Fig. 12) ere forholdsvis smaa og svage og noget pladedannede. Grunddelen bestaar af 2 tydelige Segmenter, hvoraf det 1ste er ganske simpelt og indvendig forsynet med flere hinanden krydsende Muskelbundter. Fra det sidste Segment udgaar indad 3, med stærke tornformige Børster besatte Tyggelapper, alle omtrent af ens Form og Størrelse, udad en meget smal, næsten seglformig, med 10 stærke Fjærbørster forsynet Vifte og fra Midten fortil en 2-leddet noget indadkrummet Stamme. Denne sidste er forholdsvis meget liden og smal, med sidste Led af aflang oval Form samt ved Enden og den indre Kant besat med en Del lange Børster.

1ste Par Kjævefødder (Tab. XXXVI, Fig. 2) ere af særdes kraftig Bygning og ligeledes meget afvigende fra samme hos andre Mysider. Basalleddet er ikke meget stort, men stærkt krummet og i den indre Kant forsynet med 2 uligelange Børster; derimod er der intet Spor af nogen Tyggefortsats. 2det Led er meget kort noget udvidet indad og her forsynet med 4 stærke Børster. 3die Led er stærkt opsvulmet, af oval Form og viser langs sin indre Kant en regelmæssig Rad af Børster. 4de Led er betydelig smalere og ogsaa noget kortere samt forsynet i den indre Kant nærmere Basis med 2 meget lange, lige indad rettede Børster. 5te Led er igjen adskilligt større end 4de og noget udvidet samt sammentrykt fra Siderne, med den indre Kant lige, den ydre stærkt bueformigt bøiet. Det viser intet Spor af Børster, men har ved Enden i den ydre Kant 3 stærke fortilrettede Torner. Sidste Led endelig er særdeles lidet og smalt, koniskt tilløbende og alene forsynet med en enkelt lang sylformig Endetorn. Svømmegrenen er forholdsvis liden, betydelig kortere end selve Kjævefoden, med Basaldelen af uregelmæssig oval Form og Endedelen sammensat af 7 Led. Den membranøse Vifte er vel udviklet og af noget uregelmæssig, næsten øxedannet Form.

2det Par Kjævefødder (Fig. 3) ere omtrent af samme Længde som 1ste Par, men langt spinklere og fodformige. Basalleddet har langs sin indre udbuede Rand flere stærke Fjærbørster. 2det og 3die Led ere forholdsvis korte; derimod er 4de Led stærkt forlænget og ganske nøgent. 5te Led er adskilligt kortere og i den ydre Kant forsynet med 4, i den indre Kant ved Enden med 1 Børste. Sidste Led er neppe halvt saa langt, ganske smalt og afstumpet i Enden; det bærer 6, i den ene Kant fint tandede Børster, hvoraf 2 af de fra Spidsen udgaaende udmærke sig ved betydelig Længde. Svømmegrenen er noget større end paa 1ste Par og har 1 Led flere.

Fødderne ere forholdsvis smaa og spinkle samt meget sparsomt børstebesatte. De ere indbyrdes noget forskjellige i sin Bygning.

1ste Fodpar (Fig. 4) ligner adskilligt i Udseende 2det Par Kjævefødder og er

ogsaa omtrent af samme Størrelse. Det er ligesom disse sammensat af 6 Led, hvoraf ogsaa her det 4de er længst. Den følgende Del af Foden, der repræsenterer Tarsen, er adskilligt kortere og bestaar kun af 2 Led, hvoraf det 1ste er størst og forsynet langs den indre Kant med 5 stærke fint tandede Børster. Sidste Led er neppe halvt saa langt og bærer 3 lignende Borster samt en tynd børsteformig, af 2 tydelige Segmenter bestaaende Endeklo. Svømmegrenen er fuldkommen af samme Udseende som paa 2det Par Kjævefødder.

2det Fodpar (Fig. 5) er omtrent af samme Størrelse som 1ste Par, men temmelig uligt bygget. 4de Led er her forholdsvis kort og noget opsvulmet paa Midten, eller næsten tenformigt, og ialmindelighed forbundet med det foregaaende Led under en større eller mindre Vinkel. 3die Led er derimod stærkt forlænget og smalt. Tarsen er omtrent af 4de Leds Længde og sammensat af 3 omtrent lige store Led, hvoraf de 2 første hvert bærer i Enden af den indre Kant 2 stærke divergerende Børster. Sidste Led har 3 saadanne og en meget liden og rudimentær Endeklo (se Fig. 6). Af fuldkommen samme Udseende ere ogsaa de 3 følgende Fodpar.

Sidste Fodpar (Fig. 7) skiller sig derimod ved sin meget betydelige Længde. Tarsen er her noget længere end 4de Led og særdeles smal, 3-leddet, med 1ste Led længere end de 2 øvrige tilsammen og ligesom det følgende kun forsynet med et Par meget korte Smaabørster. Endekloen forholder sig som paa de 4 foregaaende Par. Svømmegrenen er neppe mere end halvt saa lang som selve Foden og har Endedelen kun bestaaende af 7 Led.

Brystposen er sammensat af 3 Par Plader (se Fig. 8), hvoraf dog det forreste Par (Fig. 9) er særdeles lidet, skjøndt tydeligt udviklet og langs sin ene Kant forsynet med lange og tynde Børster.

Bagkropslemmerne (Fig. 10—11) ere af den sædvanlige rudimentære Beskaffenhed, kun dannende simple børstebesatte Smaaplader. 1ste Par (Fig. 10) skiller sig fra de øvrige (Fig. 11) ved bredere og kortere Form samt færre Børster.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 12) er forholdsvis lidet, neppe opnaaende $^1/_4$ af Bagkroppens Længde. Af Form er det tungedannet, omtrent dobbelt saa langt som bredt, og ganske svagt afsmalnende mod Enden. Denne er stumpt tilrundet, men viser i Midten et meget lidet og smalt vinkelformigt Indsnit (se Fig. 13), hvis Kanter ere ganske lige og til hver Side forsynede med 4 Smaatorner. Sidekanterne af Vedhænget ere i den forreste Halvpart nøgne, men derpaa forsynede til hver Side med en tæt Rad af circa 18, bagtil noget i Længde tiltagende Torner, hvoraf de 3 bageste ere fæstede til Enden af de korte afstumpede Endelober.

De ydre Halevedhæng (Fig. 14) ere omtrent lig $^1/_3$ af Bagkroppens Længde, altsaa temmelig korte. Den indre Plade er noget længere end det midterste Halevedhæng og af den sædvanlige lancetdannede Form, med Basis temmelig stærkt opsvulmet

og forsynet med en tydelig udviklet glasagtig Otolith af middelmaadig Størrelse. Langs hele den indre Rand af denne Plade staar under Børsterne en tæt Rad af circa 30 Torner. Den ydre Plade er kun ubetydelig længere end den indre, af linеær Form og rundtom børstebesat.

Hannen (Tab. XXXV, Fig. 3) er omtrent af samme Størrelse som Hunnen og meget lig denne.

De øvre Antenners Skaft (Tab. XXXVI, Fig. 15) er forholdsvis noget kraftigere bygget end hos Hunnen og forsynet med det sædvanlige haarede Appendix. Dette er imidlertid her saa særdeles kort, at det neppe rækker frem foran Skaftets forreste Rand, og har mere Udseendet af en stump Knude, der dog let falder i Øinene ved de talrige lange, i alle Retninger divergerende Haarbørster, hvormed det er besat. Disse Haarbørster tage sit Udspring fra et dobbelt, uregelmæssigt slynget Baand, der hos levende Exemplarer viser en eiendommelig guldglindsende Farve.

De ydre Kjønsvedhæng (Fig. 16 a) ere særdeles smale og rettede lige fortil, saa at de mere eller mindre fuldstændig skjules mellem Føddernes Basalafsnit. Enden er noget udvidet og viser 3 utydelige børsteløse Lapper, mellem hvilke Aabningen for Vas deferens er beliggende.

Bagkropslemmerne ere alle fuldkommen af samme rudimentære Beskaffenhed som hos Hunnen.

Denne lille eiendommelige Myside blev først opdaget af mig i Hardangerfjorden ved Mosterhavn og Utne, men kun i meget faa Exemplsrer. Senere har jeg gjenfundet den paa et Par andre Lokaliteter ved vor Vestkyst, Bukken og Aalesund. Udenfor Norge er den hidtil ikke iagttaget.

I sin Levevis er den en udpræget Dybvandsform, der neppe gaar høiere op end til 80 Favne, hvorimod den gaar ned lige til et Dyb af 200 Favne.

---

32. **Mysidella typhlops**, G. O. Sars.
(Tab. XXXVII).

Mysidella typhlops, G. O. Sars, Undersøgelser over Hardangerfjordens Fauna, pg. 25.

Charact. spec.:

Forma qvam in antecedente adhuc magis abbreviata, corpore antico sat dilatato, postico illo multo angustiore, sublineari.

Scutum dorsale magnum, totum cephalothoracem obtegens ad latera etiam superans, margine postico parum emarginato, frontali medio distincte angulato.

Oculi rudimentares, medio dilatati, vel subfusiformes, apice in processum acuminatum excurrente, neqve pigmento neqve lentibus crystallinis vel corneis instructi.

Antennarum superiorum pedunculus fere tertiam cephalothoracis longitudinis partem asseqvens, articulo basali sat dilatato, sed 2 ceteris junctis breviore.

Antennarum inferiorum sqvama brevissima, pedunculo superiorum perparum modo longior, breviter lanceolata, triplo longior qvam latior, marginibus undiqve setiferis, interno sat arcuato; pedunculus flagelli sqvama longior, articulo ultimo antecedente breviore.

Partes masticationis structura iisdem M. typicæ sat similes.

Maxillipedum 1mi paris articulus penultimus antecedente vix major aculeis 4 marginis exterioris armatus, flabellum lanceolatum.

Pedes structura simili ac in M. typica, sed paulo robustiores, ungve terminali in 1mo pari sat forti.

Appendices genitales maris portentosæ magnitudinis, longitudinem totius cephalothoracis æqvantes, cylindro-conicæ, apice simplice integro.

Telson breve segmento ultimo parum longius, oblongo-subtriangulare, apicem versus sat attenuatum, marginibus laleralibus in parte dimidia anteriore nudis, dein utrinqve aculeis circiter 12 armatis, apice subtruncato medio leviter emarginato vel obsolete fisso et utrinqve aculeis 2 fortibus longitudine inæqvali armato.

Uropoda brevia, laminis fere æqvalibus, interna telsone paulo longiore intus dense aculeato, otolitho minimo.

Corpus pellucidum globulis vero numerosis minutis oleaceis regulariter dispositis impletum.

Longit. feminæ adultæ vix 5^{mm} superans.

Beskrivelse af Hunnen.

Længden af den fuldvoxne ægbærende Hun er knapt mere end 5^{mm}, og den er saaledes den mindste af alle Mysider og idethele af alle bekjendte Podophthalmier.

Legemet er gjennemsigtigt uden noget tydeligt udviklet Pigment. Derimod findes i det indre en Mængde smaa gulrøde Oljeblærer, der ere temmelig regelmæssigt fordelte og selv strække sig ind i forskjellige af Kropsvedhængene. Dyret faar herved et meget eiendommeligt ligesom embryonalt Udseende.

Kropsformen er (se Tab. XXXVII, Fig. 1) særdeles kort og undersætsig, og det i endnu langt høiere Grad end hos foregaaende Art. Forkroppen er stærkt opblæst og i sin forreste Del næsten dobbelt saa bred som Bagkroppen. Denne er forholdsvis smal og omtrent af ens Brede overalt, med sidste Segment kun lidet længere end de øvrige.

Rygskjoldet er forholdsvis meget stort, saa at det ikke blot fuldstændig dækker

Forkroppen, men ogsaa til hver Side rager lidt ud over Bagkroppen (sml. Fig. 2). Dets bagre Rand er kun meget svagt indbugtet og den forreste Rand danner i Midten et kort vinkelformigt Fremspring omtrent som hos foregaaende Art. De nedre forreste Hjørner ere temmelig stærkt uddragne og tilrundede, hvilket har tilfølge, at de nedre Kanter af Rygskjoldet blive dybt indbugtede paa Midten. Cervicalfuren er meget tydelig og beliggende længere bagtil end sædvanligt.

Øinene (Fig. 3) ere ganske rudimentære, idet de mangle ethvert Spor af Pigment eller Synselementer. De ere skraat fortil rettede og af næsten tendannet Form, idet de paa Midten ere noget opsvulmede, medens Enden er udtrukket til en tilspidset Fortsats. I deres Indre sees Synsnerven, der forholder sig omtrent som hos andre Mysider, idet den i Midten af Øiet danner en stærk Udvidning (Ganglion). Yderst i Øiet eller umiddelbart indenfor den tilspidsede Fortsats har jeg bemærket en liden kugleformig Blære, der dog er altfor svagt contureret til at kunne gjælde som noget virkeligt Synselement.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 4) er forholdsvis noget større end hos foregaaende Art og har Basalleddet bredere. Dets Bygning forøvrigt er den samme og ligeledes Svøbernes indbyrdes Forhold.

De nedre Antenners Blad (Fig. 5) er ligeledes af et meget lignende Udseende som hos foregaaende Art. Det er imidlertid forholdsvis endnu mindre end hos denne og kun ganske ubetydeligt længere end de øvre Antenners Skaft. Svøbens Skaft er derimod større og kraftigere, adskilligt længere end Bladet og har sidste Led kortere end det foregaaende.

Munddelene stemme idethele meget nær overens med samme hos foregaaende Art og vise alene i Detaillerne nogle mindre væsentlige Forskjelligheder.

Overlæben (Fig. 6) har Endepladen noget smalere og dens 2 Lapper er her endnu mere ulige end hos foregaaende Art.

Kindbakkerne (Fig. 7) ere forholdsvis noget større og have Tyggeranden næsten fuldkommen lige. Palpen forholder sig i det nærmeste som hos foregaaende Art.

1ste Par Kjæver (Fig. 8) have den ydre Gren noget kortere og mindre stærkt indbøiet samt kun bevæbnet med 10 Torner.

2det Par Kjæver (Fig. 9) have bag Tyggeloberne 3 cilierede Børster, og Endeleddet er forholdsvis endnu mindre end hos M. typica.

1ste Par Kjævefødder (Fig. 10) vise noget mere udprægede Forskjelligheder. Basalleddet er saaledes af en noget afvigende Form og paa Midten næsten vinkelformigt bøiet. 3die Led er forholdsvis større. Derimod er 5te Led her neppe større end det foregaaende samt forsynet ved Enden i den ydre Kant med 4 Torner. Svømmegrenen har 8 Led i Endedelen. Viften er forholdsvis mindre end hos M. typica og af simpel lancetdannet Form.

2det Par Kjævefødder vise ingen bemærkelig Forskjel fra samme hos foregaaende Art.

Heller ikke Fødderne (Fig. 11—12) ere meget forskjellige. De synes imidlertid noget kraftigere byggede, og 1ste Par (Fig. 11) har en meget tydeligt udviklet og temmelig stærk Endeklo.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 13) er forholdsvis kortere end hos foregaaende Art og af aflang triangulær Form, med den største Brede, der er adskilligt storre end den halve Længde, ved Basis og derfra hurtigt afsmalnende mod Enden. Denne sidste er (se Fig. 14) afstumpet, men viser i Midten en svag Udrandning eller rudimentært Indsnit, hvis Kanter have paa hver Side en enkelt kort Tand. Til den tvert afskaarne Ende af enhver af de korte Endelapper er fæstet 2 bagudrettede Torner, hvoraf den yderste er temmelig stærk, omtrent dobbelt saa stor som den inderste. Sidekanterne af Vedhænget ere som hos foregaaende Art i den forreste Halvpart nøgne, i den bageste derimod bevæbnede paa hver Side med circa 12 smaa, ensformigt udviklede Torner.

De ydre Halevedhæng (Fig. 15) ere meget korte og have begge Plader omtrent af ens Længde. Den indre er som hos foregaaende Art forsynet langs den indre Kant under Randbørsterne med en regelmæssig Rad af tynde Torner. Basis er temmelig opsvulmet og viser indad en knudeformig Udstaaenhed. Otolithen er særdeles liden, men af den sædvanlige glasagtige Consistens.

Hannen (Fig. 2) er omtrent af samme Størrelse som Hunnen og let kjendelig fra denne ved de enormt udviklede ydre Kjonsvedhæng.

Det til de øvre Antenners Skaft fæstede Appendix (se Fig. 16) er af samme rudimentære Beskaffenhed som hos foregaaende Art og har kun Formen af en stump, lidet fremragende Knude, der imidlertid er forsynet med særdeles lange og tætte til alle Kanter divergerende Haarbørster.

De ydre Kjønsvedhæng (Fig. 17) ere ganske overordentlig udviklede og selv af hele Forkroppens Længde, samt skraat fortilrettede. Af Form ere de cylindrisk-koniske eller noget afsmalnende mod Enden, der er simpel uden tydelige Lapper eller Børster. I det indre af disse Vedhæng sees en hel Del af de samme smaa rødgule Oljeblærer, der fylde det øvrige Legeme. Langs Midten gaar det smale Vas deferens, der er omgivet af en eiendommelig, ved regelmæssige Indsnøringer ligesom segmenteret Skede.

I Bagkropslemmernes Bygning er der ligesaalidt som hos foregaaende Art nogen Forskjel at se mellem Han og Hun.

Saa ulig end denne mærkværdige pygmæiske Myside ved forste Øiekast synes at være den foregaaende Form, tilhorer den dog aabenbart samme Slægtstype, da de anatomiske Characterer, som man vil have seet, i alt væsentligt stemme fuldkommen overens hos begge.

Den blev først opdaget af mig i et enkelt mandligt Exemplar ved Utne i den indre Del af Hardangerfjorden. Senere har jeg truffet den igjen paa en anden Lokalitet ved vor Vestkyst, Florø. Paa begge Steder forekom den paa meget betydeligt Dyb, nemlig omkring 200 Favne.

Supplement.

33. **Parerythrops abyssicola**, G. O. Sars.
(Tab. XXXVIII).

Parerythrops abyssicola, G. O. Sars, Prodromus descriptionis Crustaceorum etc. Archiv f. Mathem. og Naturvidenskab, Bd. I, pg. 343.

Charact. spec.:

Forma et habitu P. obesæ valde affinis.

Scutum dorsale sat magnum et arcuatum, postice parum emarginatum, antice medio leviter productum, angulum distinctum inter oculos prominentem formans.

Oculi qvam in P. obesa multo minores, breviter pyriformes, pigmento fulvo in speciminibus viventibus splendide aurescente.

Antennarum superiorum pedunculus sat fortis, articulo ultimo ceteris 2 junctis paulo breviore, appendice hirsuta maris permagna et crassa.

Antennarum inferiorum sqvama brevissima, pedunculo superiorum perparum longior, rhomboidea, vix triplo longior qvam latior, spina marginis exterioris tertia parte longitudinis ab apice remota; pedunculus flagelli robustissimus eodem superiorum paulo brevior.

Partes masticationis fere exacte ut in P. obesa.

Pedes paulo graciliores, tarso in 1mo pari articulo antecedente paulo, in ceteris multo longiore, 3-articulato, articulo 1mo ceteris junctis breviore; ultimum par ceteris multo minus et angustius.

Pleopoda maris 1mi paris simplicia rudimentaria, cetera bene evoluta, natatoria, biramea, ramis ambobus 6-articulatis.

Telson segmento ultimo parum longius, subtriangulare, latitudine maxima ad basin sita dimidia longitudine majore, apice anguste exserto et truncato spinis 4 valde inæqvalibus et setis 2 intermediis instructo, marginibus lateralibus nudis, subconcavis.

Uropoda parum elongata, lamina interna telsone sexta modo parte longiore intus in parte antica aculeata, aculeis minimis, basi sat tumefacta, otolitho vero parvo, lamina externa interna qvarta circiter parte longiore, sublineari.

Corpus pigmento læte rubro plus minusve variegatum.

Longit. feminæ adultæ 12mm, maris paulo major.

Beskrivelse af Hunnen.

Længden af de største Exemplarer er, regnet fra Spidsen af Antennebladene til Enden af de ydre Halevedhæng, omtrent 12mm, og den er saaledes noget mindre end den typiske Art, P. obesa[1]), der efter dette Maal naar en Længde af 14mm.

Legemet er hos levende Exemplarer temmelig gjennemsigtigt og af hvidagtig Farve, men altid mere eller mindre prydet med et smukt lyserødt Pigment, der er afsat som Smaapunkter og uregelmæssige Skygninger, navnlig langs Bagkroppens Ventralside. I den forreste Del af Kroppen skinner den usædvanlige store, kugleformige Tyggemave igjennem de tynde Integumenter men en dyb purpurrød Farve.

Kropsformen er (se Tab. XXXVIII, Fig. 1) særdeles kort og undersætsig, omtrent som hos P. obesa. Forkroppen er som hos denne stærkt opblæst og oventil hvælvet samt meget skarpt afsat fra den spinkle Bagkrop. Denne er fortil neppe mere end halvt saa bred som Forkroppen, cylindrisk og kun yderst lidet afsmalnende bagtil. Sidste Segment er kun lidet længere end de øvrige.

Øinene ere meget smaa, af kort pæredannet Form og langtfra saa stærkt udvidede mod Enden som hos P. obesa. De ere i Midten skilte ved et meget betydeligt Mellemrum og rage derfor, trods deres ringe Størrelse, noget ud over Rygskjoldets Sider. Den facetterede Del indtager noget mere end Halvparten af Øiet og viser et smukt gulrødt Pigment, der hos levende Exemplarer har et særdeles brillant guldglindsende Skjær.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 3) er af den for Slægten eiendommelige korte og robuste Form og opnaar neppe $^1/_3$ af Forkroppens Længde. Basalleddet er ganske kort og har den ydre børstebesatte Fortsats stump og kun lidet fremragende. 2det Led er i Enden særdeles skraat afskaaaret i Retningen indenfra udad og paa den øvre Side forsynet med en liden borstebesat Knude. Sidste Led er meget stort og tykt, men dog noget kortere end de 2 øvrige tilsammen og ved det indre Hjørne forsynet med nogle faa korte Børster. Svøberne ere stærkt forlængede, og den ydre som sædvanlig betydelig baade længere og tykkere end den indre.

De nedre Antenners Blad (Fig. 4) er meget lidet, kun ganske ubetydeligt længere end de øvre Antenners Skaft, og af den sædvanlige rhombiske Form, med Breden omtrent lig $^1/_3$ af Længden. Den ydre Kant er glat og gaar fortil ud i et kort tandfor-

---

[1]) Se 1ste Hefte, Tab. III.

migt Fremspring, der omtrent er beliggende ved Enden af den forreste Trediedel af Bladets Længde. Enden er særdeles skraat afskaaret i Retningen indenfra udad, med det indre Hjørne stærkt fremspringende og forholdsvis bredere end hos P. obesa. Langs den indre Kant og den skraat afskaarne Ende er fæstet en Rad af circa 30 lange Fjærbørster. Svøben er omtrent af Legemets halve Længde; dens Skaft er særdeles plumpt bygget, noget kortere end de øvre Antenners Skaft og har de 2 sidste Led stærkt opsvulmede og forbundne med hinanden ved et meget skjævt Led.

Munddelene stemme idethele meget nøie overens med samme hos den typiske Art.

2det Par Kjæver (Fig. 5) have Endeleddet af oval eller elliptisk Form og langs sin ydre Rand forsynet med 8 fint cilierede Børster. Viften er forholdsvis liden og af triangulær Form.

Fødderne (Fig. 6—8) ere noget spinklere end hos P. obesa, men forøvrigt af en meget lignende Bygning. Tarsen er paa 1ste Fodpar (Fig. 6) kun ubetydeligt, paa de følgende (Fig. 7 og 8) meget kjendeligt længere end 4de Led. Den bestaar som hos den typiske Art af 3 Led, hvoraf dog det 1ste her er tydeligt kortere end de 2 øvrige tilsammen. Endekloen forholder sig omtrent som hos hin Art, ligeledes Svømmegrenen. Sidste Fodpar (Fig. 8) er betydelig mindre end de næstforegaaende og ogsaa af svagere Bygning, med Endekloen meget tynd.

I Bagkropslemmernes Bygning er ingen væsentlig Forskjel fra samme hos P. obesa at notere.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 9) er kun lidet længere end sidste Segment og af triangulær Form, med den største Brede, der er betydelig større end den halve Længde, ved Basis, hvorfra det hurtigt afsmalnes mod Enden. Denne er (se Fig. 10) meget smalt udtrukket og afstumpet samt bærer 4 ulige lange Torner, hvoraf de inderste næsten ere 3 Gange saa lange som de yderste, samt i Midten 2 tynde Børster. Sidekanterne af Vedhænget ere noget concaverede og ligesom hos den typiske Art ganske glatte, uden Spor af Torner.

De ydre Halevedhæng (Fig. 11) ere forholdsvis kortere end hos P. obesa. Den indre Plade er kun ubetydeligt længere end det midterste Halevedhæng og paa sin nedre Flade, noget indenfor den indre Rand, forsynet med en Rad af særdeles smaa Torner, der dog kun rækker lidet ud over Midten af Pladens Længde. Basis er temmelig stærkt opsvulmet og indeholder en tydelig, skjondt meget liden glasagtig Otolith. Den ydre Plade er omtrent $^1/_4$ længere end den indre og af lineær Form.

Hannen (Fig. 2) er ialmindelighed noget større end Hunnen og ligner meget Hannen af P. obesa.

Det til de øvre Antenners Skaft fæstede Appendix (Fig. 12) er meget stort og

tykt, af uregelmæssig konisk Form og paa den nedre Side forsynet med et flere Gange slynget, hos levende Exemplarer guldglindsende Baand, hvorfra de talrige, i alle Retninger knippevis divergerende Haarbørster tage sit Udspring.

De ydre Kjønsvedhæng (Fig. 13) skille sig neppe i sin Bygning fra samme hos P. obesa.

Af Bagkropslemmerne er 1ste Par (Fig. 14) ligesom hos den typiske Art af samme rudimentære Beskaffenhed som hos Hunnen. Derimod ere de øvrige Par (Fig. 15) samtlige omformede til kraftige tvegrenede Svømmeredskaber af samme Udseende som hos hin Art.

Nærværende Art staar vistnok særdeles nær P. obesa, men synes dog at maatte skilles som et distinct Species. Den er let kjendelig ved de meget smaa Øine, hvis Pigment viser en lysere Farve end hos P. obesa og hos levende Exemplarer desuden udmærker sig ved et særdeles pragtfuldt guldglindsende Skjær, som ganske mangler den anden Art. Forøvrigt viser den, som af ovenstaaende Beskrivelse vil sees, ogsaa en Del andre, vistnok mindre væsentlige, men constante Forskjelligheder i den anatomiske Bygning.

Arten blev først fundet af mig ved Lofoten i nogle faa, for det meste ganske unge Exemplarer. Senere har jeg truffet den i temmelig betydeligt Antal paa flere Punkter af vor Kyst, saaledes i Hardangerfjorden, ved Florø og Moldø, endelig ogsaa ved Finmarken, ved Hasvig og i Varangerfjorden ved Bugønæs.

Den er en ægte Dybvandsform, og det i endnu høiere Grad end den typiske Art, idet den først synes at optræde paa et Dyb af over 100 Favne. Hyppigst har jeg truffet den i Dybsøcorallernes eller de store Søtræers Region fra 150—200 Favnes Dyb.

---

34. **Parerythrops robusta**, (Smith).
(Tab. XXXIX).

Meterythrops robusta, Smith, The stalk-eyed Crustaceans of the Atlantic coast of North America. Trans. Connecticut Akad. Vol. V, pg. 93, tab. XII, fig. 1 & 2.

Charact. spec.:

Forma brevis et robusta, corpore antico valde dilatato, postico angusto, sublineari.

Scutum dorsale forma et magnitudine fere ut in speciebus ceteris, margine frontali medio obtuse angulato.

Oculi permagni et crassi, apicem versus valde dilatati, fere globosi, scutum utrinqve longe superantes, pigmento obscuro.

Antennarum superiorum pedunculus robustus, articulo ultimo ceteris 2 junctis longitudine subæqvali, appendice hirsuta maris dimidiam circiter pedunculi longitudinem æqvante.

Antennarum inferiorum sqvama pedunculo superiorum 4ta circiter parte longior, rhomboidea, plus triplo longior qvam latior, apice obliqvissime truncato, angulo interno longe porrecto, spina anguli exterioris 4ta circiter parte longitudinis ab apice remota pedunculus flagelli eodem superiorum multo brevior et dimidiam circiter sqvamæ longitudinem æqvans.

Partes masticationis structura fere exacte eadem ac in ceteris speciebus.

Pedes sat elongati et dense fasciculato-setosi, tarso articulo antecedente multo longiore, 3-articulato, articulo 1mo ceteris junctis vix majore, ramo natatorio forti, parte terminali ex articulis numerosis brevibus composita.

Pleopoda maris omnia natatoria, biramea, ramo interno 1mi paris brevi, uniarticulato, apice obtuse conico, in ceteris vero bene evoluto et ut ramo externo ex articulis numerosis brevibus composito.

Telson valde elongatum et angustum, tertiam fere corporis postici longitudinis partem asseqvens, elongato-subtriangulare vel lanceolatum, supra excavatum, latitudine maxima dimidiam longitudinem minime superante, prope basin subito instrictum et sat attenuatum, apice tenuiter exserto et truncato, spinis 4, interioribus paulo majoribus, et setis 2 intermediis ornato, marginibus lateralibus nudis.

Uropoda sat elongata, lamina interna telsone paulo longiore, intus sub setis marginalibus aculeis circiter 30 per totam fere longitudinem dispersis armata, basi sat tumefacta, otolitho magno, lamina externa interna fere tertia parte longiore, sublineari.

Corpus pigmento læte rubro plus minusve variegatum et maculis 2 sulphureis in superficie dorsali segmenti ultimi cephalothoracis ornatum.

Longit. feminæ adultæ 17mm, maris nonnihil major.

Beskrivelse af Hunnen.

Længden af den fuldt udviklede ægbærende Hun er omtrent 17mm, og den er altsaa betydelig større end de 2 øvrige Arter af Slægten.

Legemet er som hos de øvrige Arter mere eller mindre prydet med et smukt lyserødt Pigment, der i Regelen er afsat i Form af smaa, utydeligt forgrenede og temmelig uregelmæssigt fordelte Pletter. En noget mere regelmæssig Rad af saadanne Pletter findes langs Rygskjoldets bagre Rand. Desuden bemærkes paa Rygsiden af sidste Forkropssegment 2 meget iøinefaldende, jevnsides stillede svovelgule Pigmentansamlinger af oval eller elliptisk Form, hvortil jeg ikke har fundet noget Spor hos de øvrige Arter.

Kropsformen er (se Tab. XXXIX, Fig. 1) den for Slægten characteristiske korte og undersætsige. Forkroppen er stærkt opsvulmet og ovenfra seet mere end dobbelt saa bred som Bagkroppen. Denne er særdeles spinkel og kun meget svagt afsmalnende bagtil, med sidste Segment noget, skjondt ikke meget længere end de øvrige.

Rygskjoldet er forholdsvis stort, uden dog fuldstændigt at dække Forkroppen bagtil, og af den sædvanlige Form, med Panderanden tydeligt fremspringende og stumpvinklet. Cervicalfuren er særdeles skarpt markeret og bueformigt bøiet, med Convexiteten bagtil.

Øinene ere af meget betydelig Størrelse, selv forholdsvis ikke lidet større end hos P. obesa, stærkt udvidede mod Enden og næsten kugleformige. Da de ere adskilte i Midten ved et temmelig betydeligt Mellemrum, rage de til hver Side langt ud over Rygskjoldets Sider. Den facetterede Del indtager Storsteparten af Øiet og viser et mørkt, noget i det brunlige faldende Pigment.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 3) er særdeles kraftigt bygget og opnaaer ikke fuldt $^1/_3$ af Forkroppens Længde. Basalleddet er af firkantet Form og omtrent ligesaa bredt som langt, sidste Led omtrent saa stort som de 2 øvrige tilsammen og ved det indre Hjorne forsynet med en Del temmelig lange Børster. Svøberne vare paa de af mig undersøgte Exemplarer mere eller mindre defecte, og deres Længde kan derfor ikke med Nøiatighed angives.

De nedre Antenners Blad (Fig. 4) er forholdsvis større end hos de øvrige Arter, omtrent $^1/_4$ længere end de øvre Antenners Skaft, og af den sædvanlige rhombiske Form, med den største Brede omtrent lig $^1/_4$ af Længden. Enden er særdeles skraat afskaaret, og det indre Hjørne derfor langt fremragende foran den til det ydre fæstede tandformige Fortsats, der omtrent er beliggende ved Begyndelsen af den sidste Fjerdedel af Bladets Længde. Langs den indre Kant og Spidsen staar en tæt Rad af circa 44 lange Fjærbørster. Svøbens Skaft er betydelig kortere end de øvre Antenners Skaft og omtrent halvt saa langt som selve Bladet samt af den sædvanlige robuste Form.

Munddelene stemme saa nøie overens med samme hos de øvrige Arter, at der neppe er nogen bemærkelig Forskjel at udhæve.

Fødderne (Fig. 5) ere temmelig forlængede og rigeligere børstebesatte end hos de øvrige Arter, med Tarsen betydelig længere end det foregaaende Led. Af dens 3 Led er det 1ste som sædvanlig størst, dog neppe længere end de 2 øvrige tilsammen samt ved en meget skjæv Sutur forbunden med det næste. Endekloen (se Fig. 6) forholder sig omtrent som hos de øvrige Arter. Svømmegrenen er særdeles kraftigt udviklet og har Basaldelen stærkt pladeformigt udvidet og muskuløs og Endedelen sammensat af talrige (14) korte Led.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 7) er usædvanlig stærkt forlænget og smalt, næsten opnaaende $^1/_3$ af Bagkroppens Længde og betydelig længere end sidste Segment.

Af Form er det aflangt triangulært eller næsten lancetformigt samt oventil stærkt indhulet, med den største Brede, der neppe er større end den halve Længde, ved Basis. Tæt bag denne indknibes det pludselig stærkt, saa at den ydre Del bliver meget smal, med Siderandene næsten lige og som sædvanligt ubevæbnede. Enden er (se Fig. 8) tvert afkuttet og som hos de øvrige Arter forsynet med 4 bagudrettede Torner og 2 tynde Børster. Det indbyrdes Forhold mellem Tornerne er imidlertid her et andet, idet de inderste kun ere lidet, neppe mere end $^1/_3$ længere end de yderste.

De ydre Halevedhæng (Fig. 9) ere temmelig stærkt forlængede, forøvrigt af den sædvanlige Bygning. Den indre Plade er kun høist ubetydelig længere end det midterste Halevedhæng og har i den indre Kant en Rad af circa 30 temmelig stærke Torner (se Fig. 10), der ved Basis staa særdeles tæt sammen og bagtil næsten strække sig til Spidsen af Pladen. Basis er temmelig opsvulmet og indeslutter en meget stor glasagtig Otolith. Den ydre Plade er næsten $^1/_3$ længere end den indre og af lineær Form, dog noget afsmalnende mod Enden.

Hannen (Fig. 2) er betydelig større end Hunnen og let kjendelig fra Hannerne af de øvrige Arter ved Bagkropslemmernes Udvikling.

Det til de øvre Antenners Skaft fæstede Appendix (se Fig. 2) er omtrent af Skaftets halve Længde og af den for Slægten characteristiske Bygning.

De ydre Kjønsvedhæng ere forholdsvis smaa, men forresten normalt byggede.

Bagkropslemmerne ere alle udviklede til kraftige, tvegrenede Svømmeredskaber, med særdeles bred og muskuløs Basaldel og mangeleddede Grene.

1ste Par Bagkropslemmer (Fig. 11), der hos Hannerne af de 2 øvrige Arter ere ganske rudimentære og af samme enkle Bygning som hos Hunnerne, ere her udviklede paa en lignende Maade som de øvrige Par, dog med den Forskjel, at den indre Gren (Fig. 12) som sædvanligt er rudimentær og uleddet. Den er neppe mere end $^1/_3$ saa lang som den indre Gren og har ved Basis en temmelig stærkt fremspringende, skraat udadrettet pladeformig Fortsats, hvortil er fæstet 7 Hørebørster. Selve Grenens Stamme er stumpt koniskt tilløbende og forsynet med en Del (12) uregelmæssigt fordelte korte Børster.

De øvrige Bagkropslemmer (Fig. 13) ere alle af ens Udseende og have begge Grene af omtrent samme Længde samt delte i talrige med lange cilierede Børster besatte Led. Den indre Gren har ved Basis den sædvanlige pladeformige Fortsats, der omtrent er af samme Udseende som paa 1ste Par.

Nærværende anselige Art, den største af Slægten, er først beskrevet af Prof. Sidney Smith i New Haven efter en Del mere eller mindre mutilerede Exemplarer optagne ved Hjælp af Bundskraben i St. Lawrence Bay og Massachusetts Bay. Smith har paa Grund

af 1ste Par Bagkropslemmers afvigende Bygning hos Hannen opstillet for den en egen Slægt Meterythrops. Da den imidlertid i alle andre Henseender paa det nøieste slutter sig til de øvrige Arter af Slægten Parerythrops, synes mig ikke denne ene Character tilstrækkelig til at adskille den generiskt fra disse.

Arten er let kjendelig foruden ved sin betydelige Størrelse, ved Øinenes mørke, næsten sorte Pigment, det stærkt forlængede midterste Halevedhæng og endelig derved, at hos Hannen samtlige Bagkropslemmer ere udviklede til tregrenede Svømmeredskaber.

Allerede for flere Aar siden havde jeg ved Bodø taget nogle Exemplarer af en Parerythrops, som skilte sig mærkeligt fra den typiske Art ved sit mørke Øiepigment og som jeg derfor foreløbig havde eliqvetteret som en ny Art under Benævnelsen P. melanophthalma. Da imidlertid de af mig her indsamlede Exemplarer aabenbart alle endnu vare ganske unge Individer, ansaa jeg det for rigtigt at opsætte med Beskrivelsen af samme indtil jeg havde fundet fuldvoxne Exemplarer. Dette lykkedes mig først i indeværende Aar, da jeg fandt Arten igjen ved Bugønæs i Varangerfjorden og her i fuldvoxne Individer af begge Kjøn. At den her omhandlede Art i Virkeligheden er identisk med den nordamerikanske Art, er ganske sikkert, og man tør heraf ogsaa slutte, at den er en ægte arktisk og cirkumpolar Form.

Den er som de øvrige Arter af Slægten i sin Levevis en ægte Dybvandsform. Ved Bodø toges den paa 60—80 F. D. og ved Bugønæs forekom den ikke saa ganske sjelden lige under den steilt mod Dybet nedskraanende Bakke paa nær 150 F. D. Endelig toges den under vor sidste Expedition i Porsangerfjord paa 130 F. D. samt i et enkelt Exemplar udenfor Sydspidsen af Spitsbergen paa omtrent samme Dyb.

---

35. **Pseudomma truncatum,** Smith.
(Tab. XL).

Pseudomma truncatum, Smith, the stalk-eyed Crustaceans of the Atlantic coast of North-America. Trans. Connecticut Acad. Vol. V, pg. 99, tab. XII, fig. 3, 4.

Charact. spec.:

Corporis forma et habitu P. roseo valde affine.

Scutum dorsale breve et angustum, segmenta 2 posteriora cephalothoracis ex parte nuda relinqvens, margine frontali æqvaliter arcuato, angulis infero-lateralibus obtusis.

Lamina ocularis semilunaris, in mare leviter angulata, medio breviter fissa, margine externo brevi spatio subtiliter serrato.

Antennarum superiorum pedunculus brevissimus ne qvintam qvidem cephalothoracis longitudinis partem asseqvens, articulo ultimo ceteris 2 junctis longiore, appendice hirsuta maris magna longitudinem fere pedunculi asseqvente.

Antennarum inferiorum sqvama pedunculo superiorum duplo longior, anguste subrhomboidea, triplo longior qvam latior, apice obliqve truncato, angulo externo longe producto, externo dente valido vix tertia parte longitudinis ab apice remoto armato; pedunculus flagelli eodem superiorum longior, cylindricus, articulis 2 ultimis subæqvalibus.

Partes masticationis ab iisdem in P. roseo vix discrepantes.

Pedes etiam structura simillima, tenuissimi, posteriora versus longitudine valde crescentes, ultimo pari corpore antico nonnihil longiore.

Appendices genitales et pleopoda maris fere exacte ut in P. roseo.

Telson sat breve longitudinem segmenti ultimi minime asseqvens, oblongo-subtriangulare, postice sensim attenuatum, marginibus lateralibus subrectis et utrinqve aculeis 7 minimis armatis, apice fere ad lineam rectam truncato, præter setas 2 intermedias spinis 4 elongatis subæqvalibus et utrinqve aculeo minimo anguli exterioris instructo.

Uropoda structura solita, lamina interna telsone 5ta parte circiter longiore, lanceolata, intus inermi, basi sat tumefacta, otolitho mediocri, lamina externa interna vix tertia parte longiore, oblongo-sublineari, apicem versus leviter attenuata.

Corpus pellucidum pigmento pallide rubro hic et illic ornatum.

Longit. feminæ adultæ 15mm, maris paulo major.

Beskrivelse af Hunnen.

Længden af den fuldvoxne ægbærende Hun er omtrent 15mm.

Legemet er temmelig gjennemsigtigt, af bleg gulagtig Farve og kun meget sparsomt prydet med et lyst rødligt Pigment, der er afsat som temmelig regelmæssigt fordelte Skygninger saavel paa Forkroppen som Bagkroppen. Den store kugleformige Tyggemave skinner fortil igjennem Integumenterne med en brunlig Farve.

Kropsformen er (se Tab. XL, Fig. 1) smal og langstrakt og meget lig samme hos den typiske Art, P. roseum[1]). Forkroppen er kun lidet bredere end Bagkroppen og afsmalnes ikke bemærkeligt fortil. Bagkroppen er smal cylindrisk og har 1ste Segment noget bredere end de øvrige og forsynet til hver Side med en fremspringende Kant; sidste Segment er stærkt forlænget, næsten saa langt som de 2 foregaaende tilsammen.

Rygskjoldet er forholdsvis kort og lader de 2 sidste Forkropssegmenter delvis ubedækkede. Panderanden er jevnt bueformigt bøiet, og de nedre forreste Hjørner danne en tydelig, skjøndt stump Vinkel. Cervicalfuren er meget skarpt markeret og beliggende omtrent ved Enden af den forreste Trediedel af Rygskjoldets Længde.

[1]) Se 1ste Hefte Tab. IV.

Øiepladen forholder sig omtrent som hos P. roseum. Den er halvmaaneformig og i Midten forsynet med et kort Indsnit, hvorved en Adskillelse i 2 symetriske Halvparter er antydet. Den ydre Kant er paa et kort Stykke fint saugtakket. Af Pigment eller Synselementer er her ligesaa lidt som hos de 2 øvrige Arter nogetsomhelst Spor at opdage.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 3) er særdeles kort, neppe opnaaende $^1/_5$ af Forkroppens Længde. Basalleddet er bredere end langt og har oventil en fremspringende Kant, der ender med et børstebesat Fremspring af samme Udseende som det i den ydre Kant. 2det Led er ligeledes særdeles kort og i den indre Kant forsynet med 2 Fjærbørster, hvoraf den ene er meget lang og fortilrettet. Sidste Led er omtrent saa langt som de 2 foregaaende tilsammen og adskilligt smalere end disse, samt ved det indre Hjørne forsynet med nogle faa tynde Børster. Svøberne vare hos alle mine Exemplarer mere eller mindre defecte, saa at deres Længde ikke noiagtigt kan angives.

De nedre Antenners Blad (Fig. 4) er omtrent dobbelt saa langt som de øvre Antenners Skaft og af smal rhombisk Form, med Breden omtrent lig $^1/_3$ af Længden. Den ydre Kant er som hos de øvrige Arter glat og løber fortil ud i et temmelig stærkt tandformigt Fremspring. Enden er meget skraat afskaaret i Retningen indenfra udad, dog ikke i den Grad som hos de 2 øvrige Arter, og det foran den tandformige Fortsats fremskydende tungeformige Endeparti er derfor heller ikke saa langt som hos disse, idet det her kun indtager noget mere end $^1/_4$ af Bladets Længde. Randbørsternes Antal er noget mindre end hos P. roseum, og langs den skraat afskaarne Enderand tælles kun 9 saadanne (hos P. roseum 15). Svøbens Skaft er noget længere end de øvre Antenners Skaft, cylindriskt, med de 2 sidste Led omtrent af ens Længde. Det fra Basaldelens Yderside udskydende tandformige Fremspring er som hos de øvrige Arter meget stort og viser sig, naar Dyret sees oveefra (Fig. 1) ragende frem til hver Side af Øiepladen.

I Munddelenes Bygning er der, neppe nogen bemærkelig Forskjel fra samme hos P. roseum.

Fødderne vare paa alle de af mig erholdte Hunner afbrækkede. Jeg har imidlertid kunnet undersøge dem hos en fuldvoxen Han og fundet dem i alt væsentligt overensstemmende med samme hos P. roseum. Ligesom hos denne Art ere de af meget ulige Længde, idet de hurtigt tiltage i Længde bagtil, saa at sidste Par er mere end $^1/_2$ Gang til saa langt som 1ste Par. Det er herved væsentlig det ydre Parti eller Tarsen, som forholder sig ulig. Paa 1ste Par (Fig. 9) er denne kortere end det foregaaende Led, hvorimod den paa de følgende Par (Fig. 10) bliver lidt efter lidt længere, og paa sidste Par er den (Fig. 11) næsten 3 Gange saa lang som paa 1ste Par. Ligesom hos de 2 øvrige Arter bestaar den af 4, ikke meget tydeligt afsatte Led, hvoraf dog det sidste egentlig repræsenterer Endekloen. Paa 1ste Par (Fig. 9) er dens 1ste Led neppe længere end de øvrige tilsammen, hvorimod det paa sidste Par (Fig. 11) endog er næsten 3 Gange saa langt. Ligeledes er det indbyrdes Længdeforhold af de 2 følgende Led her noget afvi-

gende, idet 3die Led er stærkere forlænget og omtrent dobbelt saa langt som 2det. Fødderne ere meget sparsomt børstebesatte, men have ved Enden en tæt Dusk af fine Haarbørster, der næsten ganske skjule det lille stumpt koniske Endeled.

Bagkropslemmerne vise ingen bemærkelig Forskjel fra samme hos P. roseum.

Det midterste Halevedhæng (se Fig. 5) er derimod temmelig afvigende saavel i Form som Bevæbning. Det er forholdsvis kort, idet det ikke engang opnaar sidste Segments Længde. Af Form er det aflangt triangulært, med den største Brede, der omtrent er lig $^2/_3$ af Længden ved Basis, hvorfra det hurtigt og jevnt afsmalnes bagtig. Sidekanterne ere næsten fuldkommen lige og bevæbnede paa hver Side med 7 særdeles smaa og ensformigt udviklede Torner. Enden er tvært afkuttet og, foruden 2 tynde Børster i Midten, forsynet med 4 meget lange bagudrettede Torner samt ved de ydre Hjørner med en liden Torn af samme Beskaffenhed som de til Sidekanterne fæstede.

De ydre Halevedhæng (ibidem) ere af mere sædvanlig Bygning. Den indre Plade er omtrent $^1/_5$ længere end det midterste Halevedhæng og af den sædvanlige lancetdannede Form, med Basis temmelig stærkt opsvulmet og forsynet med en tydelig, skjøndt ikke meget stor Otolith. Pladens indre Kant mangler ethvert Spor af Torner. Den ydre Plade er ikke fuldt $^1/_3$ længere end den indre og af aflang lineær Form samt noget afsmalnende mod Enden. Saavel disse Plader som det midterste Halevedhæng vise en eiendommelig ligesom fint skjællet Structur.

Hannen (Fig. 2) er ialmindnlighed noget større end Hunnen og har Bagkroppen forholdsvis kraftigere bygget.

Øiepladen (Fig. 6) viser en noget mere kantet Form end hos Hunnen og er ogsaa forholdsvis noget større, men forøvrigt fuldstændig af samme Bygning.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 7) er betydelig kraftigere og ved Enden forsynet med det sædvanlige børstebesatte Appendix (Fig. 8), der næsten er af Skaftets Længde og af et meget lignende Udseende som hos P. roseum.

Svømmegrenene paa Fødderne (se Fig. 9 og 10) ere ligeledes meget kraftigere, med særdeles bred, pladedannet Basaldel og Endedelen sammensat af 9 Led.

De ydre Kjønsvedhæng (Fig. 12) ere af den samme eiendommelige smalt cylindriske Form som hos P. roseum og ligesom hos denne kun forsynede med en enkelt apical Børste.

Bagkropslemmerne (Fig. 13—14) skille sig heller ikke i nogen mærkelig Grad fra samme hos denne Art.

Skjøndt særdeles nærstaaende den typiske Form, P. roseum, er denne Art dog let kjendelig fra samme ved det forskjelligt farvede Kropspigment, Antennebladenes Udseende og navnlig ved det midterste Halevedhængs meget afvigende Form og Bevæbning.

Den er ligesom foregaaende Myside først beskreven af Prof. S. Smith efter Exemplarer fra St. Lawrence Bog. Selv fandt jeg den paa min sidste Finmarksreise i Bugøfjorden, en Arm af Varangerfjorden paa et Dyb af 150 Favne, Lerbund. Endelig toges 2 Exemplarer af samme Art under vor sidste Nordhavs-Expedition S O for Spitsbergens Sydpynt paa 140 F. D.

---

36. **Mysideis grandis,** (Goës).
(Tab. XLI—XLII).

Mysis grandis, Goës, Crustacea decapoda podophthalmia marina Sveciæ, pg. 16.

Charact. spec.:

Forma robusta, corpore antico leviter dilatato, postico sat forti apicem versus sensim attenuato, segmento ultimo ceteris paulo longiore.

Scutum dorsale sat magnum, segmenta tamen 2 posteriora cephalothoracis ex parte nuda relinqvens, antice medio leviter productum, lamina frontali distincta anguste rotundata inter oculos prominente et spinam frontalem minutam obtegente, angulis infero-lateralibus fere rectangularibus.

Oculi magni et crassi, pyriformes, paulo longiores qvam latiores, utrinqve scutum longe superantes, pigmento obscuro partem majorem oculi occupante, intus profunde emarginato.

Antennarum superiorum pedunculus vix tertiam cephalothoracis longitudinis partem asseqvens, subclaviformis, articulo ultimo apicem versus dilatato et basali multo breviore, flagella elongata, externo interno plus duplo majore.

Antennarum inferiorum sqvama sat magna, duplam pedunculi superiorum longitudinem nonnihil superans, lanceolata, fere 6ies longior qvam latior, antice sensim attenuata, apice obtuso, marginibus undiqve setiferis; pedunculus flagelli eodem superiorum brevior et tertiam sqvamæ longitudinis partem circiter æqvans, cylindricus, articulis ultimis 2 subæqvalibus.

Partes masticationis et pedes structura fere exacte eadem ac in M. insigni.

Pleopoda feminæ structura solita; maris vero ab iisdem speciei typicæ sat discrepantia et fere ut in Myside, 1mo, 2do et ultimo pari iisdem feminæ similibus, 3tio et 4to pari vero birameis, retro vergentibus, ramo externo cylindrico in illo breviore 4-articulato, in hoc valde elongato 5-articulato spinisqve 3 curvatis ad apicem instructo.

Telson sat magnum tertiam fere corporis postici longitudinis partem asseqvens,

anguste lingvæforme vel lanceolatum, prope basin subito sat instrictum, dein sensim attenuatum, marginibus lateralibus leviter flexuosis et dense aculeatis, aculeis paulo inæqvalibus, apice integro, anguste truncato, spinis 2 elongatis retro vergentibus et 2 aliis intermediis multo minoribus armato.

Uropoda laminis valde inæqvalibus, interna telsone nonnihil breviore, lanceolata, margine interno toto sub setis aculeato, basi leviter tumefacta et otolitho permagno instructa, lamina externa interna plus tertia parte longiore, oblongo-sublineari, apicem versus sat attenuata.

Corpus pellucidum pigmento luteo et fusco hic et illic ornatum.

Longit. feminæ adultæ 27mm.

Beskrivelse af Hunnen.

Længden af de største Individer gaar op til 27mm., og den er saaledes en af vore anseligste Mysider.

Legemet er temmelig gjennemsigtigt, men altid mere eller mindre broget af forskjelligt farvet, i gult, brunt og rødligt overgaaende Pigment, der ikke er afsat i Form af forgrenede Stjerner, men som mere eller mindre tydeligt begrændsede Skygninger, ordnede paa forskjellig Vis. Brystposen er ialmindelighed mere ensformigt rødbrundt pigmenteret og ogsaa Fødderne ere mere eller mindre intensivt farvede paa lignende Vis. De øvrige Kropsvedhæng ere derimod mindre rigeligt pigmenterede. Dog strækker sig fra Enden af sidste Segment en temmelig intensiv rødbrun Skygning ud over hele det midterste Halevedhæng.

Kropsformen er (se Tab. XLI, Fig. 1) som hos den typiske Art, M. insignis [1]) temmelig kort og undersætsig. Bagkroppen er imidlertid hos nærværende Art af en langt kraftigere Bygning og fortil kun lidet smalere end Forkroppen. Dens sidste Segment er noget, skjøndt ikke meget længere end de øvrige.

Rygskjoldet er forholdsvis noget større end hos M. insignis, idet de bagre afrundede Sidelapper hvælve sig udover Siderne af sidste Forkropssegment (sml. Tab. XLII, Fig. 6). Da imidlertid den bagre Kant i Midten er temmelig dybt udrandet, blive dog de 2 sidste Segmenter oventil delvis ubedækkede. Fortil i Midten danner Rygskjoldet en tydelig, stumpt tilrundet Pandeplade, der skyder frem mellem Øinene, hvis Insertion den dækker; under den sees en tydelig, skjøndt ikke meget stor Frontaltorn. De nedre forreste Hjørner ere (sml. Tab. XLII, Fig. 6) noget udtrukne og danne en næsten ret Vinkel.

Øinene ere meget store, omend forholdsvis noget mindre end hos den typiske Art, og af temmelig regelmæssig pæredannet Form, med Længden noget større end Breden. Da de ere adskilte i Midten ved et temmelig betydeligt Mellemrum, rage de til hver

[1] Se Tab. IX.

Side langt ud over Rygskjoldet. Den facetterede Del indtager mere end Halvparten af Øiet og viser indad en dyb Udrandning. Pigmentet er af en lignende mørk Farve som hos Arterne af Slægten Mysis.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 2) opnaar neppe $^1/_3$ af Forkroppens Længde og viser en noget kølledannet Form. Basalleddet er adskilligt kortere end de 2 øvrige Led tilsammen og har den ydre børstebesatte Fortsats temmelig stærkt fremspringende. 2det Led er i Enden skraat afskaaret og paa den øvre Side ligesom hos M. insignis forsynet med en tynd Torn og nogle Borster. Sidste Led er betydelig kortere end Basalleddet og noget udvidet mod Enden samt i den indre Kant forsynet med 4, ved det indre Hjørne med 9 lange Fjærborster. Svøberne ere temmelig forlængede og den ydre mere end dobbelt saa lang som den indre.

De nedre Antenners Blad (Fig. 3) er af betydelig Størrelse, adskilligt over dobbelt saa langt som de øvre Antenners Skaft og af smal lancetdannet Form, med den største Brede neppe storre end $^1/_6$ af Længden. Det afsmalnes ganske successivt mod Enden, som er stumpt tilrundet og forsynet med en tydelig Tværsutur (se Fig. 4). Langs saavel den ydre som indre Rand og Spidsen strække sig en uafbrudt Rad af stærke Fjærbørster, hvoraf de i den indre Kant som sædvanlig ere længst. Svøben er omtrent af Legemets halve Længde; dens Skaft er noget kortere end de øvre Antenners Skaft og lig $^1/_3$ af Bladets Længde, af cylindrisk Form, med de 2 sidste Led indbyrdes af omtrent ens Længde.

Munddelene stemme i alt væsentligt meget nær overens med samme hos den typiske Art og vise kun i Detaillerne enkelte Forskjelligheder.

Kindbakkernes Palpe (Fig. 5) er stærkt udviklet og særdeles tæt børstebesat, med 2det Led meget stort og noget pladeformigt udvidet. Sidste Led er neppe halvt saa stort, af oval Form og forsynet med 3 Rader af Børster.

1ste Par Kjæver (Fig. 6) udmærke sig derved, at den større Gren har en meget stærkt markeret Afsats eller tilspidset Fortsats i Midten af den ydre Kant

2det Par Kjæver (Fig. 7) have ligesom hos den typiske Art kun 2 med stærke Torner bevæbnede Tyggelapper. Viften er noget bredere end hos M. insignis. næsten halvmaanedannet, og Endeleddet af elliptisk Form med 10—12 stærke Fjærbørster i den ydre Kant.

De 2 Par Kjævefødder (Fig. 8 og 9) vise den for Slægten characteristiske robuste Bygning og skille sig kun lidet fra samme hos den typiske Art.

Heller ikke Fødderne (Tab. XLII, Fig 1 og 2) vise nogen ioinefaldende. Forskjel. De ere som hos den typiske Art særdeles kraftigt byggede og omtrent af hele Forkroppens Længde. 3die Led er stærkt fortykket og noget sammentrykt fra Siderne, 4de Led noget smalere og paa 1ste Par (Fig 1) af samme Længde, paa de øvrige (Fig. 2) noget længere end hint og i den indre Kant forsynet med talrige tætte Børsteknipper.

Tarsen er noget kortere end 4de Led og bestaar af 3 Led, hvoraf det 1ste er længere end de øvrige tilsammen og ligesom disse især i den indre Kant tæt børstebesat. Endekloen er tydelig, skjøndt meget tynd og skjules for en Del af de fra foregaaende Led udgaaende Børster. Svømmegrenen er af et lignende Udseende som hos M. insignis, men har 2 Led færre i Endedelen.

Brystposen er som hos den typiske Art sammensat af 3 Par tydeligt udviklede Plader. Det forreste Par (Fig. 2, a) er temmelig stort og af bred lancetdannet Form samt langs Kanterne tæt børstebesat.

Bagkropslemmerne vise ingen væsentlig Forskjel fra samme hos M. insignis.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 3) er af betydelig Størrelse, adskilligt længere end sidste Segment og omtrent lig $1/3$ af Bagkroppens Længde. Det er af en meget smal tungedannet eller næsten lancetdannet Form, med den største Brede, der er beliggende ved Basis, neppe halvt saa stor som Længden. Tæt bag Basis indknibes det pludselig temmelig stærkt og afsmalnes derpaa successivt mod Enden, som er (se Fig. 4 og 12) hel og tvært afkuttet samt bevæbnet med 4 bagud rettede Torner, hvoraf de yderste ere mere end 3 Gange saa store som de inderste. Sidekanterne af Vedhænget vise et noget bugtet Forløb og ere i sin hele Længde tæt besatte med fine, tildels noget ulige udviklede Torner, hvoraf jeg har talt omkring 50 paa hver Side.

De ydre Halevedhæng (Fig. 5) have Endepladerne af meget ulige Længde. Den indre Plade er adskilligt kortere end det midterste Halevedhæng og af den sædvanlige lancetdannede Form. Basis er noget opsvulmet og indeholder en særdeles stor glasagtig Otolith. Den indre Kant af Pladen er i sin hele Længde under Randbørsterne forsynet med Torner, der ved Basis staa særdeles tæt og tiltage successivt i Længde bagtil. Den ydre Plade er mere end $1/3$ længere end den indre og af aflang lineær Form, bredest nær Basis og temmelig stærkt afsmalnende mod Enden.

Hannen (Fig. 6) kjender jeg kun efter et Par Exemplarer, der skjøndt omtrent af samme Størrelse som den fuldvoxne Hun, dog endnu ikke synes at være fuldt udviklede, da det til de øvre Antenner fæstede Appendix endnu ikke viser noget Spor af Børster og de ydre Kjønsvedhæng kun ere af ringe Størrelse.

Bagkropslemmerne skille sig meget væsentligt fra samme hos Hannen af den typiske Art, idet de ikke som hos denne ere udviklede til Svømmeapparater, men vise en meget lignende Bygning som hos Hannerne af Slægten Mysis. I Lighed med disse ere nemlig 1ste, 2det og sidste Par (Fig. 7, 8, 11) fuldkommen af samme enkle og rudimentære Bygning som hos Hunnen, kun forestillende simple børstebesatte Smaaplader. Derimod ere 3die og 4de Par (Fig. 9 og 10) eiendommeligt udviklede og bagudrettede. Begge disse Par vise en temmelig overensstemmende Bygning, men ere af meget ulige Længde, idet 4de Par omtrent er dobbelt saa langt som 3die Par og rækker bagtil langt udover sidste

Segment. Paa begge kan adskilles en kort og tyk, i Enden skjævt afskaaret Basaldel, hvortil er fæstet 2 ulige store og ulige formede Grene. Den indre af disse er af fuldstændig ens Udseende paa begge Par, dannende en spidst tilløbende med Børster besat tynd Plade af en lignende Bygning som de tilsvarende Lemmer hos Hunnen. Den ydre Gren er derimod simpelt cylindrisk og inddelt i tydeligt afsatte Led. Paa 3die Par (Fig. 9) er denne Gren kun omtrent $^1/_3$ længere end den indre og sammensat af 4 Led, hvoraf det 1ste er størst, det sidste ganske lidet og koniskt tilløbende samt forsynet med 2 korte Torner i Spidsen. Paa 4de Par (Fig. 10) er derimod denne Gren særdeles stærkt forlænget og smal, mere end 4 Gange saa lang som den indre og delt i 5 Segmenter, hvoraf det 1ste er næsten dobbelt saa langt som alle de øvrige tilsammen. Fra Enden af Grenen udgaa 3 lange og noget bøiede Torner (Svøber), hvoraf en udgaar fra Spidsen af det særdeles lille sidste Led, de 2 øvrige fra den ydre Kant af de 2 foregaaende Led.

At den her omhandlede Form ikke er nogen virkelig Mysis fremgaar tydeligt nok af Munddelenes og Føddernes Bygning, som derimod paa det nøieste stemmer overens med samme hos den ovenfor omtalte Slægt, Mysideis. Trods den afvigende Udvikling af Hannens Bagkropslemmer, maa den derfor ubetinget henføres til den sidstnævnte Slægt og følgelig en Modifikation foretages med de ovenfor givne Slægtscharacterer.

Foruden ved Bagkropslemmernes afvigende Bygning hos Hannen, kjendes den her omhandlede Art let fra M. insignis ved Bagkroppens betydelig kraftigere Udvikling, Øinenes forskjellige Form, de længere og smalere Antenneblade samt ved det midterste Halevedhængs forskjellige Form og Bevæbning.

Arten er først opdaget af Lovén ved Finmarken og senere af Goës (l. c.) nærmere beskreven som en Art af Slægten Mysis, nærmest ved M. vulgaris. Efter Goës forekommer den ogsaa ved Spitsbergen. Selv har jeg kun taget den paa 2 Punkter, nemlig i Varangerfjorden og ved Hasvig paa Sørøens Vestside. Paa begge Steder forekom den kun ganske enkeltvis.

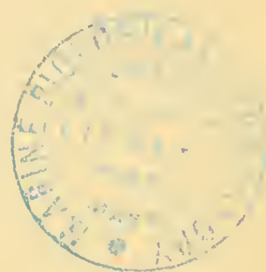
I sin Levevis synes den at være en Dybvandsform, omend ikke saa udpræget som den typiske Art. Alle de af mig tagne Exemplarer ere ophentede ved Hjælp af Bundskraben fra et Dyb af fra 30 til 100 Favne. Den synes helst at forekomme, hvor Bunden er bjergig og bevoxet med Alger eller Hydroider og Polyzoer.

Tabula distributionis.

Mysidæ Norvegiæ. Species:	Sinus Christianiensis.	Norvegia meridionalis.	Norvegia occidentalis.	Sinus Nidrosiensis.	Insulæ Lofoten.	Finmarkia occidentalis.	Finmarkia orientalis.	Spitsbergia.	Islandia.	Insula Jan Mayen.	Grønlandia.	America borealis.	Mare balthicum intern.	Dania.	Belgia.	Britannia.	Mare mediterraneum.	Distributio verticalis ad oras Norvegiæ.
1. Erythrops Goësii, G. O. Sars	+	+	+	.	+	+	+	+	.	.	.	+	.	+	.	.	.	30—100.
2. „ serrata, G. O. Sars	+	+	+	+	+	+	.	.	.	.	.	.	.	+	.	+	.	30—200.
3. „ microphthalma, G. O. Sars	+	.	+	.	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	60—450.
4. „ pygmæa, G. O. Sars	+	+	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	+	3—12.
5. „ abyssorum, G. O. Sars	+	.	.	.	+	+	+	.	.	+	.	.	.	.	.	.	.	100—300.
6. Parerythrops obesa, G. O. Sars	+	+	+	+	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	50—250.
7. „ abyssicola, G. O. Sars	.	.	+	.	+	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	100—300.
8. „ robusta, Smith	.	.	.	.	+	.	+	+	.	.	.	+	.	.	.	.	.	60—150.
9. Pseudomma roseum, G. O. Sars	.	+	+	.	+	+	.	.	.	.	.	+	.	.	.	.	.	100—450.
10. „ affine, G. O. Sars	.	.	+	.	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	100—200.
11. „ truncatum, Smith	.	.	.	.	.	.	+	+	.	.	.	+	.	.	.	.	.	150.
12. Amblyops abbreviata, G. O. Sars	+	+	+	.	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	150—300.
13. Mysidopsis didelphys, Norm.	+	+	+	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	+	.	30—150.
14. „ gibbosa, G. O. Sars	+	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	+	3—10.
15. „ angusta, G. O. Sars	+	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	+	6—10.
16. Mysideis insignis, G. O. Sars	+	.	+	.	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	100—300.
17. „ grandis, Goës	.	.	.	.	.	+	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	30—100.
18. Boreomysis, arctica, Krøyer	+	.	+	.	+	.	.	.	.	.	+	.	.	.	.	.	.	200—400.
19. „ tridens, G. O. Sars	.	.	.	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	300—400.
20. „ megalops, G. O. Sars	.	.	+	.	.	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	80—200.
21. Siriella norvegica, G. O. Sars	+	.	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	6—20.
22. Leptomysis gracilis, G. O. Sars	+	.	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	+	.	10—30.
23. „ lingvura, G. O. Sars	.	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	10—20.
24. Hemimysis abyssicola, G. O. Sars	+	.	+	.	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	150—300.
25. Mysis flexuosa, Müller	+	+	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	+	+	+	+	.	0—6.
26. „ neglecta, G. O. Sars	+	+	+	.	+	.	.	.	.	.	.	.	.	+	.	.	.	2—10.
27. „ inermis, Rathke	+	+	+	+	+	+	+	+	.	.	.	.	+	+	.	+	.	2—20.
28. „ spiritus, Norman	.	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	+	.	+	.	0—3.
29. „ ornata, G. O. Sars	+	+	+	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	+	.	+	.	15—50.
30. „ Lamornæ, Couch	+	.	.	.	+	.	.	.	.	.	.	.	.	+	.	+	.	6—50.
31. „ oculata, Fabr.	.	.	.	.	.	.	+	+	+	+	+	+	.	.	.	.	.	6—20.
32. „ relicta, Lovén	.	+[1]	.	.	.	.	.	.	.	.	.	+[2]	+	.	.	.	.	6—200.
33. „ mixta, Lilljeborg	+	.	.	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	.	.	.	20—100.
34. „ vulgaris, Thomps.	+	.	.	+	.	.	.	.	.	.	.	.	+	+	+	+	.	0—3.
35. Mysidella typica, G. O. Sars	.	.	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	50—150.
36. „ typhlops, G. O. Sars	.	.	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	150—200.

[1]) In lacu Mjøsen; ceterum in lacubus Sveciæ et Rossiæ distributa.

[2]) In lacubus majoribus.

Som det ved en simpel Opsummering af ovenstaaende Tabel vil sees, findes af vore 36 Mysider 22 Arter i Christianiafjorden, 15 ved vor Sydkyst, 25 ved vor Vestkyst, 10 i Trondhjemsfjorden, 20 ved Lofoten, 12 ved Vestfinmarken og 9 ved Østfinmarken. Hvad deres Udbredning udenfor Norge angaar, saa forekomme 7 Arter ved Spitsbergen, 2 ved Island, 2 ved Jan Mayen, 3 ved Grønland, 6 ved Amerikas Nordostkyst, 5 Arter i Østersøen, 10 ved Danmarks Kyster, 2 ved Belgien, 9 ved de britiske Øer og 3 i Middelhavet. 1 Art (Mysis relicta) er hos os en udelukkende Ferskvandsform og alene indskrænket til vor største Indsø, Mjøsen, men har udenfor Norge en temmelig vid geographisk Udbredning.

Følgende Arter ere hidtil ikke observerede udenfor Norge:

1. Erythrops microphthalma.
2. „ abyssorum.
3. Parerythrops obesa.
4. „ abyssicola.
5. Pseudomma affine.
6. Amblyops abbreviata.
7. Mysideis insignis.
8. Boreomysis tridens.
9. „ megalops.
10. Siriella norvegica.
11. Leptomysis lingvura.
12. Hemimysis abyssicola.
13. Mysidella typica.
14. „ typhlops.

Følgende Arter naa ved vore Kyster ikke Polarcirkelen og maa følgelig betragtes som mere sydlige Former:

1. Erythrops pygmæa.
2. Mysidopsis gibbosa.
3. „ angusta.
4. Siriella norvegica.
5. Leptomysis gracilis.
6. „ lingvura.
7. Mysis flexuosa.
8. „ spiritus.
9. „ vulgaris.
10. Mysidella typica.
11. „ typhlops.

Af disse gaa 4 Arter: *Leptomysis gracilis*, *Mysis flexuosa*, *M. spiritus* og *M. vul-*

garis til de britiske Øer, 2 Arter: *M. flexuosa* og *M. vulgaris* til Belgien og 3 Arter: *Erythrops pygmæa, Mysidopsis gibbosa* og *M. angusta* lige til Middelhavet.

Følgende Arter ere hidtil hos os ikke fundne søndenfor Polarcirkelen:

1. Parerythrops robusta.
2. Pseudomma truncatum.
3. Mysideis grandis.
4. Mysis oculata.

Som utvivlsomt arktiske Arter maa følgende ansees

1. Erythrops Goësii.
2. „ abyssorum.
3. Parerythrops robusta.
4. „ abyssicola.
5. Pseudomma roseum.
6. „ truncatum.
7. Mysideis grandis.
8. Boreomysis arctica.
9. Mysis inermis.
10. „ oculata.
11. „ mixta.

Af disse gaa 7 Arter: *Erythrops Goësii, Parerythrops robusta, Pseudomma truncatum, Mysideis grandis, Mysis inermis, M. mixta* og *M. oculata* til Spitsbergen, 3 Arter: *Boreomysis arctica, Mysis oculata* og *M. mixta* til Grønland og 6 Arter: *Erythrops Goësii, Parerythrops robusta, Pseudomma roseum, P. truncatum, Mysis oculata* og *M. mixta* til Amerikas Nordostkyst.

Explicatio tabularum.

Mysideis insignis, G. O. Sars.

Tab. IX.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 5ies aucta.
„ 2. Eadem a latere dextro exhibita.
„ 3. Mas adultus a latere sinistro exhibitus.
„ 4. Pedunculus antennæ superioris feminæ superne visus, 18ies auctus.
„ 5. Basis antennæ inferioris cum sqvama inferne visa.
„ 6. Regio oralis cum mandibulis; *L* labrum; *l* labium; *p* palpus mandibularis.
„ 7. Labium separatum.
„ 8. Palpus mandibularis a latere exhibitus.
„ 9. Extremitates incisivæ mandibularum superne visæ, 34ies auctæ.
„ 10. Maxilla 1mi paris, 18ies auctæ.
„ 11. Maxilla 2di paris.

Tab. X.

Fig. 1. Maxillipes 1mi paris feminæ 18ies auctus.
„ 2. Maxillipes 2di paris.
„ 3. Pes 3tii paris.
„ 4. Extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 5. Laminæ incubatoriæ sinistræ a facie interna exhibitæ.
„ 6. Pleopodum 1mi paris.
„ 7. Pleopodum ultimi paris.
„ 8. Telson superne visum.
„ 9. Uropodum sinistrum, setis omissis, inferne visum.
„ 10. Pedunculus antennæ superioris maris a latere externo exhibitus.
„ 11. Appendix ejusdem terminalis pilis denudata, inferne visa.
„ 12. Appendix genitalis a latere exhibita.
„ 13. Pleopodum 1mi paris; 13a ramus ejusdem internus fortius auctus.
„ 14. Pleopodum 2di paris.
„ 15. Pleopodum 4ti paris; 15a spina terminalis rami ejusdem externi, 77ies aucta.
„ 16. Basis rami interni pleopodi ultimi paris 34ies aucta.

Boreomysis arctica, Krøyer.

Tab. XI.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 5ies aucta.
„ 2. Eadem a latere sinistro exhibita.
„ 3. Pars antica scuti dorsalis superne visa.
„ 4. Pedunculus antennæ superioris a latere externo exhibitus, 18ies auctus.
„ 5. Idem superne visus.
„ 6. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 7. Labrum (a) et labium (b) inferne visa.
„ 8. Mandibula cum palpo.
„ 9. Extremitates incisivæ mandibularum inferne visæ, 43ies auctæ.
„ 10. Maxilla 1mi paris 24ies aucta.
„ 11. Maxilla 2di paris.

Tab. XII.

Fig. 1. Maxillipes 1mi paris feminæ 18ies auctus; 1a extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 2. Maxillipes 2di paris cum lamina incubatoria antica; 2a extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 3. Pes 1mi paris cum lamina incubatoria.
„ 4. Extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 5. Laminæ incubatoriæ sinistræ a facie interna exhibitæ.
„ 6. Pleopodum 1mi paris.
„ 7. Pleopodum ultimi paris.
„ 8. Telson superne visum.
„ 9. Extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 10. Uropodum sinistrum, setis omissis, inferne visum.
„ 11. Otolithum cum nervo acustico 77ies auctum.

Tab. XIII.

Fig. 1. Mas adultus a latere sinistro exhibitus, 5ies auctus.
„ 2. Pars antica cephalothoracis cum oculis et antennis superne visa, paulo fortius aucta.
„ 3. Pedunculus antennæ superioris cum appendice terminali pilis denudata a latere externo exhibitus, 18ies auctus.
„ 4. Extremitas pedunculi inferne visa.
„ 5. Appendix genitalis a latere exhibita.

Fig. 6. Pleopodum 1mi paris.
„ 7. Ramus ejusdem internus fortius auctus.
„ 8. Pleopodum 2di paris.
„ 9. Pleopodum 3tii paris.
„ 10. Basis rami interni ejusdem fortius aucta.

Boreomysis tridens, G. O. Sars.
Tab. XIV.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 5ies aucta.
„ 2. Pars antica scuti dorsalis superne visa, fortius aucta.
„ 3. Pedunculus antennæ superioris superne visus, 15ies auctus.
„ 4. Idem a latere interno exhibitus.
„ 5. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 6. Pes 3tii paris cum lamina incubatoria.
„ 7. Telson superne visum.
„ 8. Extremitas lobi alterius terminalis ejusdem fortius aucta.
„ 9. Uropodum sinistrum, setis omissis, inferne visum.

Boreomysis megalops, G. O. Sars.
Tab. XV.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 8ies aucta.
„ 2. Eadem a latere dextro exhibita.
„ 3. Mas adultus a latere dextro exhibitus.
„ 4. Pedunculus antennæ superioris feminæ superne visus, 24ies auctus.
„ 5. Idem a latere externo exhibitus.
„ 6. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 7. Pedunculus flagelli ejusdem antennæ superne visus.
„ 8. Palpus mandibularis 45ies auctus.

Fig. 9. Maxilla 1mi paris.
„ 10. Maxilla 2di paris.

Tab. XVI.

Fig. 1. Maxillipes 2di paris feminæ cum lamina incubatoria antica, 24ies auctus.
„ 2. Pes 1mi paris cum lamina incubatoria.
„ 3. Telson superne visum.
„ 4. Extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 5. Uropodum sinistrum, setis omissis, inferne visum.
„ 6. Pedunculus antennæ superioris maris a latere externo exhibitus.
„ 7. Pes ejusdem 3tii paris.
„ 8. Appendices genitales.
„ 9. Pleopodum 1mi paris; 9a ramus ejusdem internus fortius auctus.
„ 10. Pleopodum 2di paris; 10a extremitas rami ejusdem externi fortius aucta.
„ 11. Pleopodum 3tii paris; 11a extremitas rami ejusdem externi fortius aucta.
„ 12. Pleopodum 4ti paris.
„ 13. Basis rami interni pleopodi ultimi paris fortius aucta.

Siriella norvegica, G. O. Sars.
Tab. XVII.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 6ies aucta.
„ 2. Eadem a latere dextro exhibita.
„ 3. Mas adultus a latere sinistro exhibitus.
„ 4. Pedunculus antennæ superioris feminæ superne visus, 18ies auctus.
„ 5. Idem a latere externo exhibitus.
„ 6. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 7. Mandibulæ et labrum in situ inferne visa.
„ 8. Labrum et labium a latere sinistro exhibita.
„ 9. Extremitates incisivæ mandibularum inferne visæ, 45ies auctæ.
„ 10. Palpus mandibularis 24ies auctus.
„ 11. Maxilla 1mi paris.
„ 12. Maxilla 2di paris.

Tab. XVIII.

Fig. 1. Maxillipes 1mi paris feminæ 18ies auctus.
„ 2. Maxillipes 2di paris.
„ 3. Pes 1mi paris.
„ 4. Extremitas ejusdem cum ungve terminali, 34ies aucta.
„ 5. Laminæ incubatoriæ dextræ a facie interna exhibita, 10ies auctæ.
„ 6. Pleopodum 1mi paris 24ies auctum.
„ 7. Pleopodum ultimi paris.
„ 8. Telson superne visum, 18ies auctum.
„ 9. Extremitas ejusdem 45ies aucta.
„ 10. Apex cum spinis terminalibus 112ies auctus.
„ 11. Uropodum sinistrum inferne visum, 18ies auctum.
„ 12. Pedunculus antennæ superioris maris a latere externo exhibitus.
„ 13. Appendix ejusdem terminalis pilis denudata, inferne visa.
„ 14. Pes ultimi paris cum appendice genitali.
„ 15. Appendix genitalis 34ies aucta.
„ 16. Pleopodum 1mi paris 18ies auctum: 16a ramus ejusdem internus (branchia) fortius auctus.
„ 17. Pleopodum 3tii paris: 17a ramus ejusdem internus (branchia) fortius auctus.
„ 18. Pleopodum ultimi paris: 18a ramus ejusdem internus (branchia) fortius auctus.

Leptomysis gracilis, G. O. Sars.

Tab. XIX.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 9ies auctæ.
„ 2. Eadem a latere sinistro exhibita.
„ 3. Mas adultus a latere sinistro exhibitus.
„ 4. Pars antica scuti dorsalis superne visa, 15ies aucta.
„ 5. Eadem pars a latere sinistro exhibita.
„ 6. Particula integumenti 192ies aucta, sculpturam singularem exhibens.
„ 7. Pedunculus antennæ superioris feminæ superne visus. 24ies auctus.
„ 8. Idem a latere externo exhibitus.
„ 9. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 10. Labrum inferne visum.

Fig. 11. Idem a latere anteriore exhibitum.
„ 12. Labium.
„ 13. Mandibula cum palpo.
„ 14. Palpus mandibularis 34ies auctus.
„ 15. Extremitates incisivæ mandibularum superne visæ, 56ies auctæ.

Tab. XX.

Fig. 1. Maxilla 1mi paris feminæ 34ies aucta.
„ 2. Maxilla 2di paris.
„ 3. Maxillipes 1mi paris 24ies auctus.
„ 4. Maxillipes 2di paris.
„ 5. Pes 1mi paris.
„ 6. Extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 7. Laminæ incubatoriæ dextræ a facie interna exhibitæ, 15ies auctæ.
„ 8. Pleopodum 1mi paris 45ies auctum.
„ 9. Pleopodum ultimi paris.
„ 10. Telson superne visum 24ies auctum.
„ 11. Extremitas ejusdem 45ies aucta.
„ 12. Uropodum sinistrum inferne visum.
„ 13. Pedunculus antennæ superioris maris a latere externo exhibitus.
„ 14. Appendix ejusdem terminalis pilis denudata, inferne visa.
„ 15. Pes ultimi paris cum appendice genitali.
„ 16. Pleopodum 1mi paris; 16a ramus ejusdem internus fortius auctus.
„ 17. Pleopodum 2di paris.
„ 18. Pleopodum 4ti paris; 18a extremitas rami ejusdem externi fortius aucta.
„ 19. Pleopodum ultimi paris; 19a basis rami ejusdem interni fortius aucta.

Leptomysis lingvura, G. O. Sars.
Tab. XXI.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 8ies aucta.
„ 2. Eadem a latere sinistro exhibita.
„ 3. Pars antica scuti dorsalis superne visa, 15ies aucta.
„ 4. Pedunculus antennæ superioris superne visus, 24ies auctus.

Fig. 5. Idem a latere externo exhibitus.
„ 6. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 7. Extremitas sqvamæ setis denudata, 45ies aucta.
„ 8. Maxillipes 2di paris 24ies auctus.
„ 9. Pes 1mi paris.
„ 10. Telson superne visum.
„ 11. Extremitas ejusdem 45ies aucta.
„ 12. Uropodum sinistrum inferne visum.

Hemimysis abyssicola, G. O. Sars.

Tab. XXII.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 8ies aucta.
„ 2. Eadem a latere sinistro exhibita.
„ 3. Mas adultus a latere dextro exhibitus.
„ 4. Pedunculus antennæ superioris feminæ superne visus, 24ies auctus.
„ 5. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 6. Regio oralis cum mandibulis, labro et labio in situ exhibita.
„ 7. Extremitates incisivæ mandibularum inferne visæ, 34ies auctæ.
„ 8. Palpus mandibularis.
„ 9. Maxilla 1mi paris.
„ 10. Maxilla 2di paris.

Tab. XXIII.

Fig. 1. Maxillipes 1mi paris feminæ 24ies auctus.
„ 2. Maxillipes 2di paris.
„ 3. Pes 1mi paris.
„ 4. Pes ultimi paris.
„ 5. Laminæ incubatoriæ dextræ a facie interna exhibitæ, 10ies auctæ.
„ 6. Pleopodum 1mi paris 24ies auctum.
„ 7. Pleopodum ultimi paris.
„ 8. Uropodum dextrum inferne visum.
„ 9. Telson superne visum.
„ 10. Extremitas ejusdem 45ies aucta.
„ 11. Pedunculus antennæ superioris maris a latere externo exhibitus, 24ies auctus.

Fig. 12. Appendix ejusdem terminalis pilis denudata, inferne visa.
„ 13. Pes ultimi paris cum appendice genitali (a).
„ 14. Pleopoda 3tii paris.
„ 15. Ramus eorum externus fortius auctus.
„ 16. Pleopoda 4ti paris.
„ 17. Ramus eorum internus fortius auctus.
„ 18. Extremitas flagelli terminalis externi.
„ 19. Pleopoda ultimi paris.

Mysis flexuosa, Müller.

Tab. XXIV.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 6ies aucta.
„ 2. Eadem a latere sinistro exhibita.
„ 3. Mas adultus a latere sinistro exhibitus.
„ 4. Pedunculus antennæ superioris feminæ inferne visus, 18ies auctus.
„ 5. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 6. Extremitas sqvamæ setis denudata, 34ies aucta.
„ 7. Mandibulæ et labrum 18ies aucta.
„ 8. Extremitates incisivæ mandibularum superne visæ, 45ies auctæ.
„ 9. Palpus mandibularis 24ies auctus.
„ 10. Labium cum parte adjacente integumenti ventralis.
„ 11. Maxilla 1mi paris.
„ 12. Maxilla 2di paris.

Tab. XXV.

Fig. 1. Maxillipes 1mi paris feminæ 18ies auctus.
„ 2. Extremitas ejusdem 45ies aucta.
„ 3. Maxillipes 2di paris.
„ 4. Extremitas ejusdem 45ies aucta.
„ 5. Spina una articuli ultimi fortius aucta.
„ 6. Pes 1mi paris.
„ 7. Extremitas ejusdem 45ies aucta.
„ 8. Laminæ incubatoriæ sinistræ a facie interna exhibitæ, 10ies auctæ.
„ 9. Pleopodum 1mi paris 24ies auctum.

Fig. 10. Pleopodum ultimi paris.
„ 11. Telson superne visum, 18ies auctum.
„ 12. Extremitas ejusdem 34ies aucta.
„ 13. Uropodum dextrum inferne visum.
„ 14. Appendix terminalis pedunculi antennæ superioris maris pilis denudata, inferne visa.
„ 15. Pes ultimi paris cum appendice genitali (a).
„ 16. Pleopoda 3tii paris.
„ 17. Pleopoda 4ti paris.
„ 18. Ramus eorum internus 45ies auctus.
„ 19. Extremitas flagelli terminalis ejusdem paris fortius aucta.
„ 20. Apex ejusdem 192ies auctus.

Mysis neglecta, G. O. Sars.
Tab. XXVI.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 6ies aucta.
„ 2. Mas adultus a latere sinistro exhibitus.
„ 3. Pedunculus antennæ superioris feminæ inferne visus, 20ies auctus.
„ 4. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 5. Extremitas sqvamæ setis denudata, 45ies aucta.
„ 6. Pes 1mi paris.
„ 7. Telson superne visum.
„ 8. Uropodum sinistrum, setis omissis, inferne visum.
„ 9. Appendix terminalis pedunculi antennæ superioris maris pilis denudata, inferne visa.
„ 10. Pes ultimi paris cum appendice genitali.
„ 11. Pleopodum 3tii paris.
„ 12. Pleopodum 4ti paris.

Mysis inermis, Rathke.
Tab. XXVII.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 7ies aucta.
„ 2. Mas adultus a latere sinistro exhibitus.

Fig. 3. Pedunculus antennæ superioris feminæ inferne visus. 28ies auctus.
„ 4. Basis antennæ inferioris cum sqvama setis denudata, superne visa.
„ 5. Pes 1mi paris.
„ 6. Telson superne visum.
„ 7. Uropodum sinistrum, setis omissis, inferne visum.
„ 8. Appendix pedunculi antennæ superioris maris setis denudata inferne visa, 36ies aucta.
„ 9. Appendix genitalis, 28ies aucta.
„ 10. Pleopodum 3tii paris
„ 11. Ramus ejusdem externus 86ies auctus.
„ 12. Pleopodum 4ti paris.

Mysis spiritus, Norman.
Tab. XXVIII.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 7ies aucta.
„ 2. Mas adultus a latere sinistro exhibitus.
„ 3. Pedunculus antennæ superioris feminæ superne visus, 24ies auctus.
„ 4. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 5. Maxilla 2di paris 45ies aucta.
„ 6. Maxillipes 1mi paris 34ies auctus.
„ 7. Pes 2di paris 24ies auctus.
„ 8. Extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 9. Telson superne visum.
„ 10. Extremitas ejusdem 45ies aucta.
„ 11. Uropodum sinistrum, setis omissis, inferne visum.
„ 12. Pedunculus antennæ superioris maris a latere externo exhibitus.
„ 13. Appendix genitalis.
„ 14. Pleopodum 3tii paris.
„ 15. Pleopodum 4ti paris.
„ 16. Pleopodum ultimi paris.

Mysis ornata, G. O. Sars.
Tab. XXIX.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 8ies aucta.
„ 2. Mas adultus a latere dextro exhibitus.
„ 3. Pedunculus antennæ superioris feminæ superne visus, 24ies auctus.
„ 4. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visus.
„ 5. Pes 1mi paris.
„ 6. Extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 7. Telson superne visum.
„ 8. Extremitas ejusdem 45ies aucta.
„ 9. Uropodum sinistrum, setis omissis, inferne visum.
„ 10. Appendix terminalis pedunculi antennæ superioris maris pilis denudata, inferne visa.
„ 11. Pes ultimi paris cum appendice genitali.
„ 12. Pleopodum 3tii paris.
„ 13. Pleopodum 4ti paris.
„ 14. Pleopodum ultimi paris.

Mysis Lamornæ, Couch.
Tab. XXX.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 11ies aucta.
„ 2. Eadem a latere sinistro exhibita.
„ 3. Pedunculus antennæ superioris superne visus, 34ies auctus.
„ 4. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 5. Maxilla 2di paris 45ies aucta.
„ 6. Margo externus articuli terminalis ejusdem maxillæ cum spinis 100ies auctus.
„ 7. Maxillipes 1mi paris 34ies auctus.
„ 8. Pes 1mi paris.
„ 9. Extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 10. Telson superne visum.
„ 11. Extremitas ejusdem 77ies aucta.
„ 12. Uropodum sinistrum, setis omissis, inferne visum.
„ 13. Pleopodum 4ti paris maris junioris.

Mysis oculata, Fabr.

Tab. XXXI.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 6ies aucta.
„ 2. Mas adultus a latere sinistro exhibitus (specimen ad insulam Jan Mayen captum).
„ 3. Pedunculus antennæ superioris feminæ inferne visus, 20ies auctus.
„ 4. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 5. Maxilla 2di paris 28ies aucta.
„ 6. Maxillipes 1mi paris 24ies auctus.
„ 7. Pes 1mi paris 20ies auctus.
„ 8. Telson superne visum.
„ 9. Uropodum sinistrum, setis omissis, inferne visum.
„ 10. Extremitas telsonis speciminis juvenilis 45ies aucta.
„ 11. Appendix terminalis pedunculi antennæ superioris maris a latere exhibita, 18ies aucta.
„ 12. Pleopodum 3tii paris.
„ 13. Pleopodum 4ti paris.
„ 14. Pleopodum ultimi paris.

Mysis relicta, Lovén.

Tab. XXXII.

Fig. 1. Femina adulta superne visa, 8ies aucta.
„ 2. Mas a latere dextro exhibitus.
„ 3. Pedunculus antennæ superioris feminæ inferne visus, 24ies auctus.
„ 4. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 5. Extremitas sqvamæ 45ies aucta.
„ 6. Maxilla 2di paris 34ies aucta.
„ 7. Pes 1mi paris 24ies auctus.
„ 8. Telson superne visum.
„ 9. Extremitas ejusdem 45ies aucta.
„ 10. Uropodum dextrum, setis omissis, inferne visum.
„ 11. Pedunculus antennæ superioris maris a latere externo exhibitus.
„ 12. Appendix ejusdem terminalis inferne visa, 45ies aucta.
„ 13. Pleopodum 3tii paris.
„ 14. Pleopodum 4ti paris.

Mysis mixta, Lilljeborg.
Tab. XXXIII.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, $4\frac{1}{2}$ies aucta.
„ 2. Mas adultus a latere sinistro exhibitus.
„ 3. Pedunculus antennæ superioris feminæ inferne visus, 18ies auctus.
„ 4. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 5. Extremitas sqvamæ setis denudata 34ies aucta.
„ 6. Maxilla 2di paris 28ies aucta.
„ 7. Maxillipes 1mi paris 24ies auctus.
„ 8. Pes 1mi paris 18ies auctus.
„ 9. Telson superne visum.
„ 10. Uropodum sinistrum, setis omissis, inferne visum.
„ 11. Appendix terminalis pedunculi antennæ superioris maris a latere exhibita.
„ 12. Appendix genitalis.
„ 13. Pleopodum 3tii paris.
„ 14. Pleopodum 4ti paris.
„ 15. Pleopodum ultimi paris.

Mysis vulgaris, Thompson.
Tab. XXXIV.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 8ies aucta.
„ 2. Mas adultus a latere sinistro exhibitus.
„ 3. Pedunculus antennæ superioris feminæ superne visus, 24ies auctus.
„ 4. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 5. Extremitas sqvamæ setis denudata, 45ies aucta.
„ 6. Labrum inferne visum.
„ 7. Maxilla 2di paris.
„ 8. Maxillipes 1mi paris 34ies auctus.
„ 9. Pes 1mi paris 24ies auctus.
„ 10. Pes ultimi paris.
„ 11. Telson superne visum.
„ 12. Extremitas ejusdem fortius aucta.

Fig. 13. Uropodum sinistrum, setis omissis, inferne visum.
„ 14. Crista pectinata laminæ internæ ejusdem fortius aucta.
„ 15. Pedunculus antennæ superioris maris a latere externo exhibitus.
„ 16. Appendix ejusdem genitalis.
„ 17. Pleopodum 3tii paris.
„ 18. Pleopodum 4ti paris.

Mysidella typica. G. O. Sars.

Tab. XXXV.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 15ies aucta.
„ 2. Eadem a latere sinistro exhibita.
„ 3. Mas adultus a latere sinistro exhibitus.
„ 4. Pedunculus antennæ superioris feminæ superne visus, 45ies auctus.
„ 5. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 6. Labrum inferne visum.
„ 7. Idem a latere dextro exhibitum.
„ 8. Lobus alter labii.
„ 9. Mandibula a facie externa exhibita.
„ 10. Extremitates incisivæ mandibularum inferne visæ.
„ 11. Maxilla 1mi paris 77ies aucta.
„ 12. Maxilla 2di paris.

Tab. XXXVI.

Fig. 1. Cephalothorax feminæ, pedibus omissis, inferne visus, antennas et partes masticationis in situ exhibens, 34ies auctus.
„ 2. Maxillipes 1mi paris 45ies auctus.
„ 3. Maxillipes 2di paris.
„ 4. Pes 1mi paris.
„ 5. Pes 2di paris.
„ 6. Extremitas ejusdem fortius aucta, setis 2 apicalibus omissis.
„ 7. Pes ultimi paris.
„ 8. Lamina incubatoriæ sinistræ a facie interna exhibitæ, 24ies aucta.
„ 9. Lamina incubatoria antica 45ies aucta.

Fig. 10. Pleopodum 1mi paris.
„ 11. Pleopodum ultimi paris.
„ 12. Telson superne visum.
„ 13. Extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 14. Uropodum sinistrum, setis omissis, inferne visum.
„ 15. Pedunculus antennæ superioris maris inferne visus.
„ 16. Basis pedis ultimi paris cum appendice genitali (a).

Mysidella typhlops, G. O. Sars.
Tab. XXXVII.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 18ies aucta.
„ 2. Mas adultus a latere dextro exhibitus.
„ 3. Oculus sinister superne visus 60ies auctus.
„ 4. Pedunculus antennæ superioris feminæ superne visus.
„ 5. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 6. Labrum inferne visum.
„ 7. Mandibula a facie externa exhibita.
„ 8. Maxilla 1mi paris.
„ 9. Maxilla 2di paris.
„ 10. Maxillipes 1mi paris.
„ 11. Pes 1mi paris.
„ 12. Pes 2di paris.
„ 13. Telson superne visum.
„ 14. Extremitas ejusdem 150ies aucta.
„ 15. Uropodum sinistrum, setis omissis, inferne visum.
„ 16. Extremitas pedunculi antennæ superioris maris inferne visa.
„ 17. Appendix genitalis.

Parerythrops abyssicola, G. O. Sars.
Tab. XXXVIII.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 8ies aucta.
„ 2. Mas adultus a latere sinistro exhibitus.
„ 3. Pedunculus antennæ superioris feminæ superne visus, 24ies auctus.
„ 4. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 5. Maxilla 2di paris 34ies aucta.
„ 6. Pes 1mi paris.
„ 7. Pes 5ti paris.
„ 8. Pes ultimi paris.
„ 9. Telson superne visum.
„ 10. Extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 11. Uropodum sinistrum, setis omissis, inferne visum.
„ 12. Appendix terminalis pedunculi antennæ superioris maris pilis denudata inferne visa.
„ 13. Appendix genitalis.
„ 14. Pleopodum 1mi paris.
„ 15. Pleopodum 4ti paris.

Parerythrops robusta, (Smith).
Tab. XXXIX.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 7ies aucta.
„ 2. Mas adultus a latere sinistro exhibitus.
„ 3. Pedunculus antennæ superioris feminæ superne visus, 24ies auctus.
„ 4. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 5. Pes 4ti paris.
„ 6. Extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 7. Telson superne visum.
„ 8. Extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 9. Uropodum sinistrum, setis omissis, inferne visum.
„ 10. Pars marginis interioris laminæ internæ ejusdem cum spinis fortius aucta.
„ 11. Pleopodum maris 1mi paris.
„ 12. Ramus ejusdem internus 45ies auctus.
„ 13. Pleopodum 2di paris.

Pseudomma truncatum, Smith.

Tab. XL.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 8ies aucta.
„ 2. Mas adultus a latere sinistro exhibitus.
„ 3. Pedunculus antennæ superioris feminæ superne visus, 24ies auctus.
„ 4. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 5. Extremitas corporis postici cum telsone et uropodo sinistro, setis omissis, superne visa.
„ 6. Lamina ocularis maris.
„ 7. Pedunculus antennæ superioris a latere externo exhibitus.
„ 8. Appendix ejusdem terminalis pilis denudata, inferne visa.
„ 9. Pes 1mi paris.
„ 10. Pes 3tii paris.
„ 11. Tarsus pedis ultimi paris.
„ 12. Appendix genitalis.
„ 13. Pleopodum 1mi paris.
„ 14. Pleopodum 4ti paris.

Mysideis grandis, (Goës).

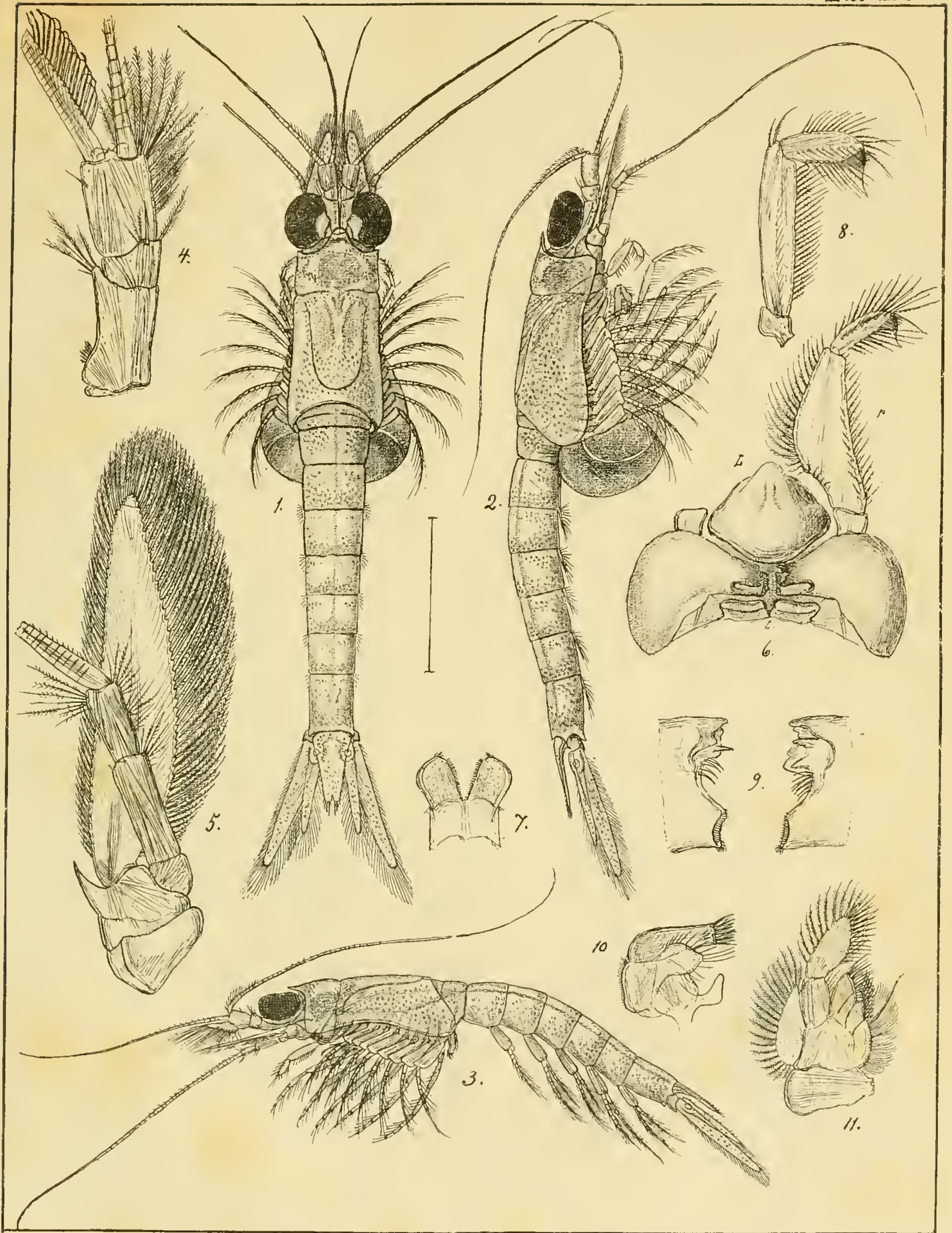
Tab. XLI.

Fig. 1. Femina adulta gravida superne visa, 6ies aucta.
„ 2. Pedunculus antennæ superioris superne visus, 18ies auctus.
„ 3. Basis antennæ inferioris cum sqvama superne visa.
„ 4. Extremitas sqvamæ 24ies aucta.
„ 5. Palpus mandibularis 18ies auctus.
„ 6. Maxilla 1mi paris 24ies aucta.
„ 7. Maxilla 2di paris.
„ 8. Maxillipes 1mi paris 18ies auctus.
„ 9. Maxillipes 2di paris.

Tab. XLII.

Fig. 1. Pes 1mi paris 18ies auctus.
„ 2. Pes 4ti paris cum lamina incubatoria.

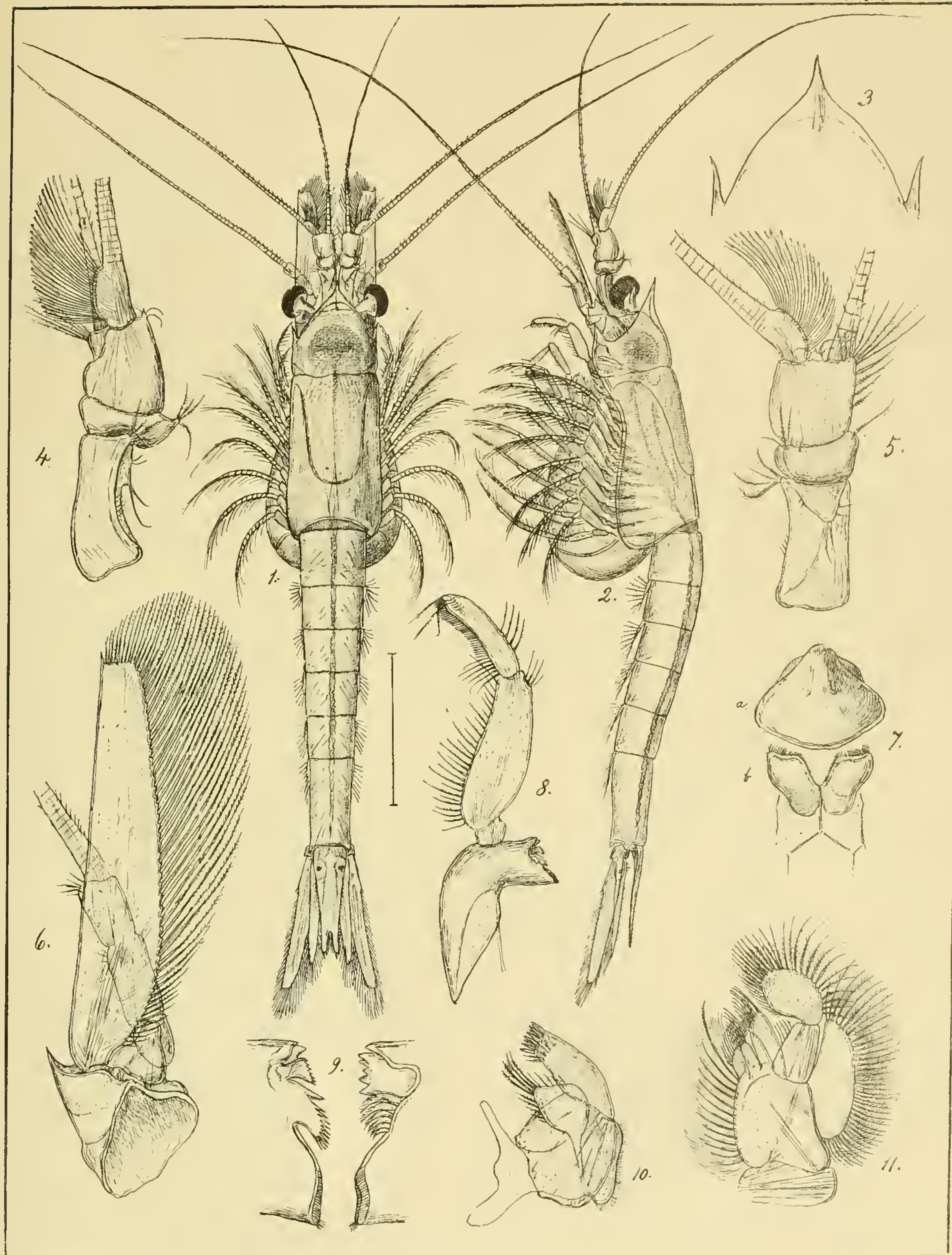
Fig. 3. Telson superne visum.
„ 4. Extremitas ejusdem 34ies aucta.
„ 5. Uropodum sinistrum, setis omissis, inferne visum.
„ 6. Mas a latere sinistro exhibitus, 6ies auctus.
„ 7. Pleopodum 1mi paris ejusdem a latere exhibitum 18ies auctum.
„ 8. Pleopodum 2di paris.
„ 9. Pleopodum 3tii paris.
„ 10. Pleopodum 4ti paris.
„ 11. Pleopodum ultimi paris.
„ 12. Extremitas telsonis 34ies aucta.

G. O. Sars autogr.

L. Fehr's lith. Inst.

Mysideis ins , G. O. Sars.

G. O. Sars autogr.

L. Fenre lith. Inst.

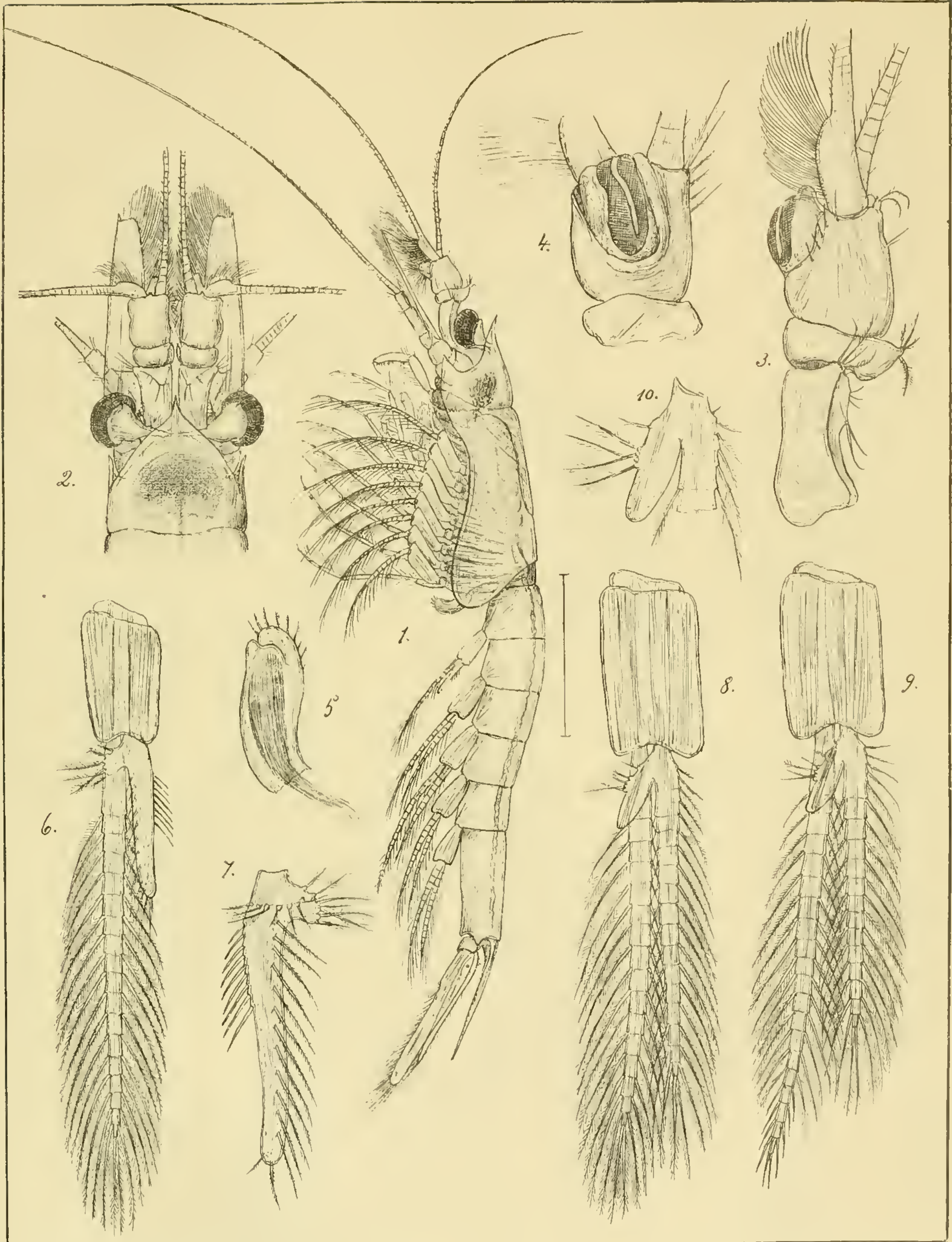
Boreomysis arctica, Kröyer.
♀.

G. O. Sars autogr. L. Fehr's lith. Inst.

Boreomysis arctica, Kröyer.

♀.

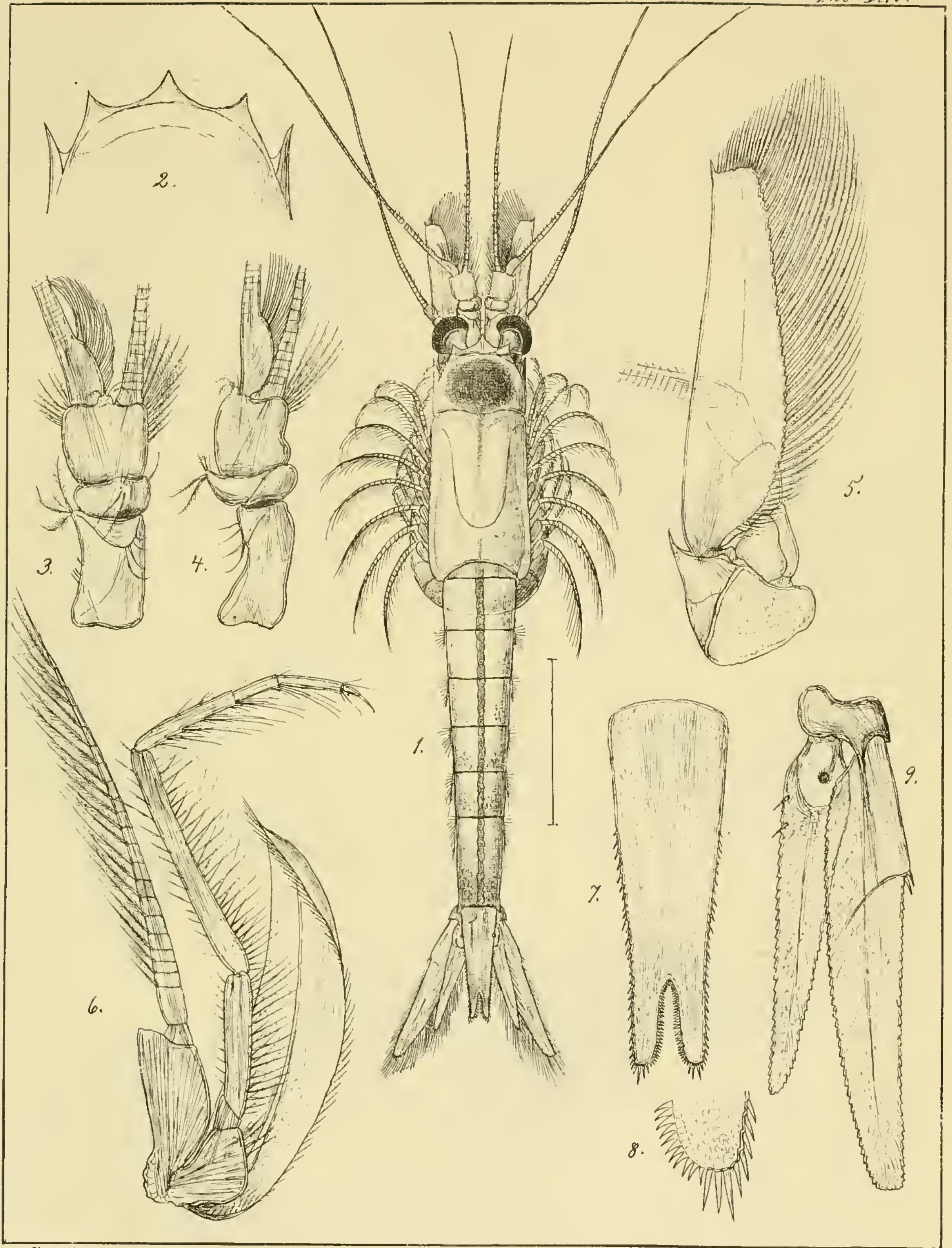

G. O. Sars autogr.

L. Fehr's lith. Inst.

Boreomysis arctica, Kröyer.

♂

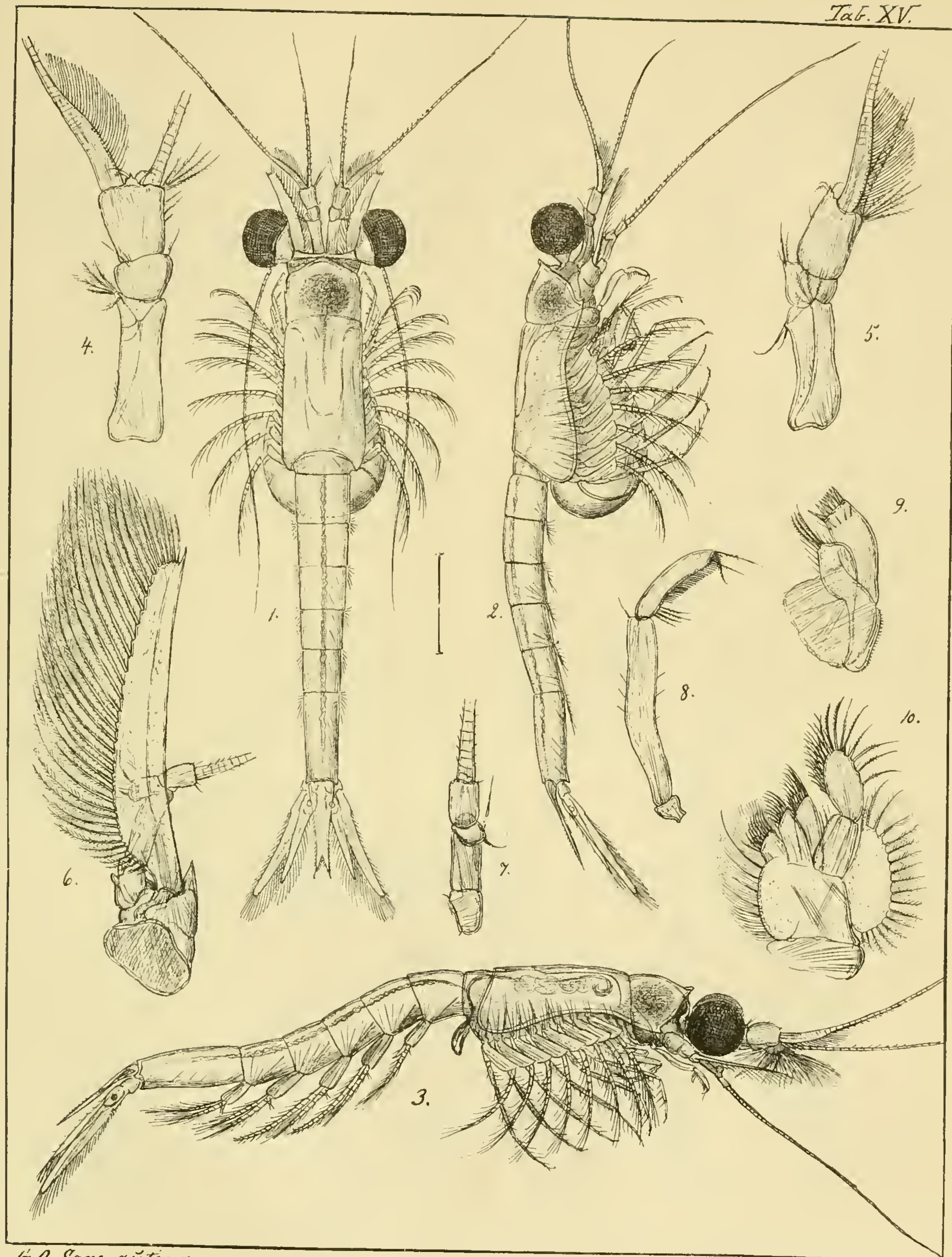

G. O. Sars autogr.

I. Fehrsidh Inst.

Boreomysis tridens, G. O. Sars.

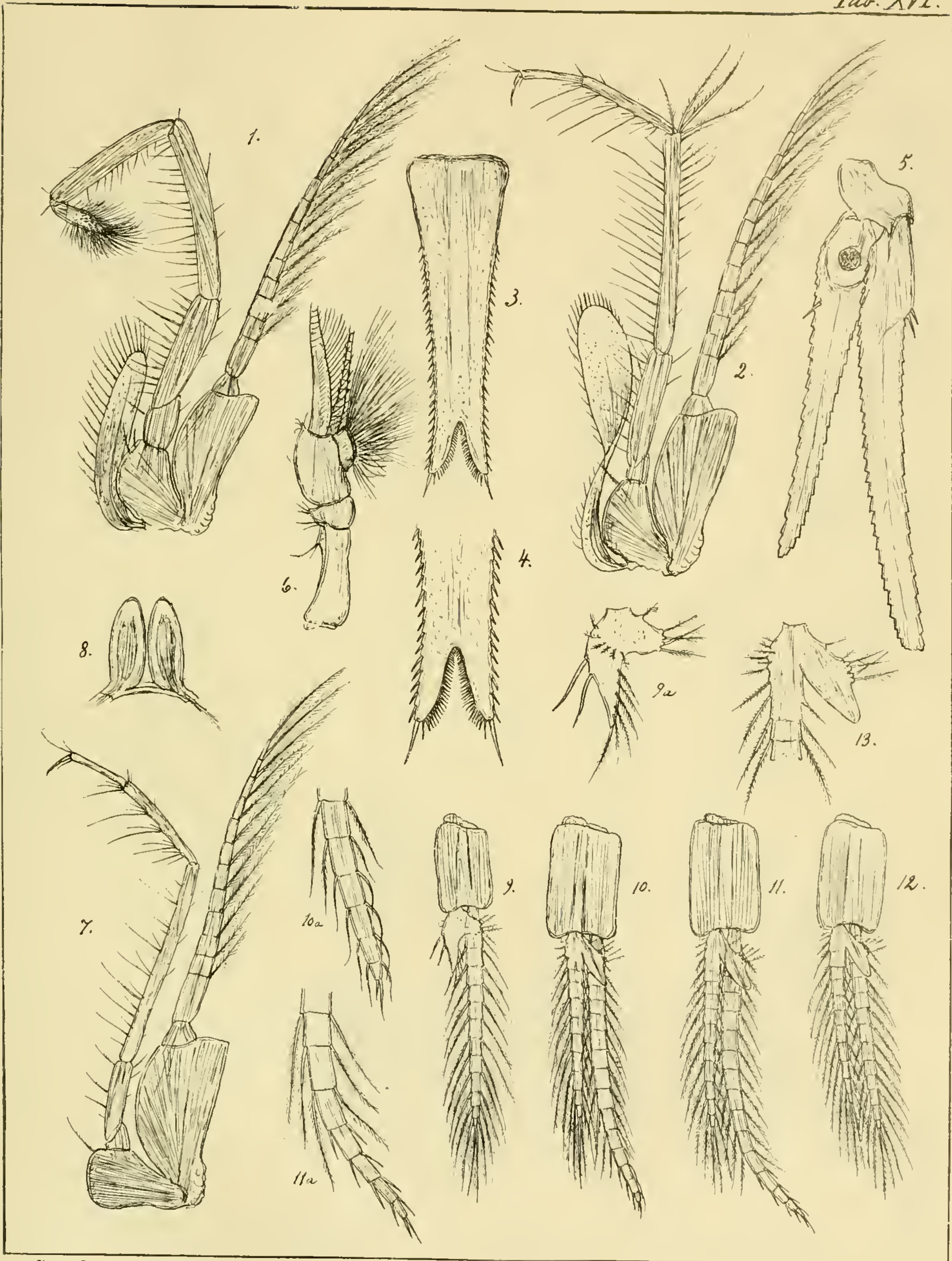
♀.

G. O. Sars autogr.

L. Fehr's lith. Inst.

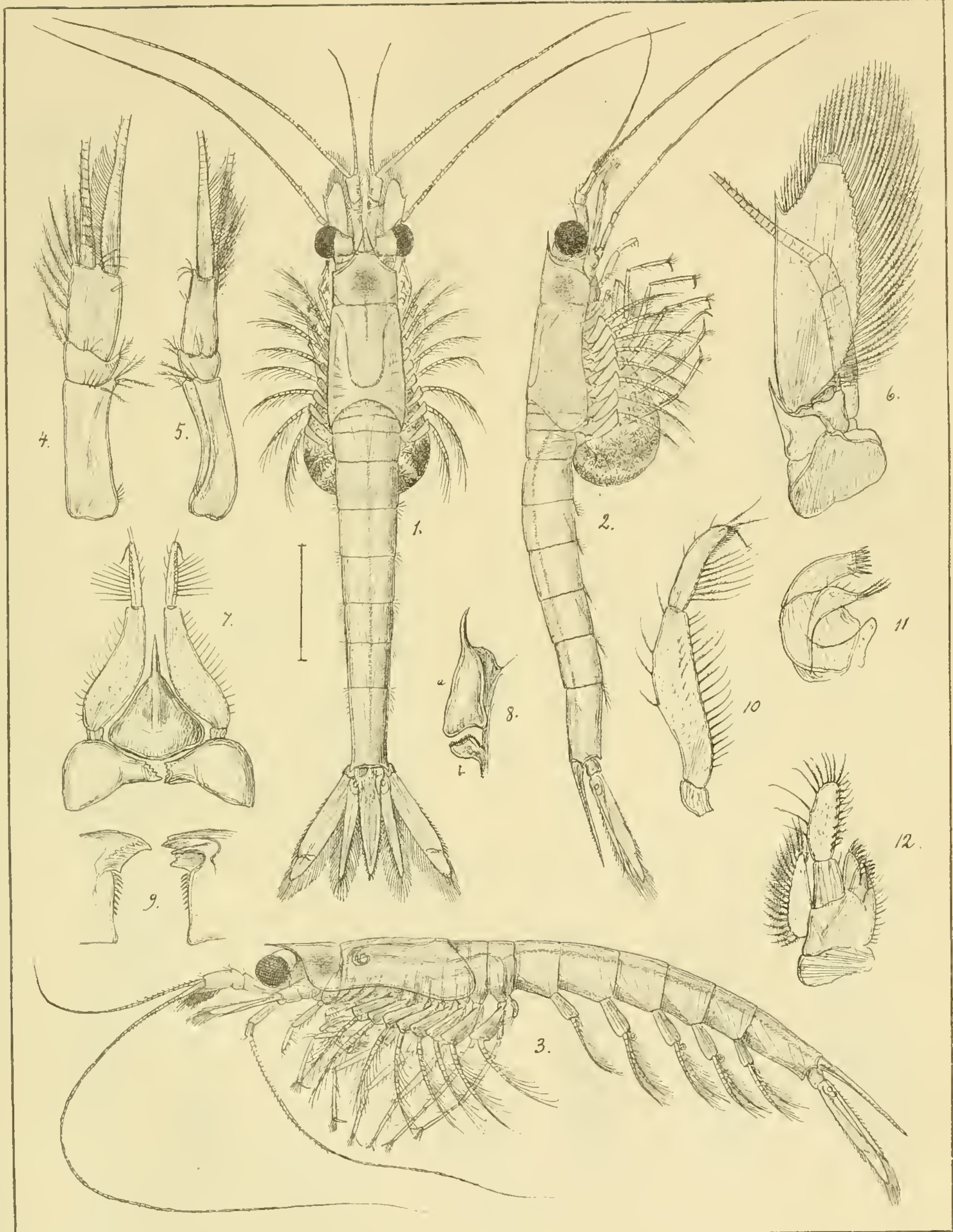
Boreomysis megalops, G. O. Sars.

G. O. Sars autogr.

L. Fehr's lith. Inst.

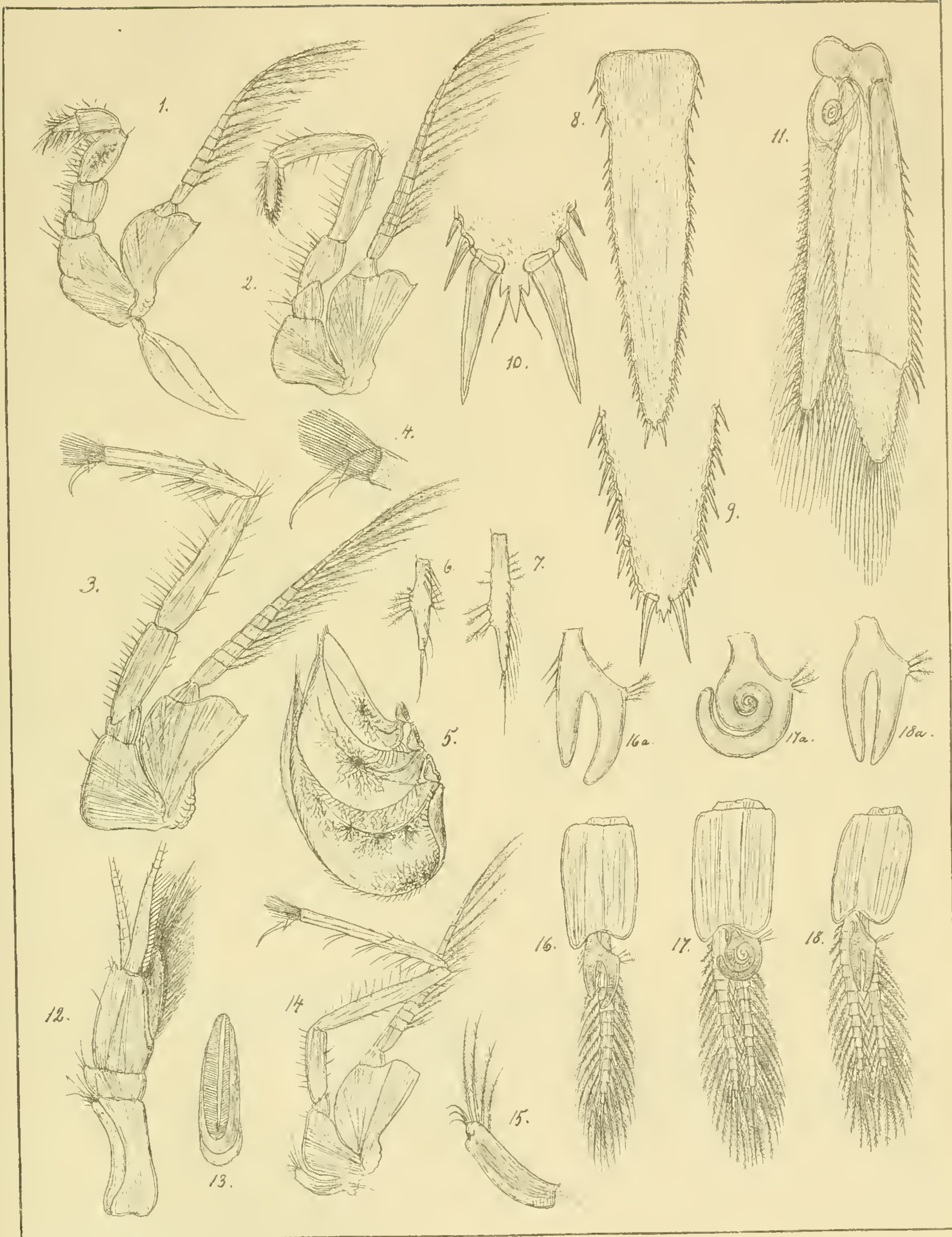
Boreomysis megalops, G. O. Sars.

G. O. Sars autogr

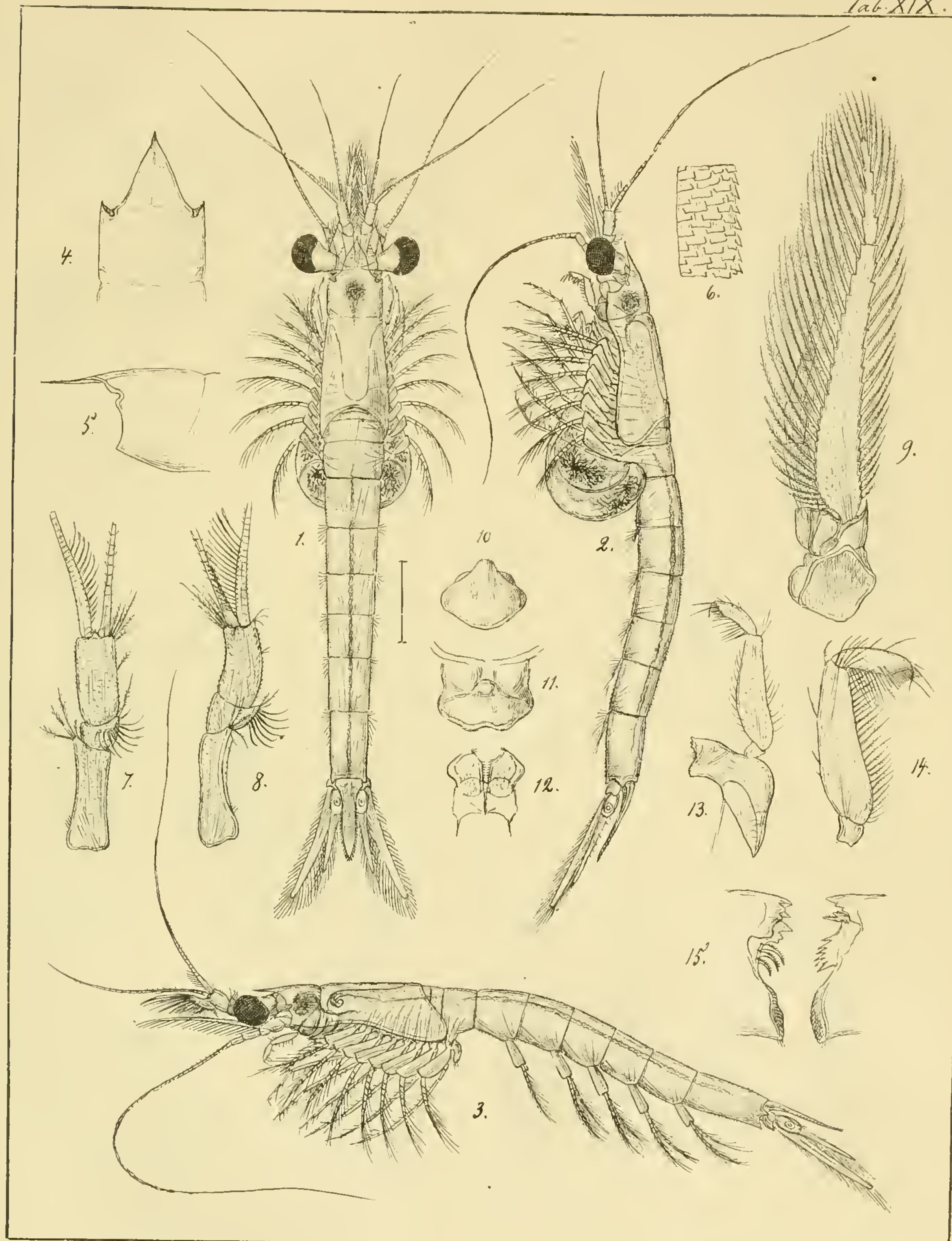
L. Fehr's lith Inst

Siriella norvegica, G. O. Sars.

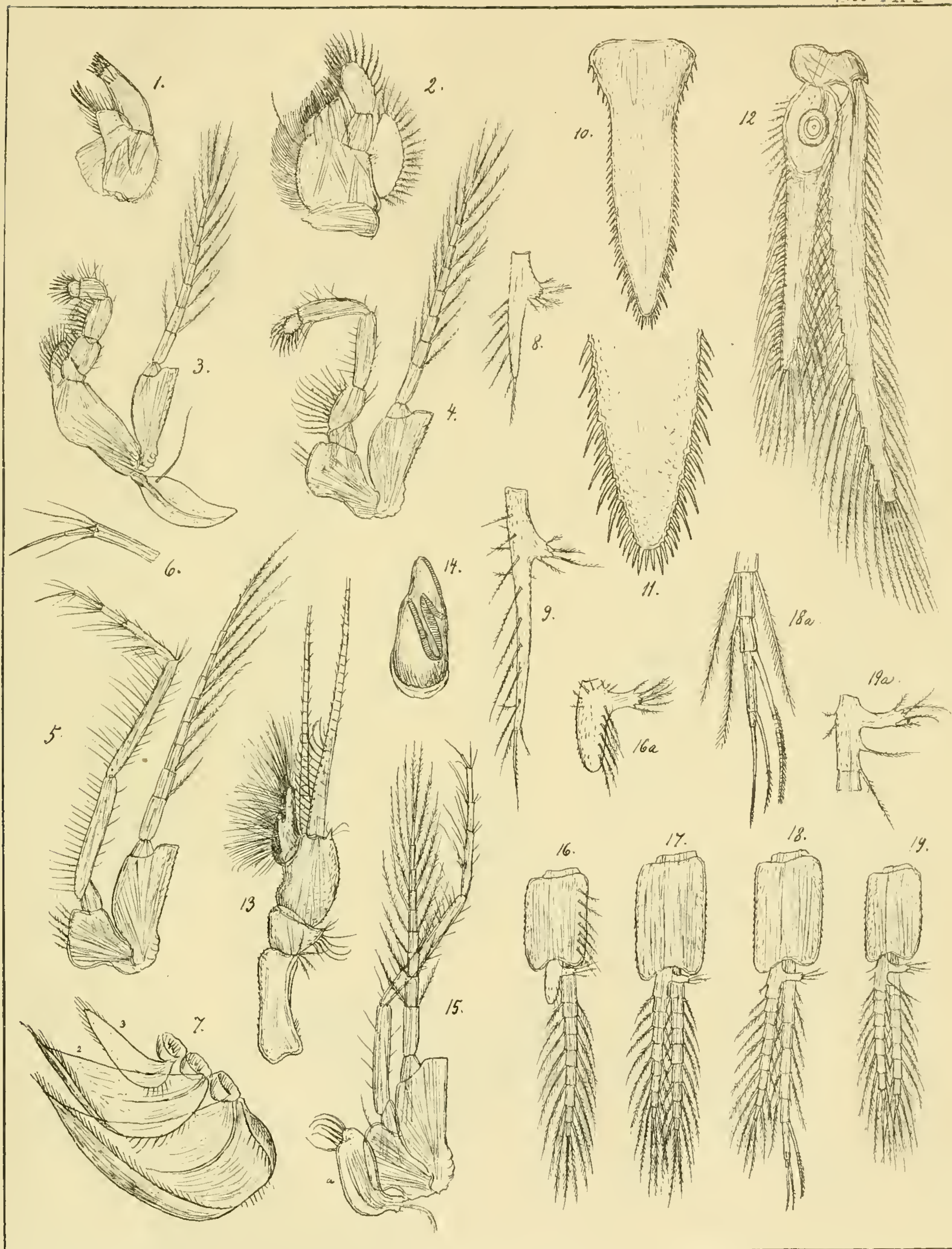
G. O. Sars autogr. L. Fehr's lith Inst

Siriella norvegica, G. O. Sars.

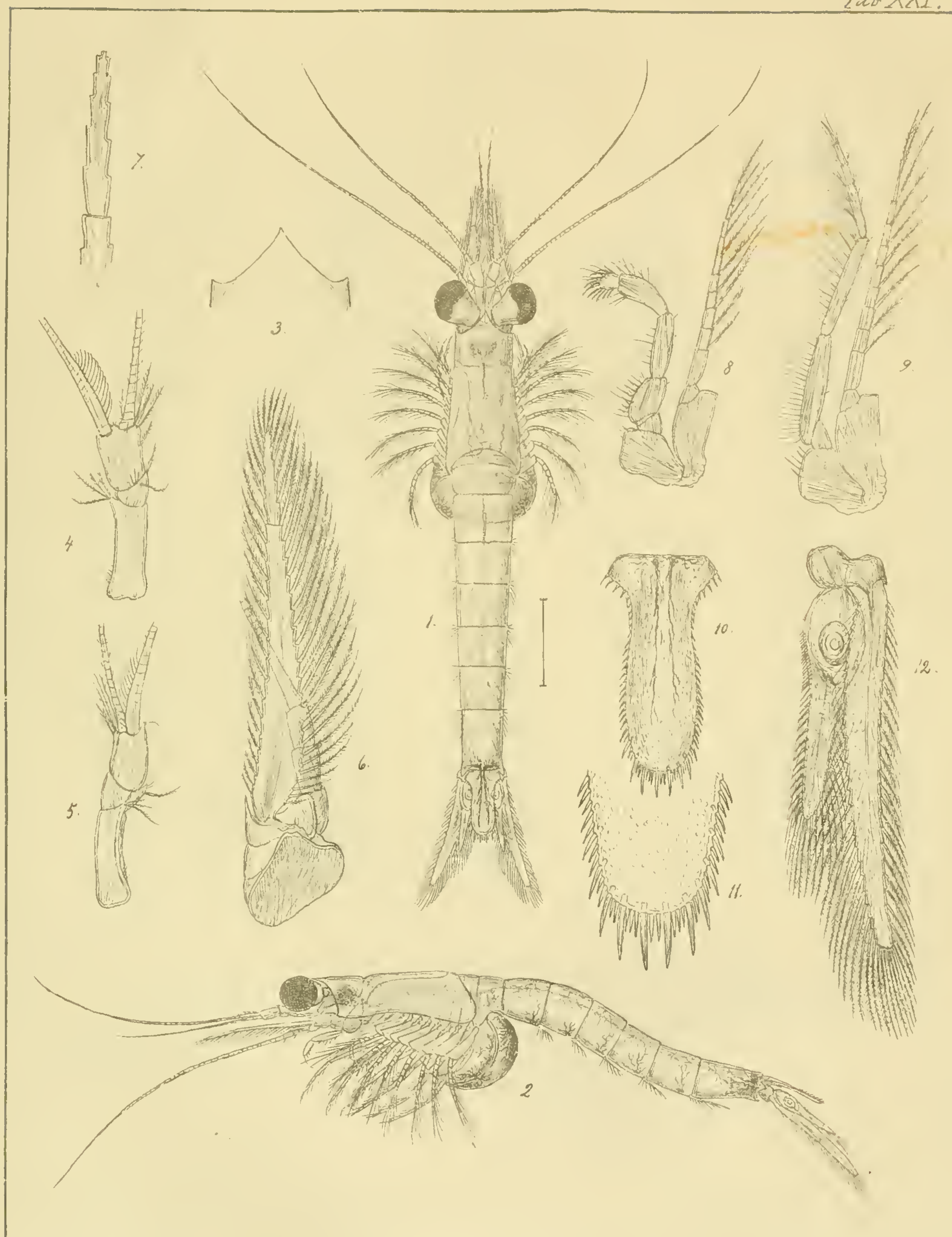
G. O. Sars autogr.

Leptomysis gracilis, G. O. Sars.

G.O. Sars autogr.

Leptomysis gracilis, G.O. Sars.

G.O. Sars autogr. L. Fehr^s lith. Inst.

Leptomysis lingvura, G.O. Sars.
♀.

G. O. Sars autogr.

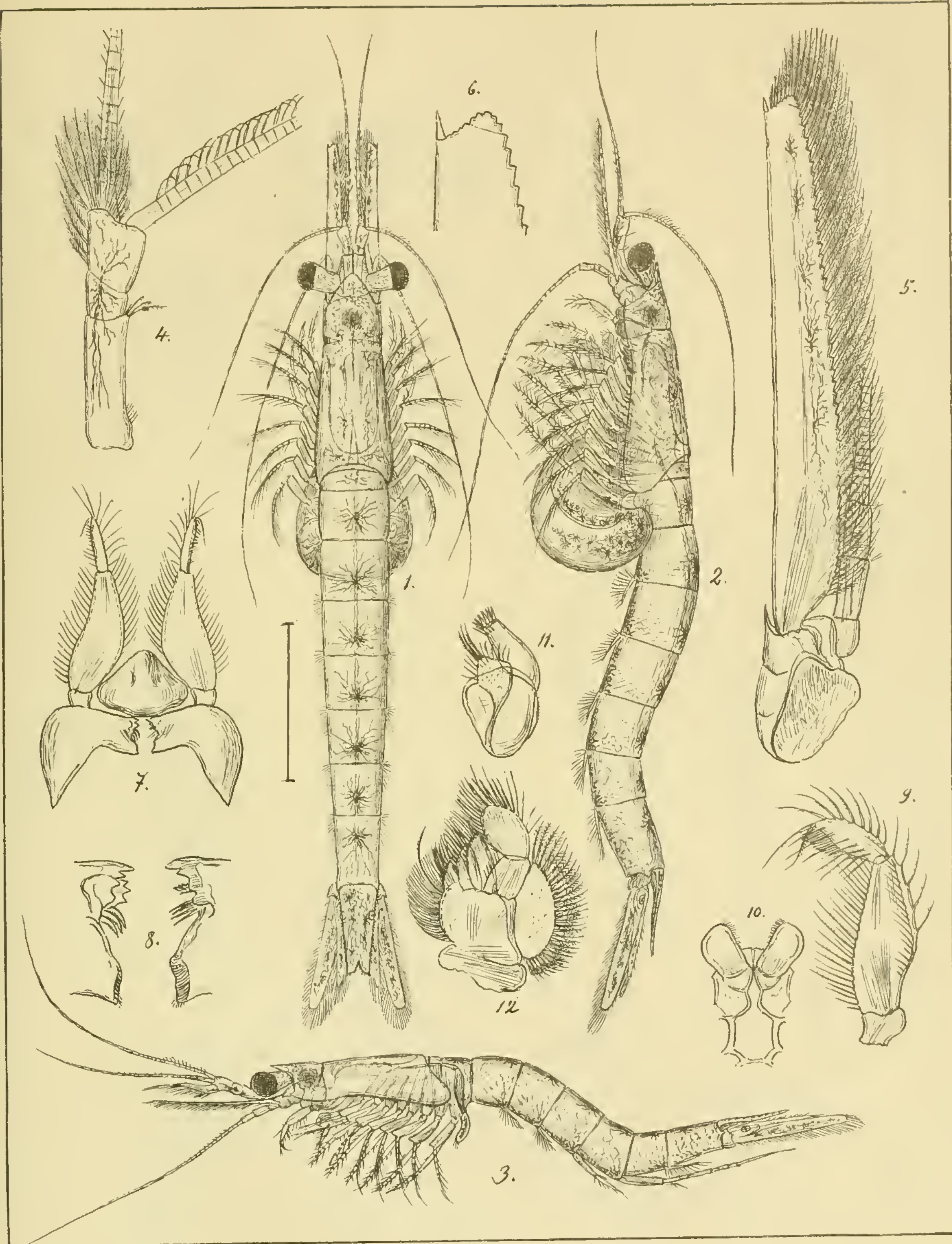
I. Fehr's lith. Inst.

Hemimysis abyssicola, G O Sars.

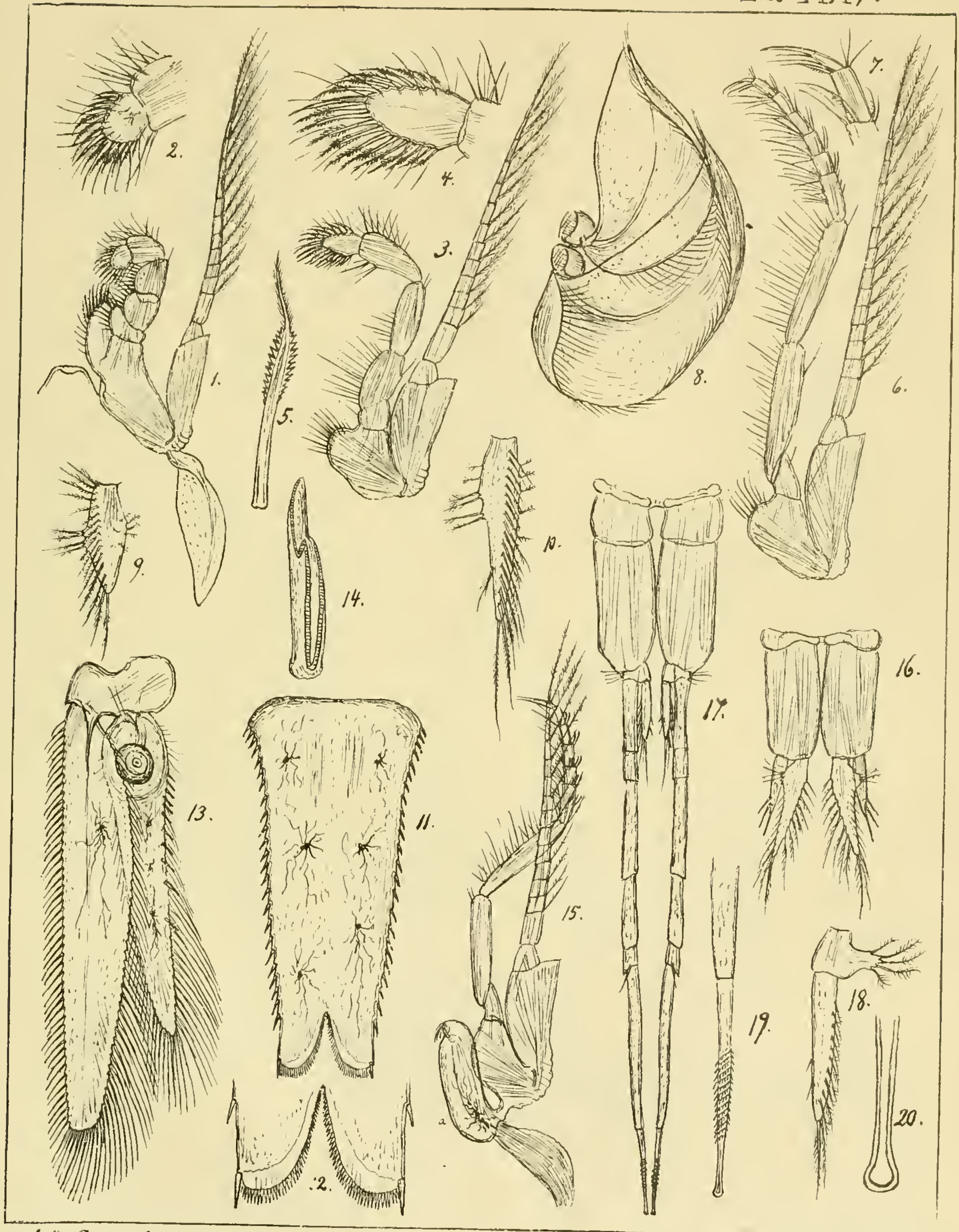
G. O. Sars autogr.

Hemimysis abyssicola, G. O. Sars.

G. O. Sars autogr.

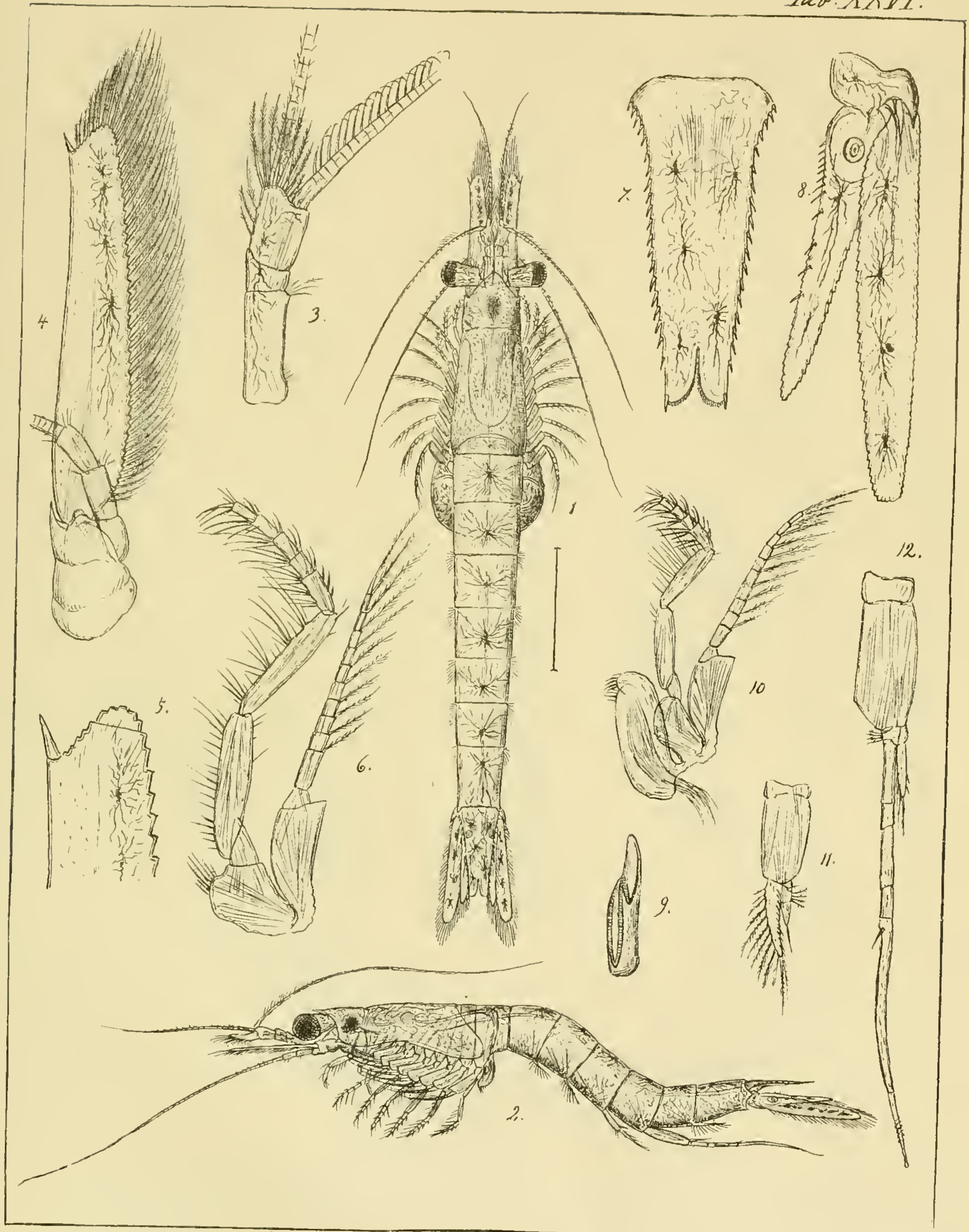
Mysis flexuosa, Müller.

G. O. Sars autogr.

L. Fehrs lith. Inst.

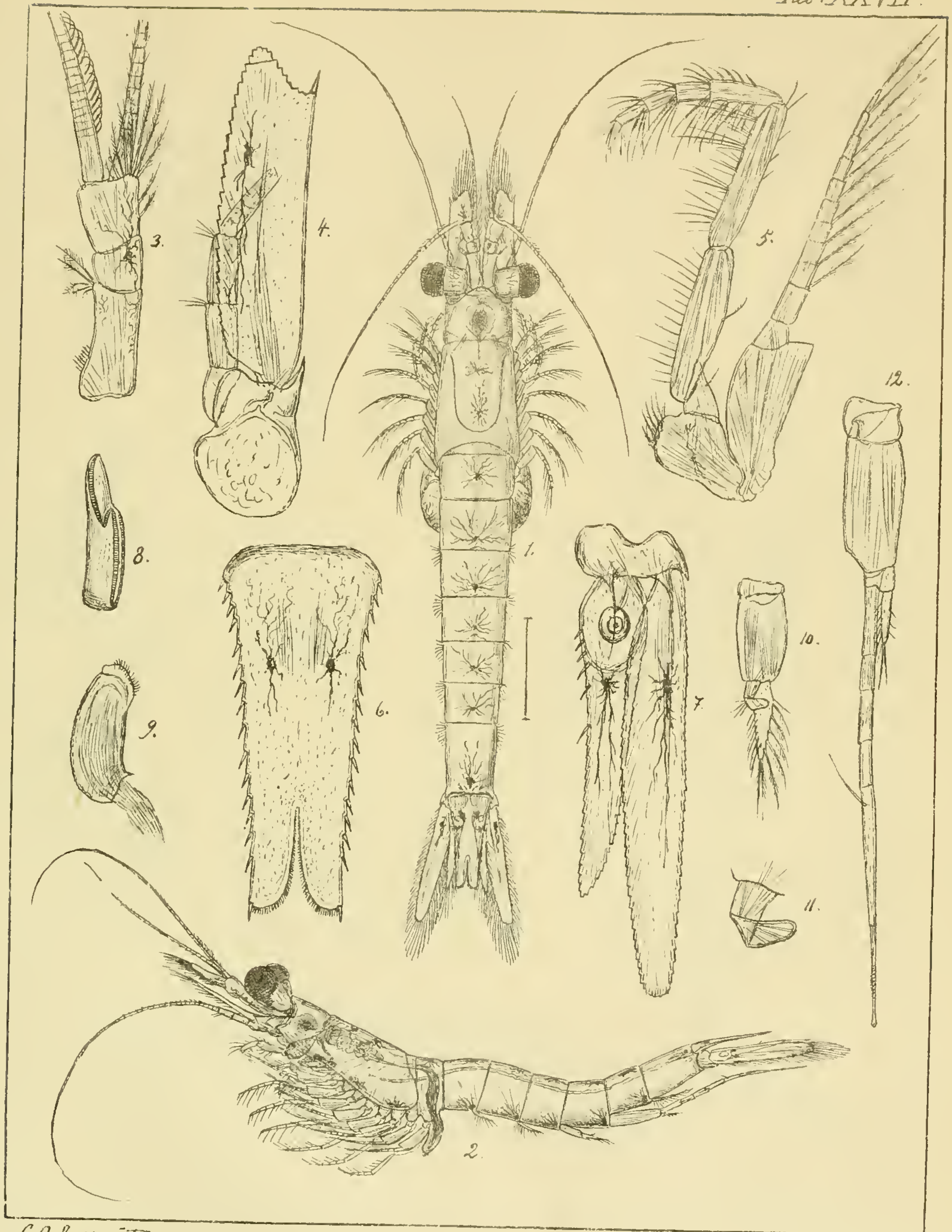
Mysis flexuosa, Müller.

G. O. Sars autogr.

L. Fehrs lith. Inst.

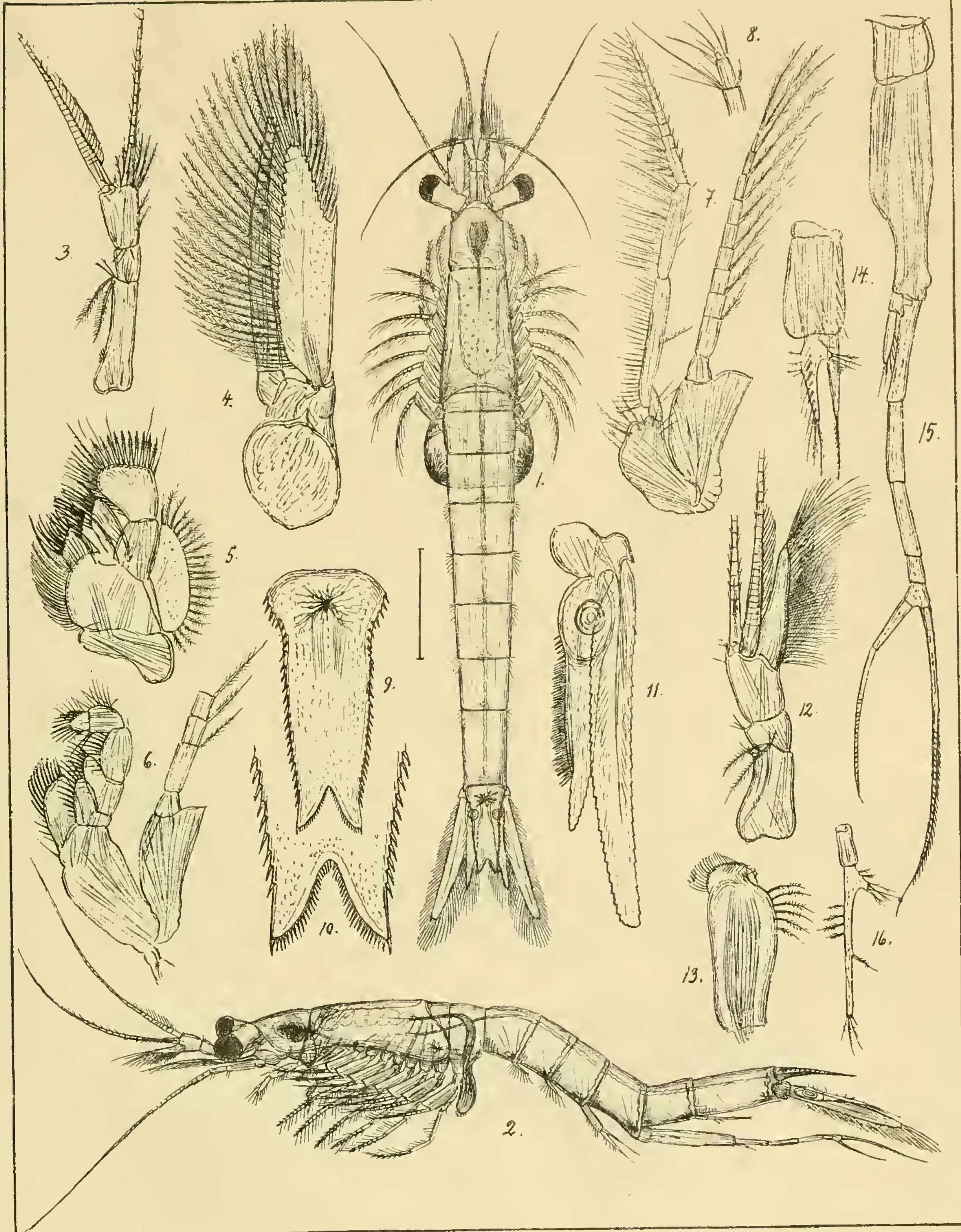
Mysis neglecta, G. O. Sars.

G. O. Sars autogr.

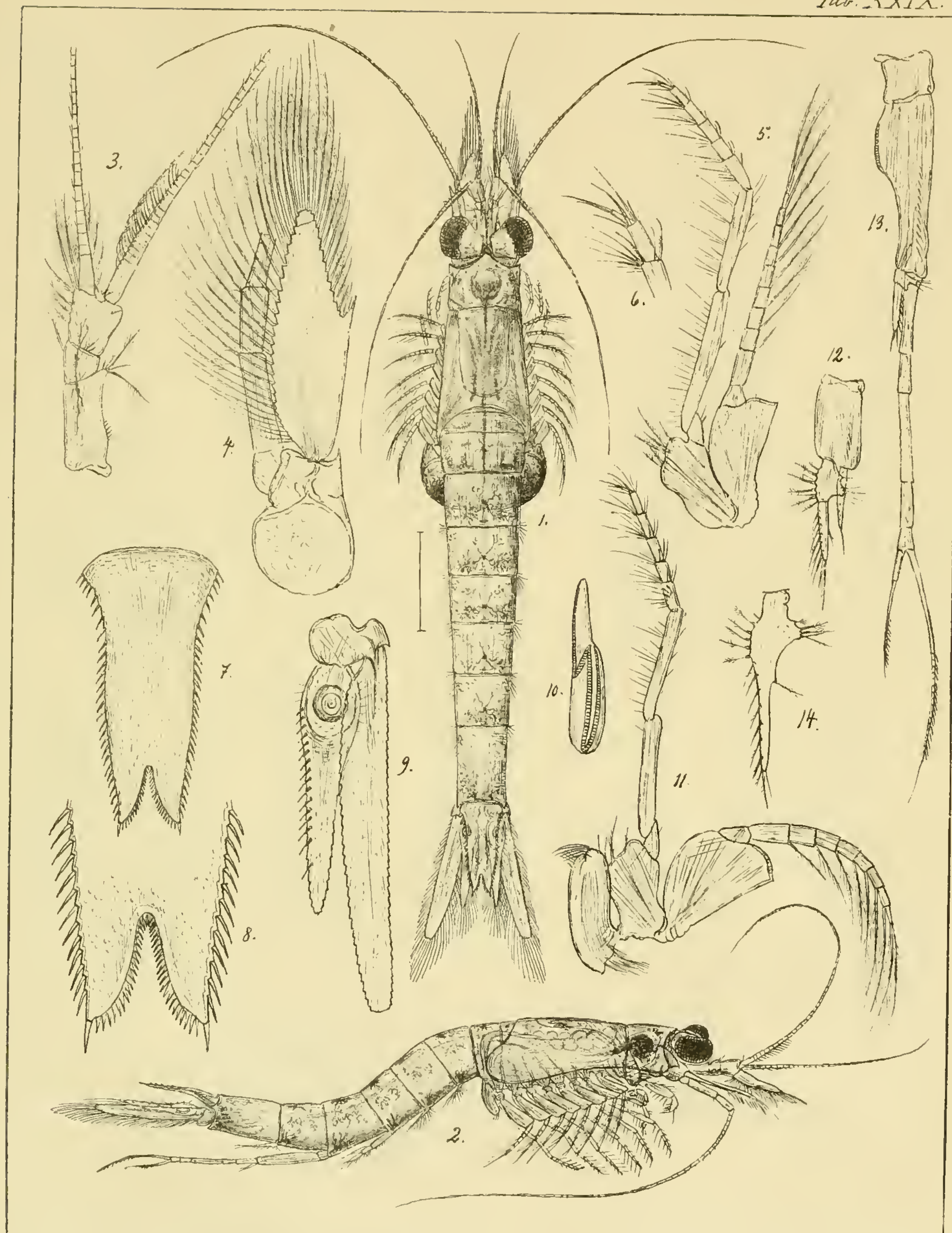
L. Fehr's lith. Inst.

Mysis inermis, H. Rathke.

G.O. Sars autogr. L. Fehr's lith. Inst.

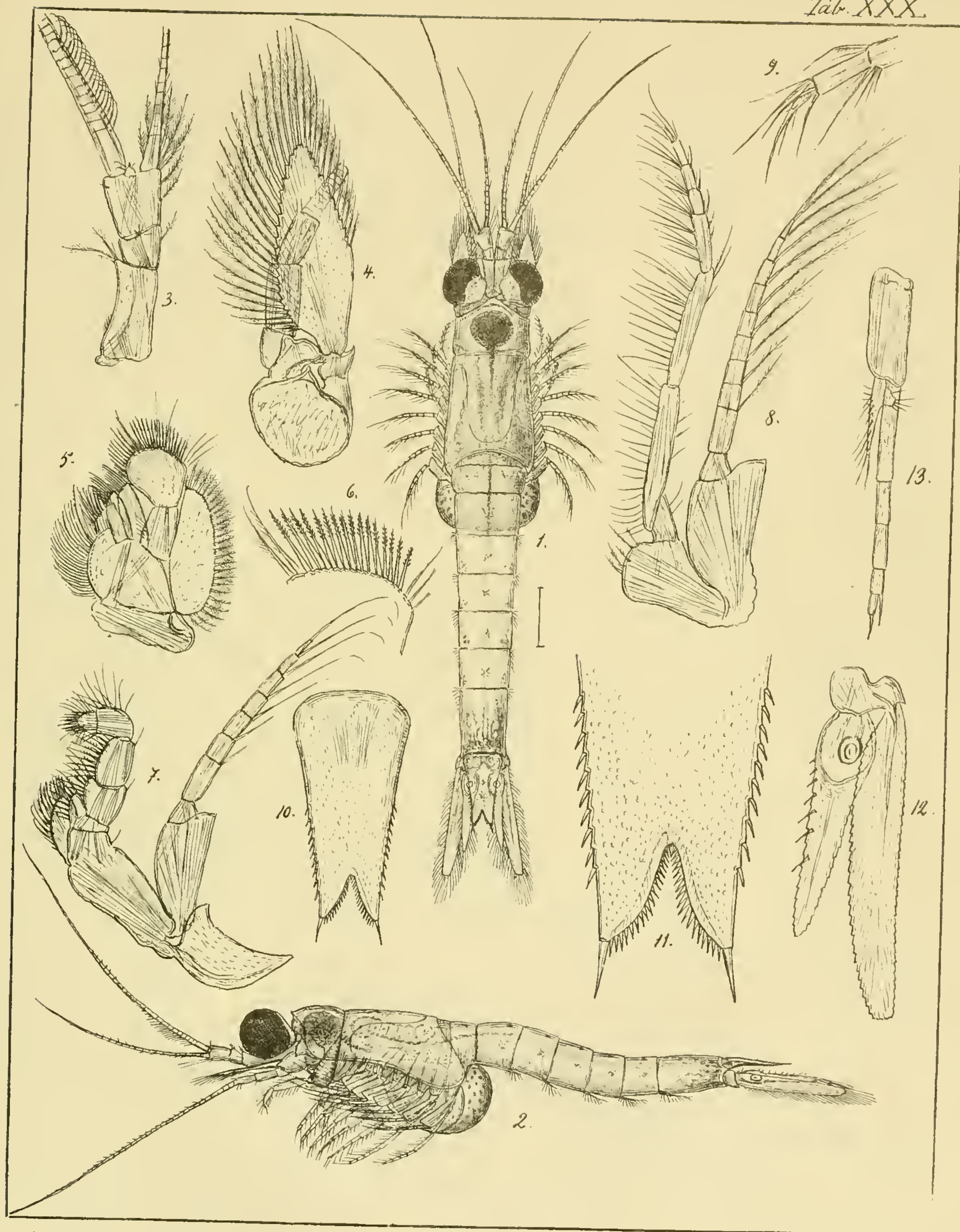
Mysis spiritus, Norman.

G. O. Sars autogr.

L. Fehr's lith. Inst.

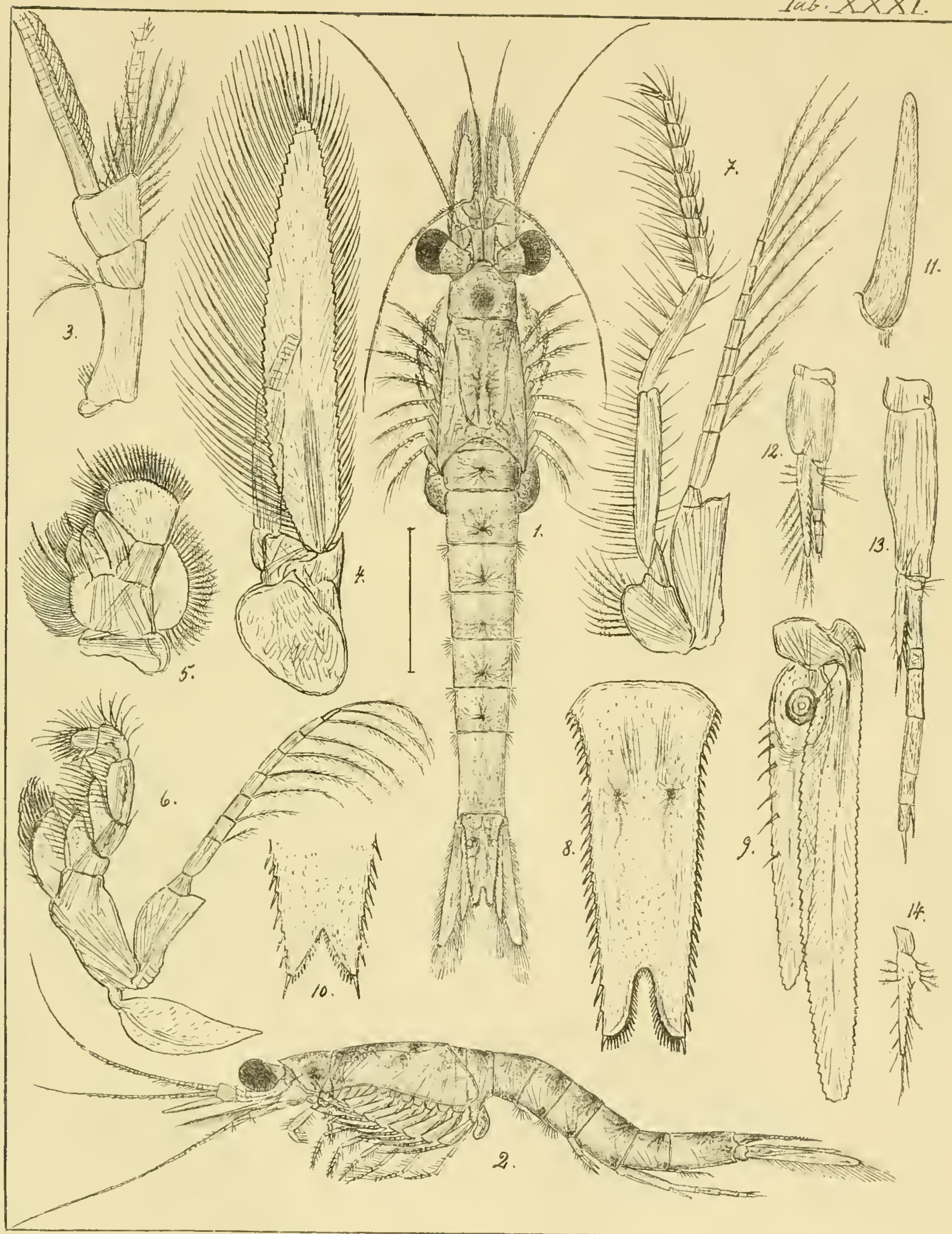
Mysis ornata, G. O. Sars.

G. O. Sars autogr.

L. Fehr's lith. Inst.

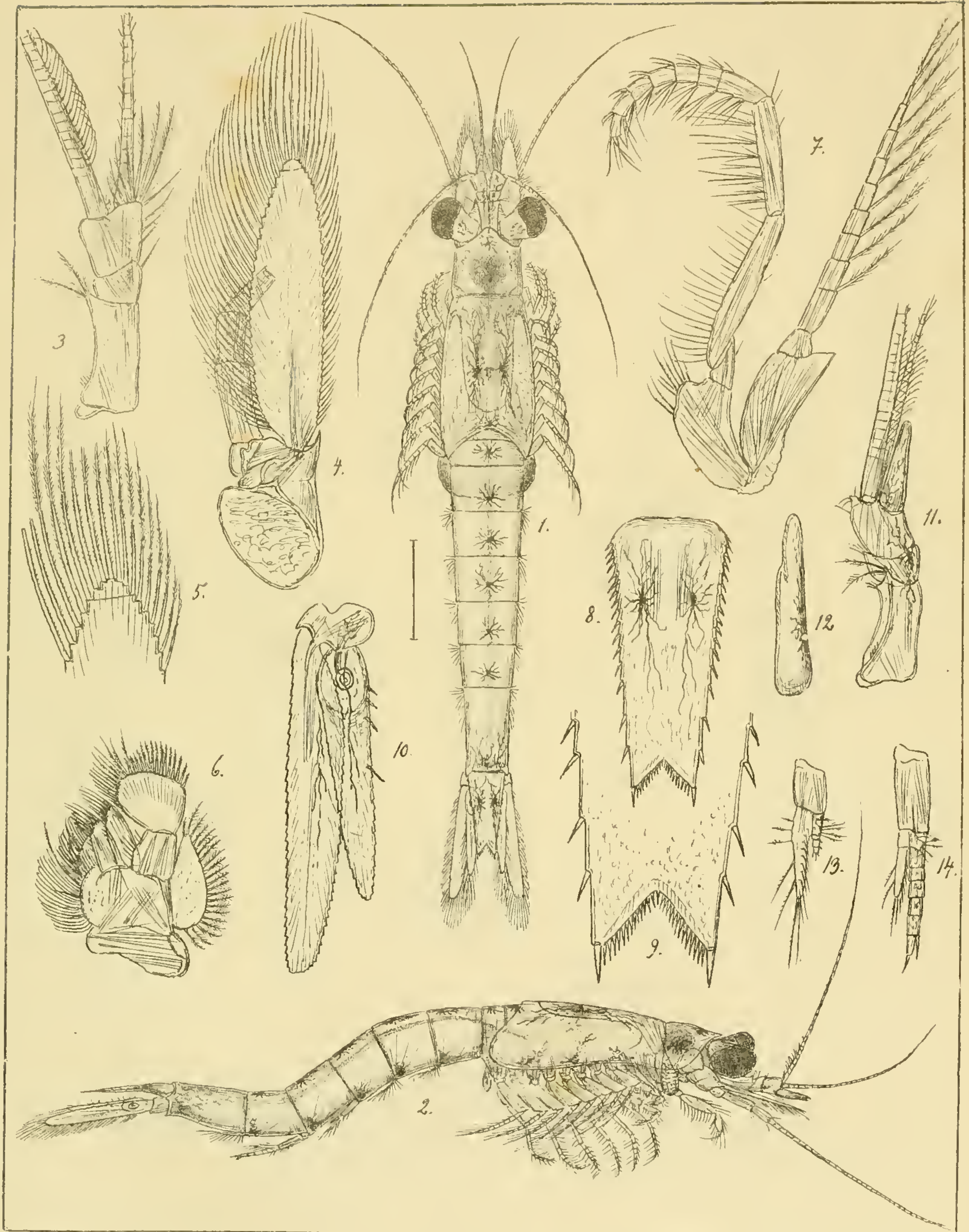
Mysis Lamornæ, Norman.

G. O. Sars autogr.

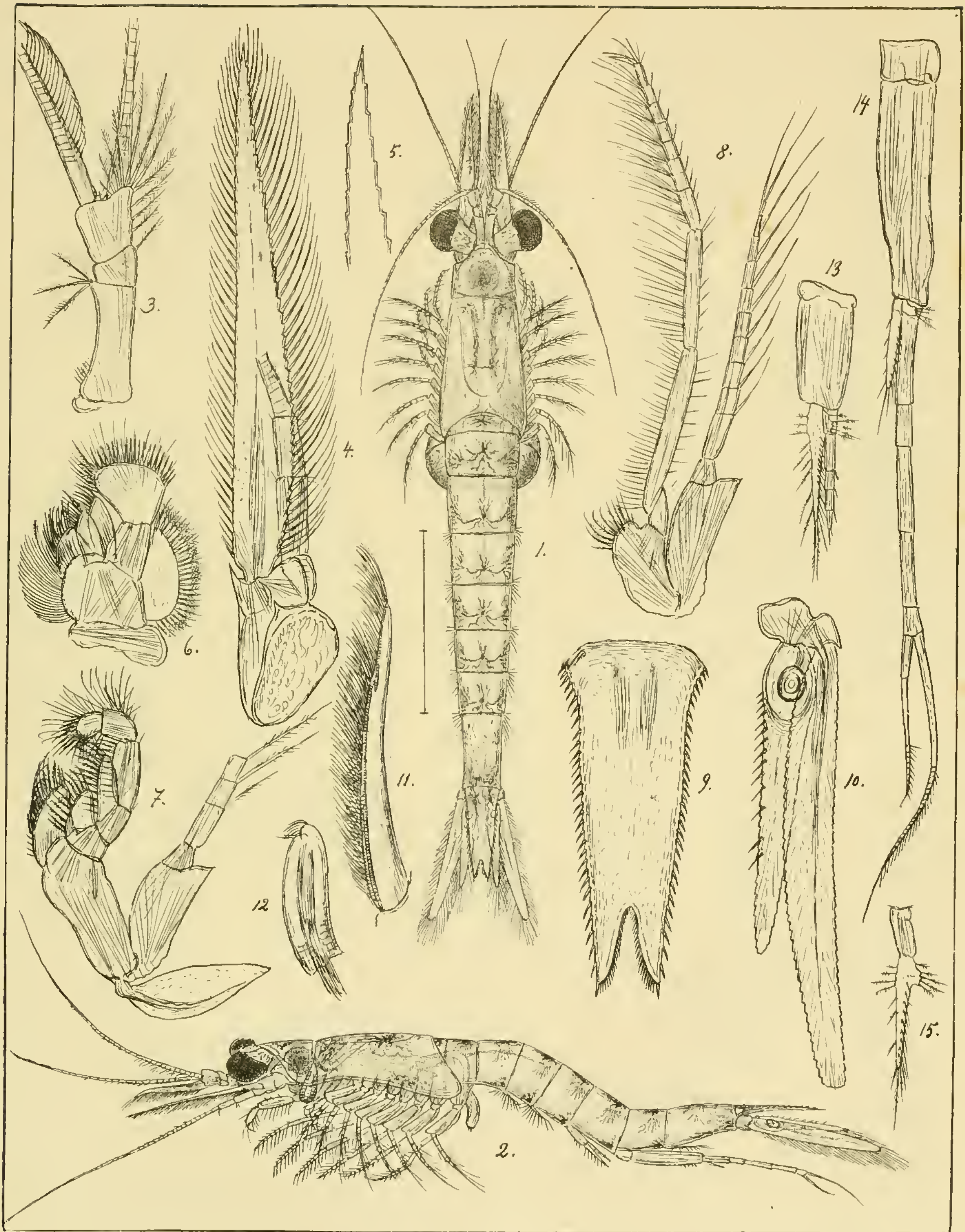
L. Fehr^s lith. Inst.

Mysis oculata, Fabr.

G O. Sars autogr. F. Fehr's lith. Inst.

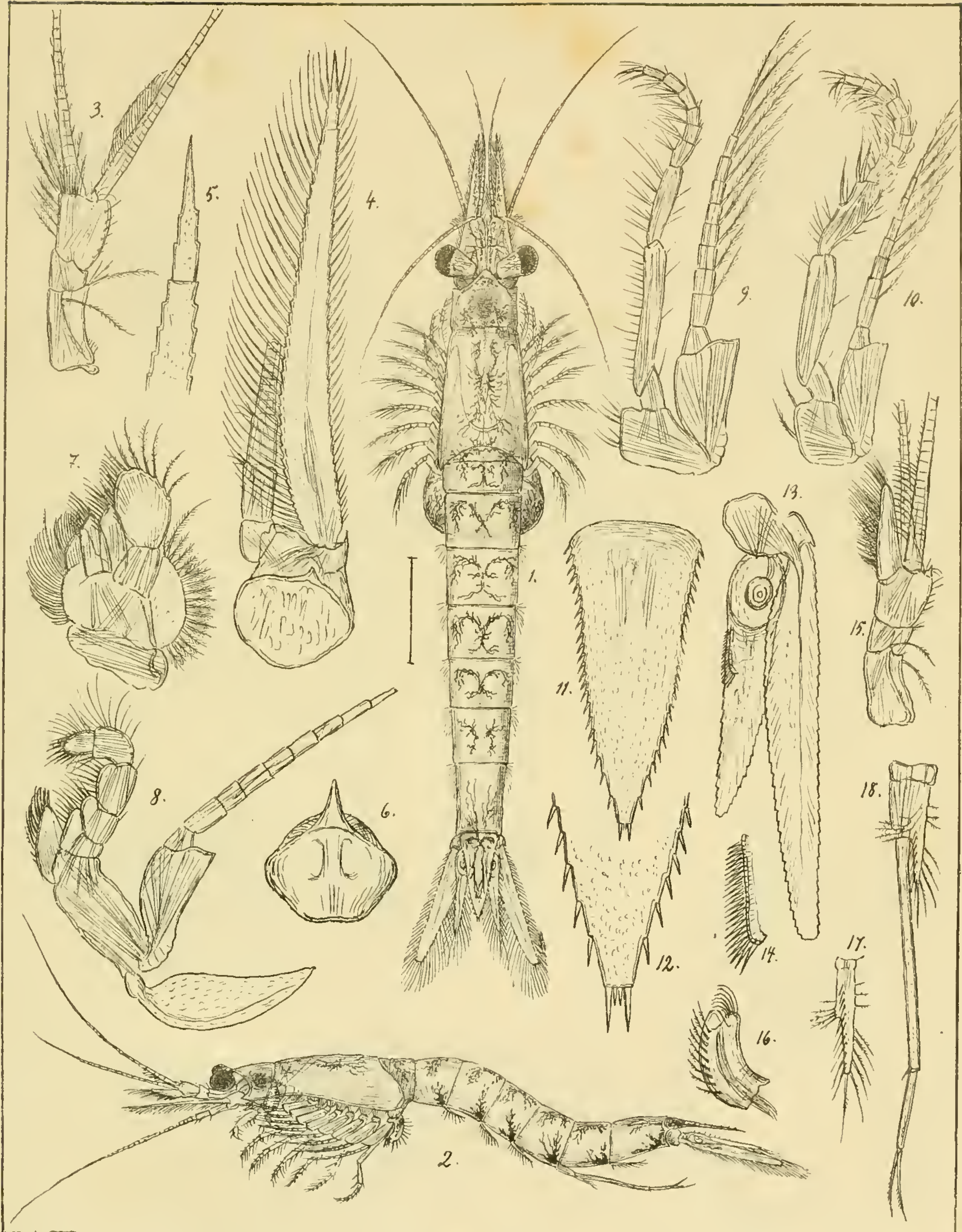
Mysis relicta, Lovén.

G. O. Sars autogr.

L. Fehr's lith. Inst.

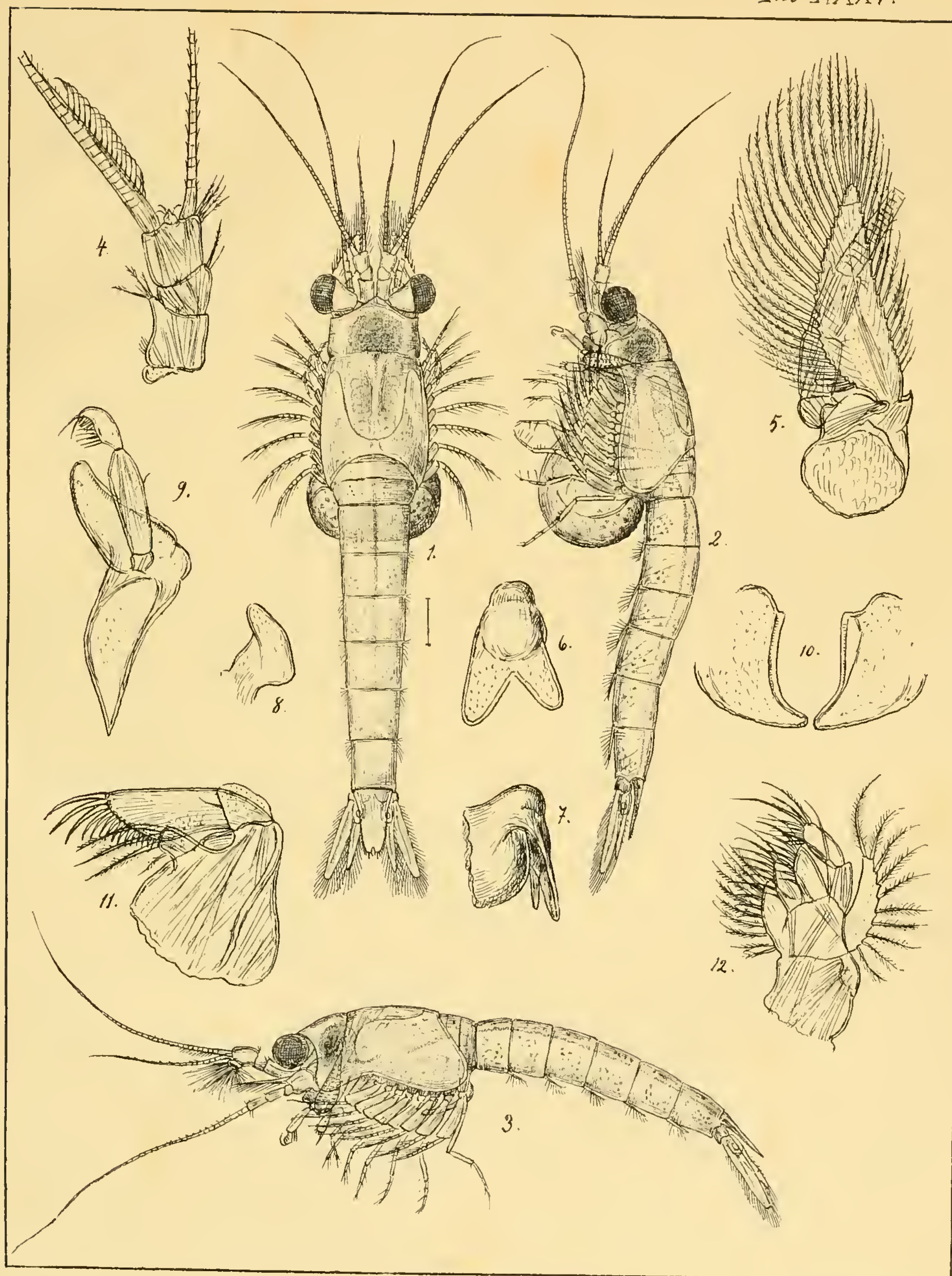
Mysis mixta, Lilljeborg.

G O Sars autogr.

L. Fehr's lith. Inst.

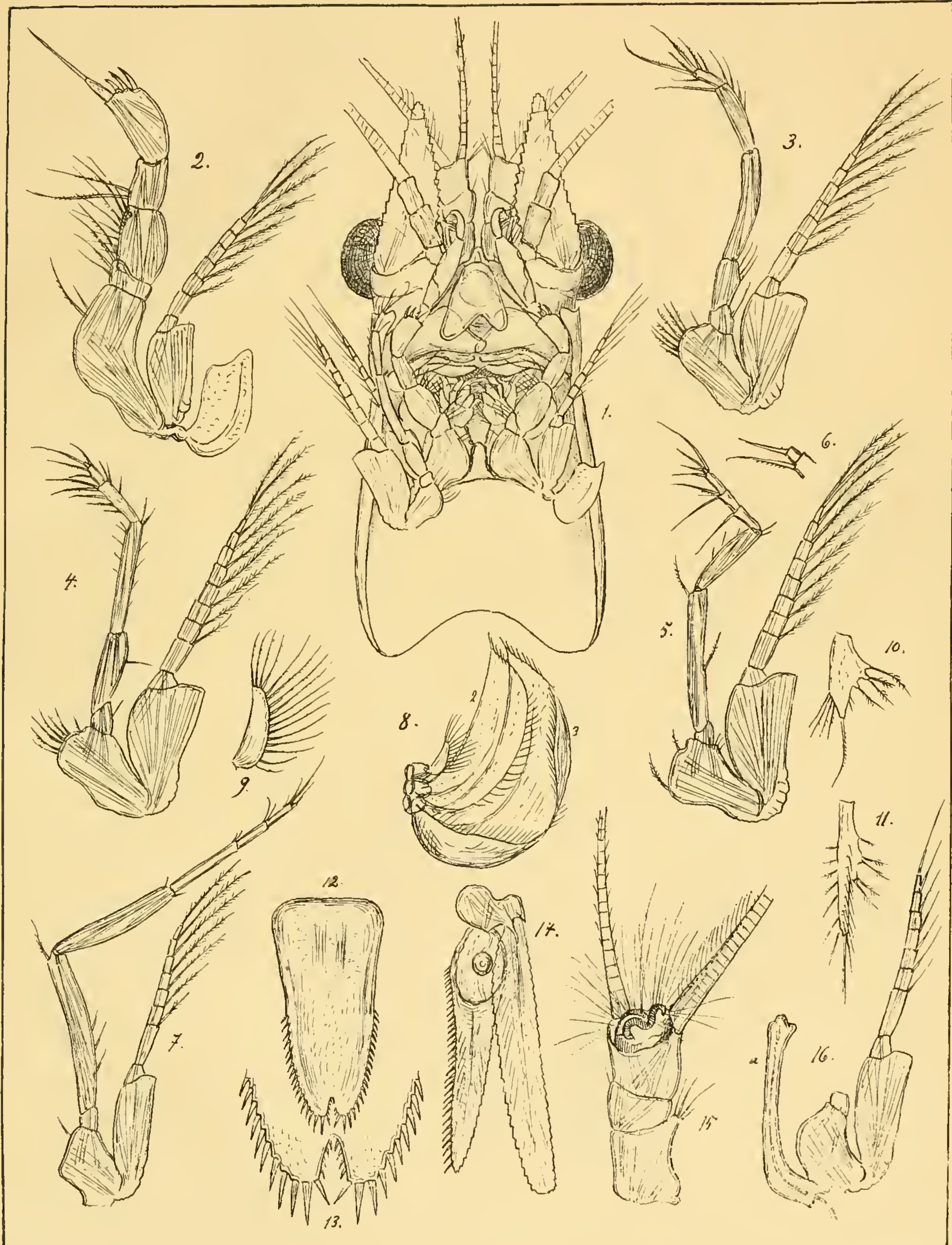
Mysis vulgaris, Leach.

G. O. Sars autogr.

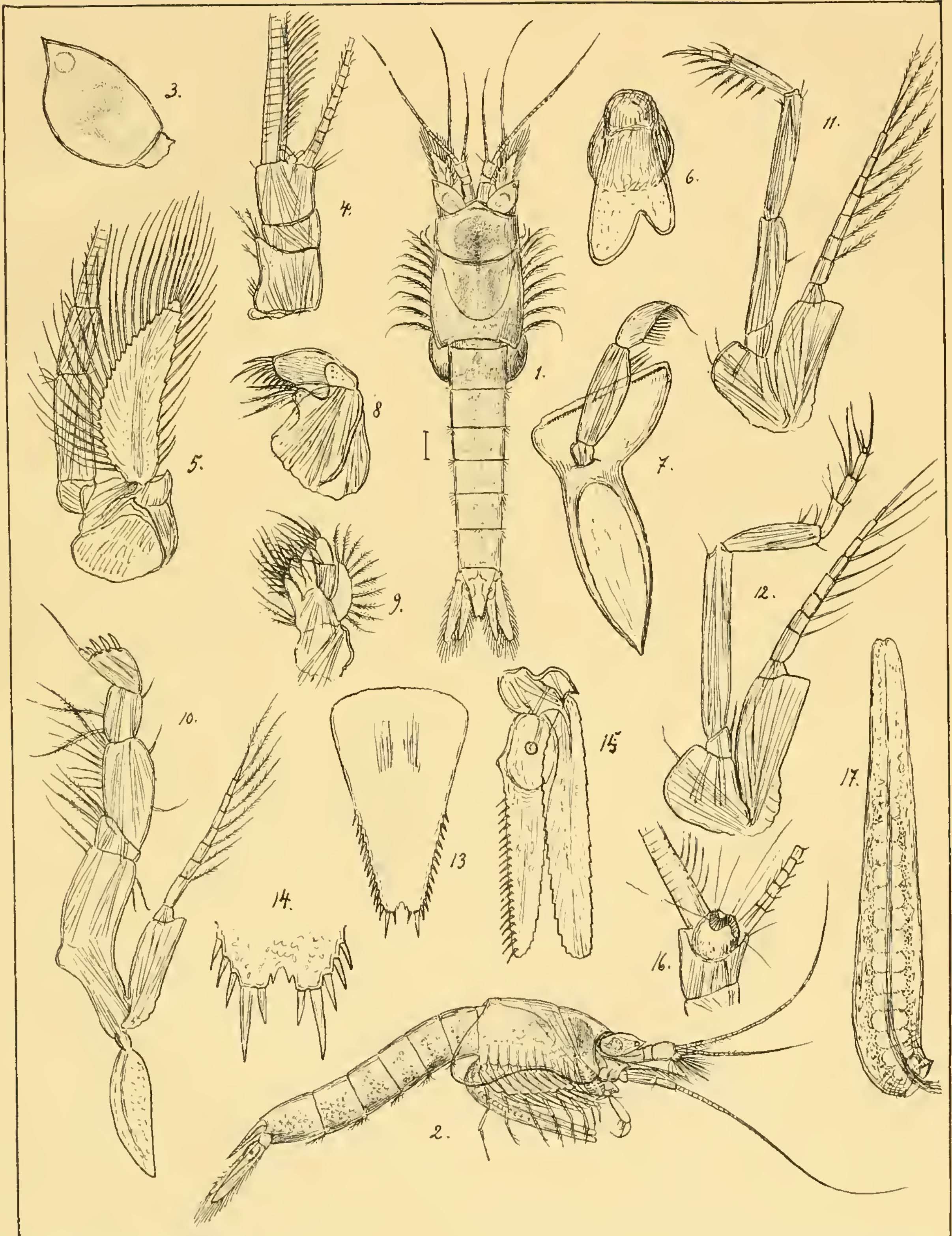
T. Fehr's lith. Inst.

Mysidella typica G. O. Sars.

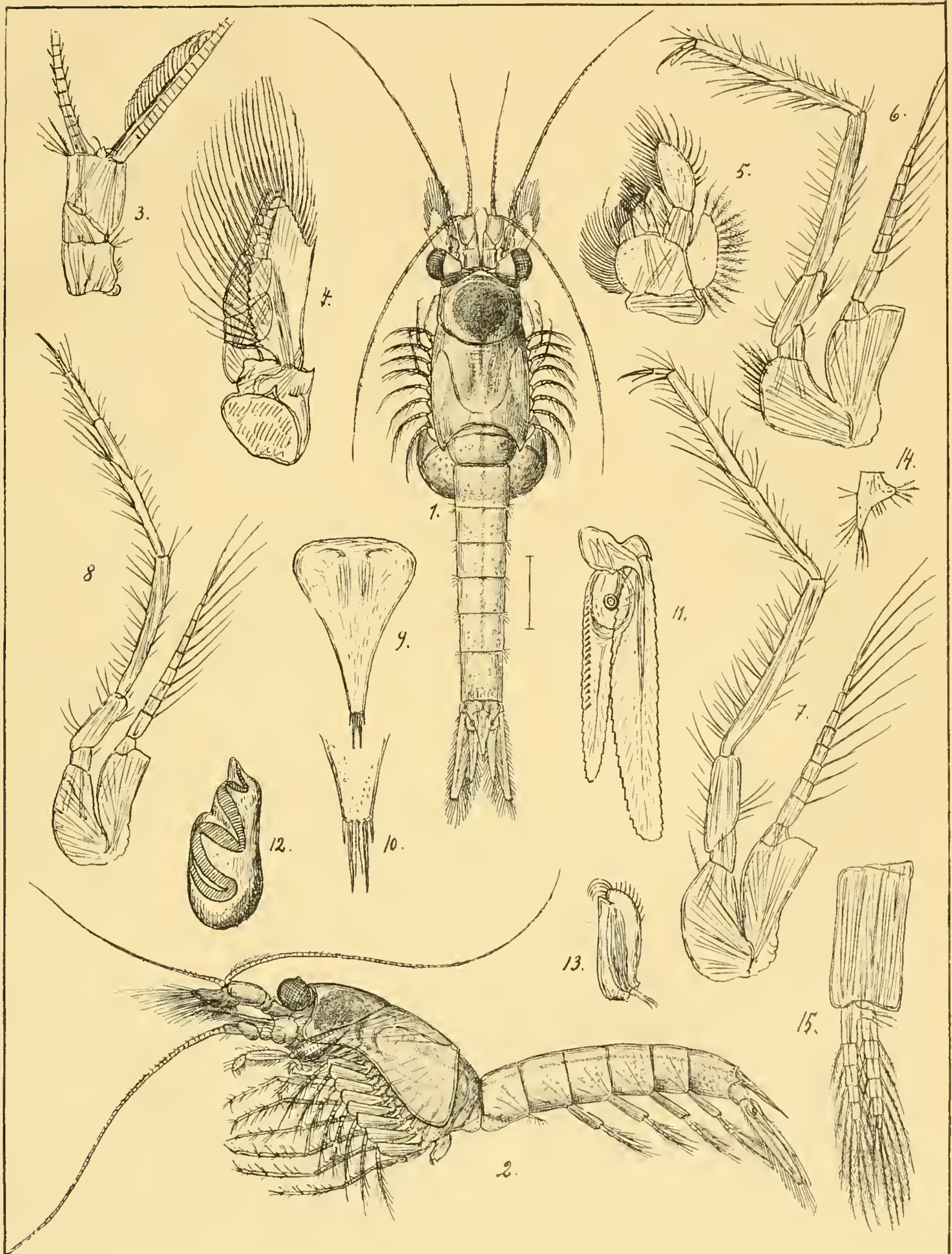
G. O. Sars autogr. L. Ftr's lith. Inst.

Mysidella typica, G. O. Sars.

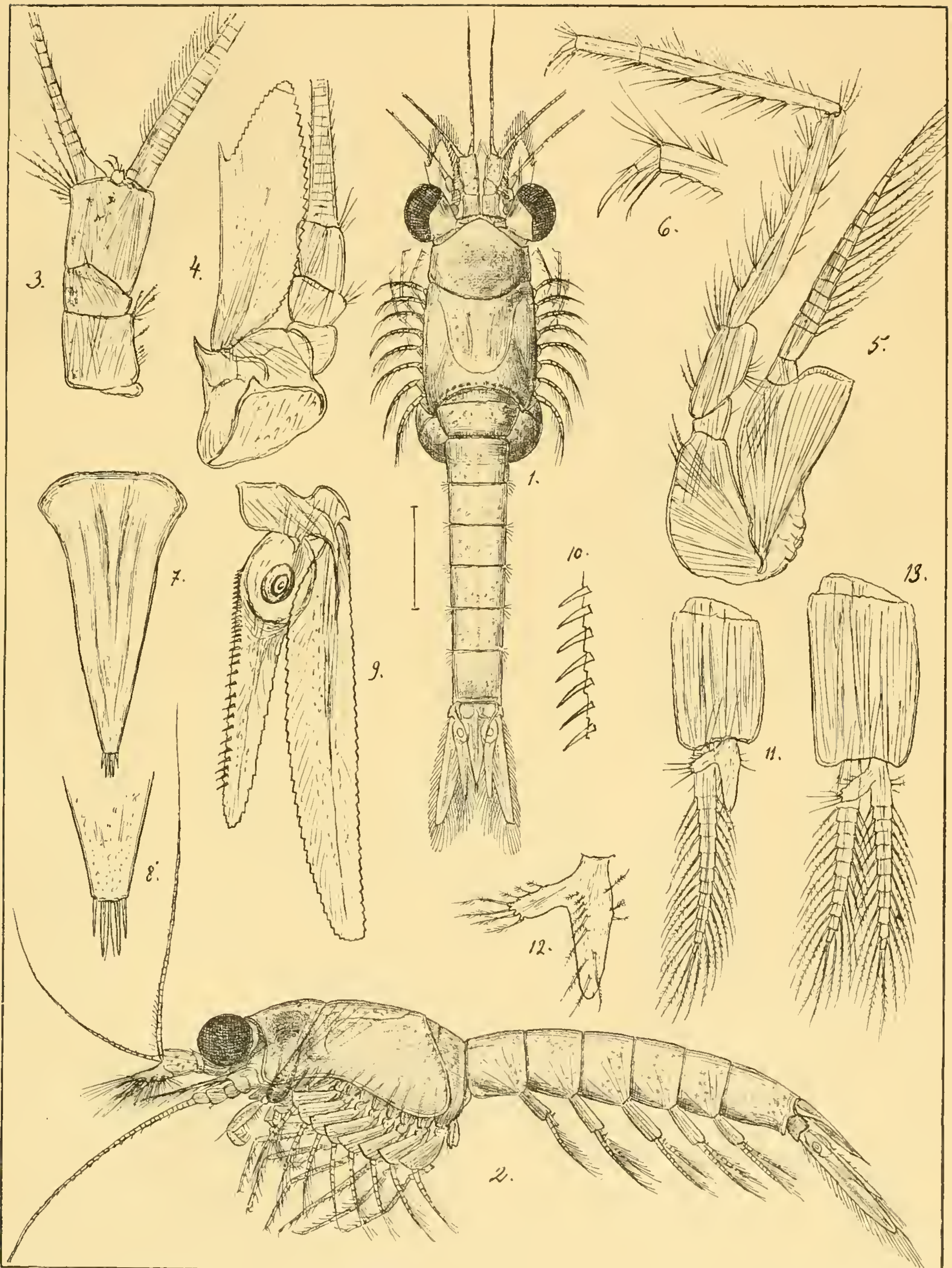
G. O. Sars autogr. L. Fehr's lith. Inst.

Mysidella typhlops, G. O. Sars.

G. O. Sars autogr. L. Fehr's lith. Inst.

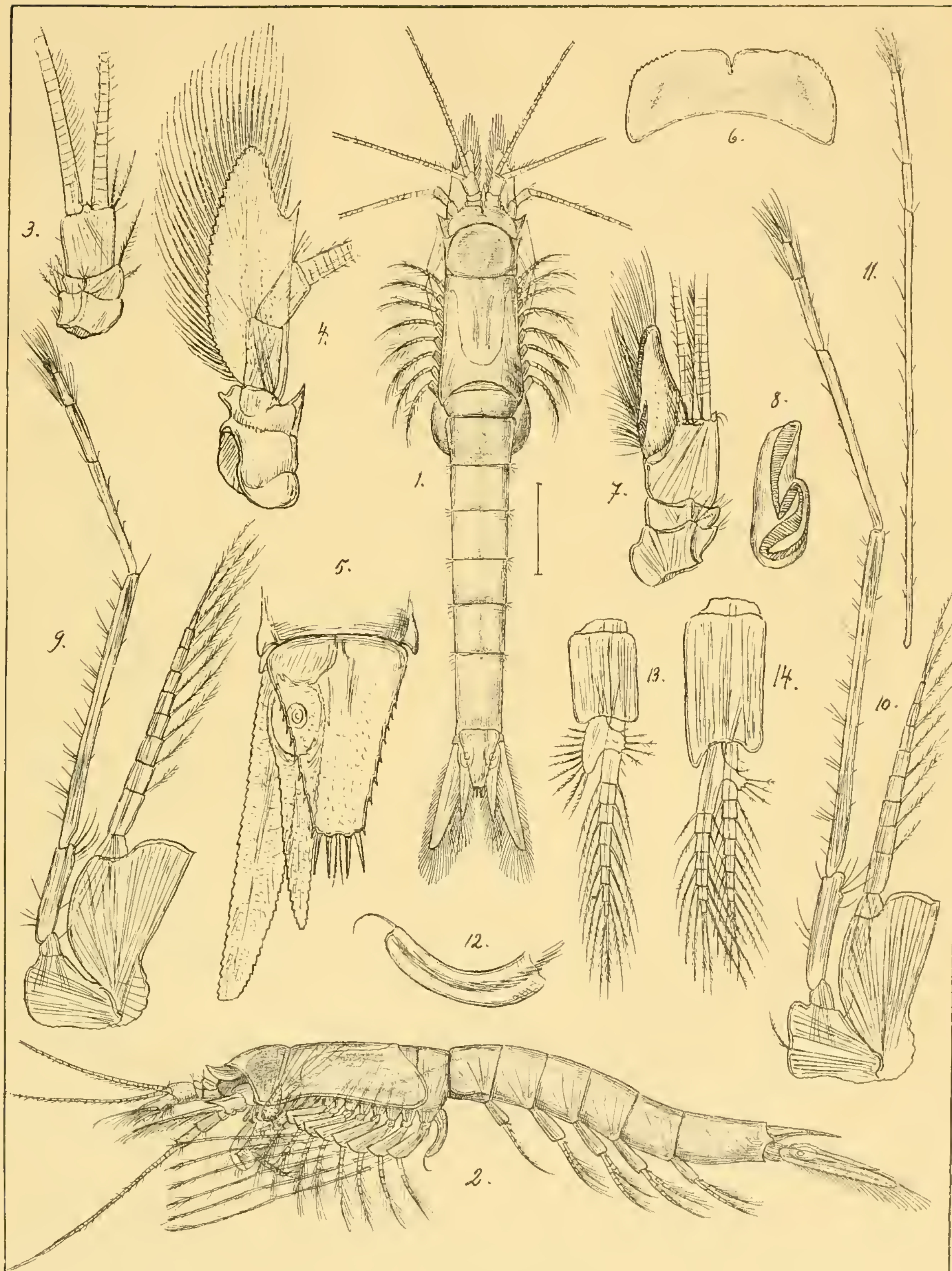
Parerythrops abyssicola, G. O. Sars.

G. O. Sars autogr.

L. Fehr's lith. Inst.

Parerythrops robusta, (Smith).

G. O. Sars autogr.

L. Fehr's lith. Inst.

Pseudomma truncatum, Smith.

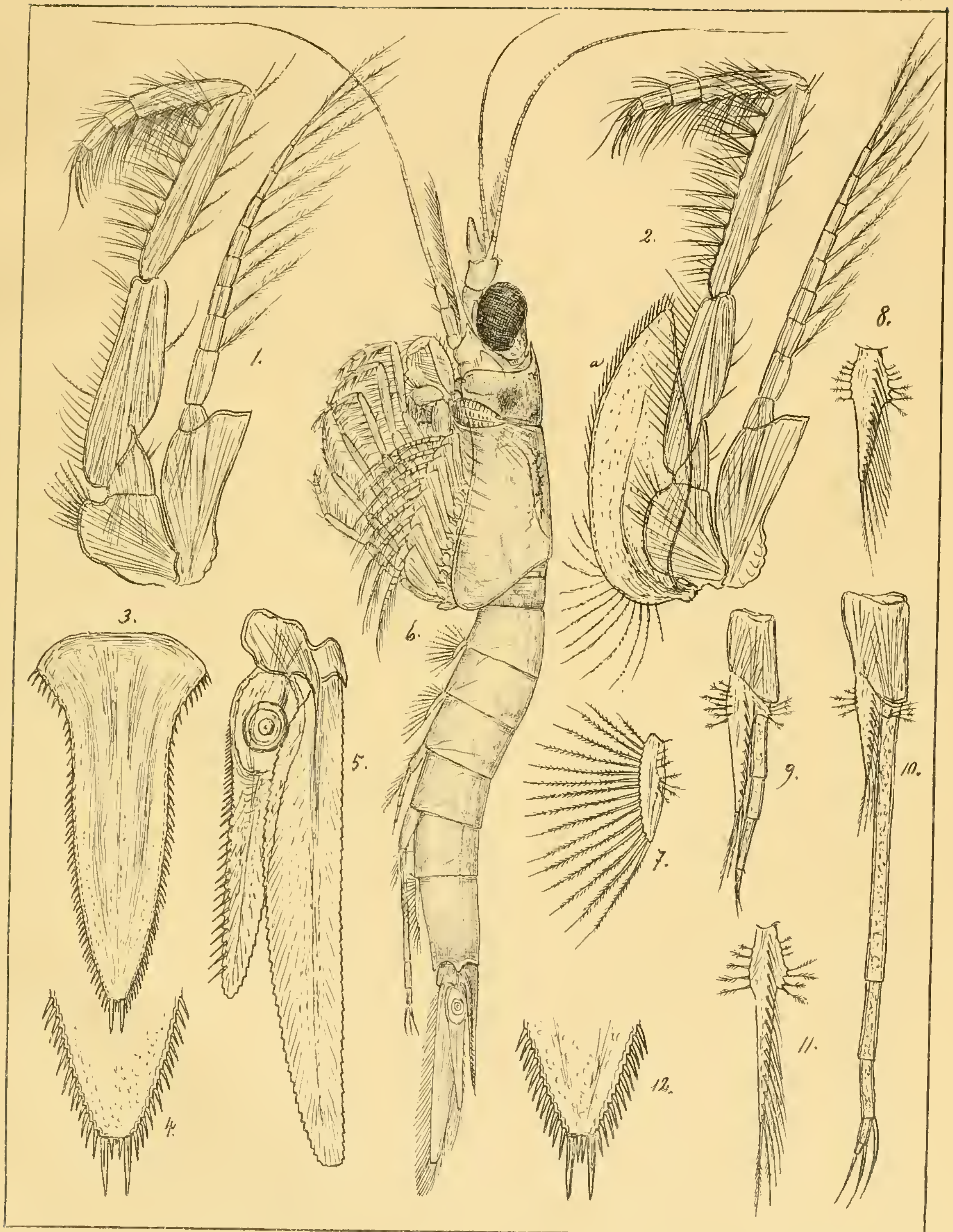
2. 4. 5. 7. 3. 8. 1. 6. 9.

G. O. Sars autogr.

L. Fehr's lith. Inst.

Mysideis grandis, (Goës).

G. O. Sars autogr.

L. Fehr's lith. Inst.

Mysidetis grandis, (Goës).

SIDNEY I. SMITH,

New Haven, Conn.

